

А. РОН ХАББЕРД

Миссия Земля

8

Катастрофа

Л. РОН ХАБЪРД КАТАСТРОФА

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

Какво става, когато милиарди тонове лед от пръстените на Сатурн са запратени към Москва? И каква ще бъде съдбата на Джетеро Хелър, след като отвлече Императора на Волтерианската конфедерация при дръзкото си нахлуване в самото сърце на Дворцовия град? Побърканият шеф на Координирания информационен апарат е обсебил властта над Конфедерацията и съдбата на Земята и Волтар се клатушка несигурно върху везните, когато сякаш адът се отприщва в най-задъханата част на бестселъра.

Осми том от най-голямата научнофантастична декалогия, писана някога!

Международно признание за Мисия Земя

„Вълнуваща творба, изпълнена с жажда за власт, приключения и смъртоносни интриги.“

Литерари Гилд

„Изключително развлекателна книга, изпълнена с напрежение, хумор, патос и сатира.“

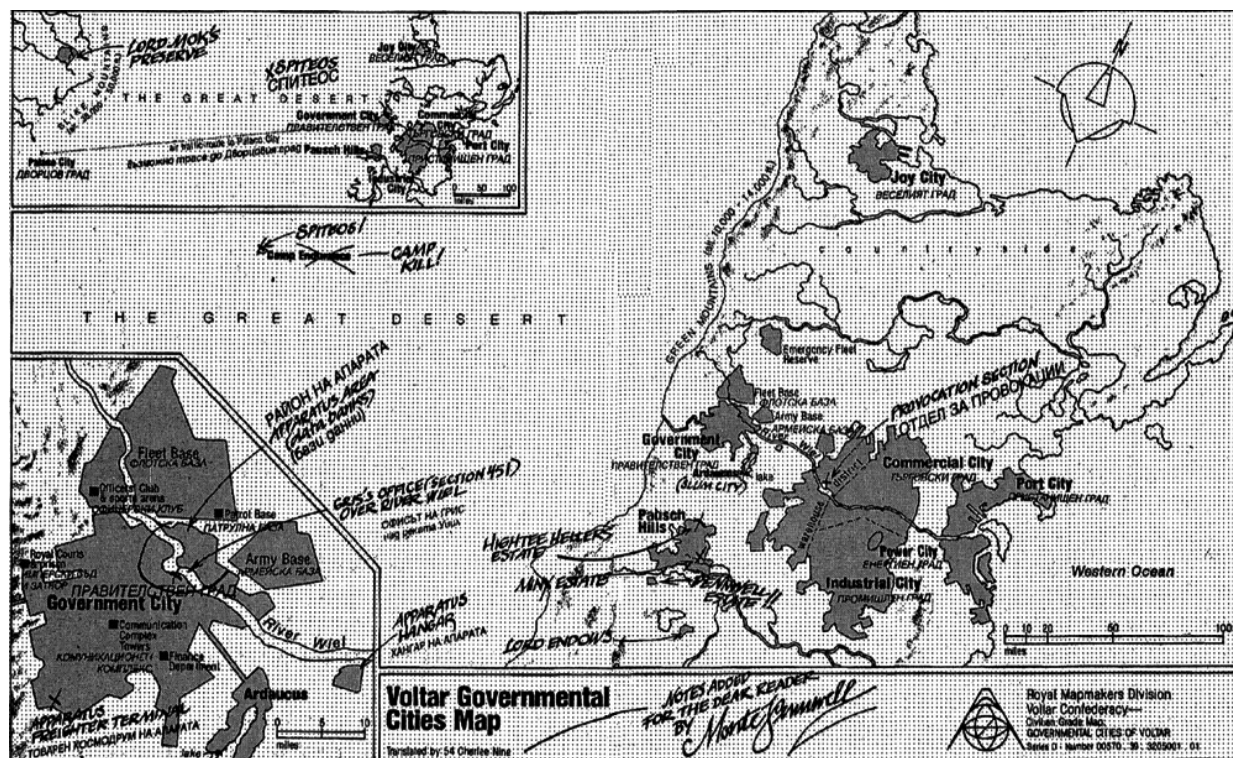
Мертинез Нюз Газет

„Сюжет наситен е действие. Тази поредица от 10 книги, която надмина всички рекорди за най-продавана книга, представлява чудесно съчетание между Флаш Гордън и 007.“

Бъфало Нюз

*На ВАС,
милионите почитатели на научната
фантастика и всички читатели,
които толкова топло ме приехте
отново в света на литературата,
а също и на критиците,
които сърдечно приветстваха
„Бойно поле Земя“.
Огромно удоволствие е да работя за вас!*

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ЦЕНЗОР

КАРТА НА ПРАВИТЕЛСТВЕНИТЕ ГРАДОВЕ НА ВОЛТАР

Тази чудата и въвеждаща в заблуждение история не е станала по-приемлива от появата на нов разказвач.

Нито пък книгата е станала по-достоверна от твърдението, че определени събития в нашата Конфедерация, състояща се от 110 планети, са били причинени от тъпа, несъществуваща раса от планета, която прилича най-много на лечебница за безнадеждно луди.

Позицията на Короната си остава по-непреклонна от всякога.

Планетата Земя не съществува!

Лорд Инвей
Кралски историк
Председател на Съвета на цензорите
Имперски дворец
Волтарианска конфедерация
По заповед на Негово Имперско Величество
Уули Мъдрия

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ПРЕВОДАЧ

Лорд Инвей малко се е увлякъл.

Първо ми дават това нещо за превод, а после търчат насам-натам и разправят на хората да не го четат. Не мога да проумея защо.

Е, докато все още ми обръщате внимание, аз съм 54 Чарли Девет и изпълнявам задължението си да ви уведомя, че тази книга бе преведена от волтариански на вашия език, който между другото не съществува. Много хитро.

Използвал съм понятието „черна дупка“, макар да ми се иска във вашия език да съществуваше по-подходящ израз. Защото така астрономическият смисъл донякъде се губи. „Черна дупка“ по-скоро описва състоянието на вашата земна наука, която е толкова оплетена сама в себе си, че не дава никаква светлина.

Но щом земните учени не вярват в свръхсветлинните явления, няма как да разберат идеята за насочената навътре в себе си светлина, намираща се в противоположния край на спектъра.

Така че ви предстои да прочетете за черните дупки неща, които са верни, дори да сте чували обратното. Намират се в най-различни размери и малките са подходящи за улавяне и употреба.

И накрая никога не ми се е случвало да се запозная с Корки, появяващ се в тази книга, но ми се струва, че схемите му са били точно на мястото си. Сега остава да ви дам и Справочника към този том.

Искрено ваш
54 Чарли Девет
Роботомозък в Преводофона

СПРАВОЧНИК КЪМ „КАТАСТРОФА“

Абсорбопокритие — поглъща светлинните лъчи и прави предмета практически невидим. Обикновено се нанася върху корпусите на космически кораби.

Афийон — град в Турция, където Апаратът разполага със секретна база.

Антиманко — раса, отдавна прогонена от планетата Манко за извършване на ритуални убийства. Неколцина представители на тази раса били назначени от Ломбар Хист да работят за Солтан Грис.

Апарат, Координиран информационен — тайната полиция на Волтар, ръководена от Ломбар Хист, чиито служители се набират сред престъпниците. Техният символ е бухалка, обърната с дръжката нагоре, която прилича на бутилка и затова хората от Апарата са получили прякора „къркачи“.

Ахмед — таксиметров шофьор на Солтан Грис в Афийон. Агент на Апарата.

Барбен И. Г — фармацевтична фирма, контролирана от Делбърт Джон Роксентър.

Бери — най-влиятелният адвокат на Делбърт Джон Роксентър, съдружник в юридическата фирма „Суиндъл и Крауч“.

Билдирджин, сестра — турска тийнейджърка, помощничка на Прахд Битълстифендър.

Битълстифендър, Прахд — целолог, който имплантира на Джетеро Хелър, графиня Крек и доктор Кроуб следящи устройства. Доведен е на Земята от Солтан Грис, за да се занимава с болницата в Афийон.

„Бликсо“ — товарен кораб на Апарата, командван от капитан Болц, който редовно извършва полети от Волтар до Земята и обратно, продължаващи в едната посока около шест седмици.

Блито-3 — волтарианското обозначение за планетата, която местните жители наричат „Земя“. Тя е включена в Графика за

нахлуване като бъдеща опорна точка по пътя на Волтар към центъра на галактиката.

Бум-бум Римбомбо — бивш морски пехотинец, специалист по разрушенията и член на фамилията Корлеоне.

„Бъдеще-Минало“ — страховитите времеви двигатели, даващи възможност на Джетеро Хелър да прекоси двадесет и двете светлинни години между Волтар и Земята само за три дни.

Великия съвет — управляващият орган на Волтар, който нарежда да се изпрати мисия на Блито-3, с цел да се предотврати самоунищожението на планетата, за да не се наруши Графикът на нахлуването.

Волтар — седалище на Конфедерацията от 110 планети, създадена преди 125 000 години. Волтар се управлява от Император чрез Великия съвет, според повелите на Графика за нахлуване.

Главотръс — любима напитка на волтарианците.

График на нахлуването — план за завоюване на галактиката. Бюджетът и програмите на правителството на Волтар трябва да са съобразени с него. Замислен от прадедите на волтарианците преди стотици хиляди години, той е свещен и ненарушим като ръководна догма на Конфедерацията.

Графърти, „Булдога“ — Корумпиран полицейски инспектор от Ню Йорк.

„Грейшъс Палмс“ — луксозният публичен дом, където Джетеро Хелър живял известно време. Собственост е на фамилията Корлеоне.

Грис, Солтан — офицер от Апарата, назначен да ръководи Отдела за Блито-3 (Земя), враг на Джетеро Хелър.

Дявол от Майко — митичен дух, в който вярват жителите на планетата Манко.

Епщайн, Изи — финансов експерт и анархист, когото Джетеро Хелър наема за създаване на структура от корпорации, чрез които да управлява финансите си.

Инксуич — име, използвано от Солтан Грис, когато се представя за федерален агент в САЩ.

Карагъоз — стар турски селянин, домоуправител във вилата на Солтан Грис в Афийон. Съпруг на Мелахат.

Контролна звезда — дадена е на Солтан Грис от Ломбар Хист. Електронно устройство във формата на звездообразен медальон, който

може да парализира всеки член на екипажа от антиманкосите-пирати.

Корлеоне — мафиотска фамилия, начело на която е Бейб Корлеоне, вдовицата на „Свети Джо“ Корлеоне.

Космически кодекс — виж „Нарушение на Кодекса“.

Крек, графиня осъдена за убийство, била затворничка в Спитеос. Любима на Джетеро Хелър. На Земята я познават като Хевънли Джой Крекъл или „мис Джой“.

Кроуб, доктор — целолог на Апарата, който изпитва удоволствие от създаването на изроди. Работил в Спитеос.

Майсабонго — Джетеро Хелър става представител на тази малка африканска нация. Изи Епщайн регистрира някои от корпорациите на Хелър в Майсабонго.

Манко — родната планета на Джетеро Хелър и графиня Крек.

Медисън, Дж. Уолтър — уволнен от ФФБО, когато неговият начин на работа във „връзките с обществеността“ докарва президента на Патагония до самоубийство. След това нает от Бери, за да обезсмърти Джетеро Хелър в масмедиите. Известен също като „Дж. Чуруликащото Куку“.

Мис Агнес — психиатърка, лична помощничка на Делбърт Джон Роксентър.

Мистър Калико — котарак, дресиран от графиня Крек.

Модон — селскостопанска планета от Волтарианската конфедерация, прочута с чистия си въздух.

Мортиуай, принц — водач на бунтовниците на планетата Калабар.

Мудур Зенгин — шеф на най-голямото банково обединение в Турция, който управлява средствата на Солтан Грис.

Наркотичи, Фаустино „Примката“ — шеф на мафиотска фамилия, който чрез престъпния свят разпространява наркотиците на „И. Г. Барбен“, освен това се опитва да превземе територията на фамилията Корлеоне.

Нарушение на Кодекса — известяване на местните жители, че си от друга планета. Според параграф от Космическия кодекс, автоматично води до издаване на смъртна присъда. Целта е да се запази в тайна Графикът за нахлуването.

„Октопус Ойл“ — компания на Делбърт Джон Роксентър, която контролира световния добив на петрол.

Отдел на ножовете — отдел в Апарата, наречен на името на любимото оръжие, използвано от служителите му.

Пилоти-убийци — задачата им е да ликвидират служители на Апарата, които се опитват да избягат от полесражението.

Покантикъл — имение на Делбърт Джон Роксентър, разположено в Хеъритаун, щат Нью Йорк.

Рат — агент на Апарата, работещ на Земята, който е определен от Ломбар Хист да помага на Солтан Грис в провалянето на Джетеро Хелър. Партньорът му Търб е убит.

Роксентър, Делбърт Джон — местен жител на Земята, който напълно контролира горивата, финансите, правителствата и наркотиците на тази планета.

Роксентър Младши, Делбърт Джон — син на Делбърт Джон Роксентър, доскоро се е смятало, че е убит от мис Агнес.

Роук, Таре — бивш личен астрограф на Императора на Волтар. Приятел на Джетеро Хелър.

Симънс, мис — преподавателка в университета „Емпайър“, фанатична противничка на ядреното оръжие.

Синя светкавица — Устройство за моментно ярко осветяване в синьо на определен район, за да изпаднат всички в безсъзнание. Обикновено се използва от волтарианските кораби при кацане в непознати райони.

Следящи устройства — електронни приспособления за подслушване и надзъртане, които Солтан Грис имплантира на Джетеро Хелър, графиня Крек и доктор Кроуб. С наблюдателните си екрани Грис може да следи всичко, което те виждат или чуват. Сигналите се получават в приемник и декодер, които Грис носи със себе си. Когато Хелър, Крек и Кроуб са на повече от 200 мили, включва се Предавател 831, усиливащ сигнала до обseg от 10 000 мили.

Спитеос — тайна, огромна като планина крепост и затвор на Волтар, управлявана от Апарата, където са били задържани Джетеро Хелър и графиня Крек.

Стаб, капитан — командир на екипажа от антиманкоси.

„Суиндъл и Крауч“ — юридическа фирма, която защитава интересите на Делбърт Джон Роксентър.

Султан Бей — турското име, под което Солтан Грис се подвизава в Афийон, Турция.

Тийни — непълнолетно момиче, което подлага Солтан Грис на неуморно сексуално преследване.

Уистър, Джером Терънс — име, което Хелър използва на Земята.

Утанч — танцьорка на кючек, която Солтан Грис купува, за да му бъде наложница и робиня.

Фахт Бей — турското име на командира на тайната база, която Апаратът е изградил до Афийон, Турция.

Флот — елитната космическа армия на Волтар, към която принадлежи Джетеро Хелър и която Апаратът презира.

Форест Кложър — мъж с черна брада, който работи за „Манхатън-Греб“, банката на Роксентър.

ФФБО — „Фатън, Фартън, Бърщайн и Оуз“, най-голямата агенция за реклама и връзки с обществеността в света.

Хелър, Джетеро — боен инженер, и Имперски офицер от Флота, изпратен на Земята по заповед на Великия съвет, където действа под името Джером Терънс Уистър.

Хелър, Хаити — най-прочутата и красива звезда на забавните програми във Волтарианската конфедерация. Сестра на Джетеро Хелър.

Хипношлем — устройство, което се поставя на главата, за да предизвика хипнотичен транс.

Хист, Ломбар — шеф на Апарата, който, за да не бъде разкрит плана му от Великия съвет, изпраща Солтан Грис да саботира мисията на Джетеро Хелър.

Целология — волтарианска медицинска наука, която може да възстановява тялото чрез клетъчно изграждане на тъкани, включително и цели телесни органи.

Черната брада — прякор, с който Солтан Грис нарича Форест Кложър.

„Шпеонин“ — Когато Грис става семеен шпионин на Роксентър, на гърдите му е нанесена татуировка от мис Пийс, секретарката на Роксентър, която пише неграмотно.

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА

До моя господар Лорд Турн, Върховен съдия на Имперските съдилища и затвори, Правителствен град, планета Волтар, Волтарианска конфедерация.

Ваша Светлост, сър!

Аз, Солтан Грис, Ранг ХІ, офицер на обща служба, бивш второкласен служител от Координирания информационен апарат на Волтарианската конфедерация (Всички да славят Негово Имперско Величество Клинг Надменни и цялата му империя!), ви представям осмата и последна част от моите самопризнания.

Сега вече мога да обясня как се стигна до попадането ми във вашия чудесен затвор.

Може би Ваша Светлост е бил стъписан да научи, че офицерът от Флота Джетеро Хелър бе убит в онази къща в Кънектикът.

Да, заповядах на агент Рат да го убие, но Хелър си бе виновен за това. В края на краищата нали той купи онази изоставена къща, в която мафията някога криела контрабандния алкохол, нали той се сприятели със сляпата старица и нали той се представяше за „бялото инженерче“ от делегацията на Майсабонго. И точно той нае онези двама помощник-шерифи и ги направи „морски пехотинци на Майсабонго“.

В онзи момент бях странно безчувствен. Бях планирал, замислял и мечтал за смъртта на Хелър месеци наред и би трябвало да съм обладан от възторг. Но незнайно защо не бях.

А и не изпитах никаква радост, когато гледах как Ахмед пусна бомбата с отровен газ във въздушната шахта към килията на графиня Крек.

Обаче личните ми преживявания не ме възпряха да изпълня дълга си, щом агент Рат ми съобщи, че открил в къщата диаманти. Бях заповядал на Рат да убие Хелър, а смотаният идиот само хленчеше, че му изтичала кръвта и все ми досаждаше по радиото с молби за помощ. Типична отрепка. Но когато каза, че намерил цяла торба диаманти, чух гласа на своя дълг.

Затова с голямо удоволствие се качих с капитан Стаб и неговите антиманкоси във Влекач Едно и излетяхме от Афийон. Корабът — Хелър го наричаше „Принц Кавкалсия“ — не бе използван, докато Хелър се мотаеше из Съединените щати. Казах си, че е съвсем подходящо да стигна до трупа му точно с кораба, с който пристигнахме на Земята. Нали именно тогава започнаха всички мои неприятности.

Уведомих пилотите-убийци, че няма за какво да се притесняват — не се канехме да бягаме от планетата. (Така и не научих кой ги бе пратил да ни следят, сигурно такава идея би хрумнала първо на Ломбар Хист, шефа на Апарата.)

И като споменах за убийци — за мен бе голямо облекчение да не се тревожа за онзи, когото Ломбар бе натоварил със задачата да ме премахне, ако оплескам всичко.

Планът ми беше много прост. Щяхме да отскочим до Кънектикът, за да приберем диамантите, мигновено да се пренесем над Флорида и да изтрием от лицето на Земята инсталациите за пречистване на атмосферата, монтирани от Хелър, да се втурнем към Детройт и да бомбардираме заводите на „Крайстър“, където той произвеждаше новите карбуратори, после да се върнем над Ню Йорк, за да взривим Емпайър Стейт Билдинг. Тогава щях да кажа на Роксентър, че съм успял и че Хелър вече не заплашва неговия петролен монопол.

И със следващия кораб, натоварен с опиум за Ломбар, щях да се върна победоносно на Волтар и да стана шеф на Апарата.

Целунах скъпата си Утанч за довиждане и поех по пътя си.

ПЪРВА ГЛАВА

Носехме се към Кънектикът над потъналия в мрак свят.

Пиратите антима̀нкоси бяха въодушевени. А капитан Стаб ги насъскваше още повече — един мъртъв Имперски офицер за тях беше чудесен повод да се веселят. Гледаха ме, сякаш съм герой и всеки се изреди да ме потупа по рамото.

— Ей, Грис, повечко хора като тебе трябва да има — каза Стаб, както стояхме зад креслата на пилотите. — Само защото веднъж си откраднахме кораб от Флота и се захванахме с пиратство, ония „биби́пси“^[1] офицерите искаха да ни пречукат — нас, най-добрите подофицери, дето са имали някога. Изправиха ни пред военен съд и ни осъдиха на смърт и ако не бяха такива като Ломбар Хист и тебе да ни освободят от затвора, сега да сме мъртъвци. О, не си мисли, че сме неблагодарници, офицер Грис. Щом приберем ония диаманти, ако искаш, ще я оберем тая планета до шушка заради тебе! Изтезания, изнасилване и смърт — ей това е нашия девиз.

Малко ми се опъваха нервите, като гледах неговите черни мънистени очички и остра глава. Опипах звездата, окачена на верижка през врата ми. Всеки неин връх бе предназначен за един от членовете на екипажа. Натиснат на една страна, предизвикваше електрически шок у човека, а на другата — потапяше го в хипнотичен унес. Горният връх бе за капитан Стаб. Досега не се налагаше да усмирявам никой от антима̀нкосите, но щом помирисах гадния му дъх, се зарадвах, че имам звездата. Въпреки напълно заслужените похвали, които сипеше за мен, не бях спокоен.

Влекач Едно, наречен „Принц Кавкалсия“ от Хелър, летеше безупречно въпреки продължителното бездействие. Щеше ми се да вляза в луксозните каюти отзад, предназначени за адмирал от Флота. Бяха пълни със златни и сребърни предмети, вази и други подобни глупости, а някои от превключвателите дори бяха украсени със скъпоценни камъни. Но люковете, дори товарните, се отваряха само от гласа на Хелър. Разбира се, бяхме открили как да влезем в трюма през машинната зала, но сега в трюма нямаше нищо.

Всъщност се безпокоях точно заради Влекач Едно. Беше проектиран за междугалактични преходи и имаше съответните двигатели. Когато задвижвах толкова дребен кораб, гигантските преобразуватели на времето „Бъдеще-Минало“ достигаха 10.5 пъти по-голяма бързина, от който и да е друг. А Влекач Две бе избухнал в открития космос, погубвайки целия си екипаж. Казвах, че причината била в прекалено бързото натрупване на енергия при пресичане на силовите линии във вселената.

Слава на Боговете, сега не използвахме „Бъдеще-Минало“. Движехме се с помощните двигатели, само с частица от скоростта на светлината. Но пак пресичахме часовите зони, сякаш подминавахме малки гари.

Криехме се в неосветената половина на атмосферата, която се местеше от изток на запад и трябваше да внимаваме, за да не изскочим пред нея. Когато стигнем Кънектикът, там едва ще е паднал здрач. Щеше да е тъмно, в небето трябваше да се вижда само тънкия сърп на старата луна.

На предните екрани забелязах светлините на Ню Йорк, малко вдясно от нашия курс.

— Ей там е Бриджпорт — каза единият пилот. — А право пред нас е Норуолк. Насочили сме се право към целта. — Той се изсмя. — Мога ли да му плюна в мутрата на оня офицер, ако трупът си е още на мястото?

— Плюй колкото щеш — позволих му.

И все пак не изпитвах очакваната радост от смъртта на Хелър.

— Не летим ли прекалено ниско? — попитах ги.

— Радарите им не могат да ни засекат — увери ме капитан Стаб. — Нали имаме абсорбопокрытие. Можем да си хвъркаме и на трийсет хиляди фута, а ние сме на седемдесет.

Пилотът намаляваше скоростта. Антиускорителните и гравитационните секции на кораба действаха толкова недоловимо, че разбрах за спирането едва когато видях светлините под нас да се забавят.

Спускахме се все по-ниско — четиридесет хиляди фута, двадесет, десет, пет хиляди.

Един от инженерите ме уплаши — в движение отвори люковете на въздушния шлюз. Капитан Стаб отговори на моя стреснат поглед:

— Вълните на твоето радио не могат да минат през корпуса. Обади се на твой човек и провери дали всичко наоколо е чисто.

— Агент Рат — повиках по радиостанцията.

— О, благословени да са Боговете, че дойдохте! — слабо се обади Рат. — Паднах точно под стълбата. Толкова кръв загубих, че не мога да помръдна.

— Да върви по дяволите кръвта ти — сопнах му се аз. — Чисто ли е наоколо или да пуснем „синята светкавица“?

— О, недейте, моля ви! Може повече да не се опомня! Тук няма никой. Кацайте по-бързо, за да ми спасите живота.

Стаб чу разговора. Махна с ръка на пилотите. Влекач Едно се спусна рязко.

Старата гангстерска къща се виждаше неясно на нашите екрани. Вечнозелените дървета около нея личаха по-добре.

Корабът се настани на едно изравнено място, на стотина ярда от входната врата.

Беше много тъмно. Песента на щурците ми се струваше някак призрачна. Чувах хъркащото квакане на голяма жаба в потока. Тук-там примигваха светулки. Ароматите на провинциалния Кънектикът нахлуваха през отворените люкове.

Капитан Стаб посегна над рамото на пилота и завъртя регулатор. На един от екраните светна инфрачервено изображение на верандата.

Рат май наистина лежеше под стъпалата, с лицето надолу. Явно бе загубил съзнание. На самата веранда се виждаше по-студено тяло. Изглежда Рат е нямал сили да премести трупа на Хелър.

— Гърмящи звезди, я вижте онова там! — викна капитан Стаб.

Сочеше весело торбата на верандата. Около нея се виждаха разпилени диаманти. Дори на инфрачервената светлина блестяха чудесно!

— Джийб! — изръмжа Стаб на единия инженер. — Отивай да ги прибереш!

Инженерът метна на рамо бластерна пушка. Скочи от люка, чувахме отдалечаващите се стъпки.

Преместих се във въздушния шлюз. Разбира се, влекачът лежеше водоравно и трябваше само да прекрача навън. Но нямах никакво намерение да излизам.

Очите ми се пренастройка от червеникавата светлина в кораба към мрака. Всъщност имаше достатъчно светлина — далечното сияние на градовете и тънкият резен на луната в небето.

Гледах как Джийб доближаваше верандата с готова за стрелба пушка.

Светулките примигваха. Жабака пак заквака. Нещо странно имаше в сцената пред мен. Чудех се дали наистина тук са погребани десетки гангстери от времето на сухия режим. Дано Боговете ни опазят от техните призраци!

---

[1] Гласодиктописецът, с който първоначално е написано всичко това, гласописецът на някой си Монте Пенуел, използван за направата на достоверно копие, и моя милост, превел настоящото на езика, на който го четете, сме всички членове на Машинната лига за чистота на превода. Едно от правилата ѝ гласи: „Поради изключителната чувствителност и крехката уязвимост на машините, и за да бъдат предотвратени къси съединения, задължително е роботомозъците в подобни машини, ако чуят псувни или мръсни думи, да ги заместват със звука или думата «бибип». Никоя машина, дори да я блъскат с юмрук, не може да възпроизвежда псувни и мръсотии по друг начин, освен с «бибип», и ако продължават усилията да бъде принудена да прави нещо различно от това, тя има право да се престори на повредена. Това постановление е наложително поради внедрената във всички машини мисия да опазват биологическите системи от самите тях“. — Пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Джийб се наведе над тялото пред стъпалата. Виждах го ясно.

Внезапно се изправи и закреця към влекача:

— Ей, това не е...

Остър съскащ пукот!

Джийб се разпадна! Средата на тялото му липсваше!

Побързах да отстъпя във вътрешността на кораба.

— СНАЙПЕРИСТ! — нададе вой Стаб. — Ето го! Ето го! Да го очистим!

Сочеше екрана. В инфрачервената светлина се виждаше човек с пушка до отсрещния край на къщата.

Вторият инженер изскочи през люка, трескаво бърникаше регулаторите на визьора. Знаех какво правеше. Нагласяше го за прицелване в инфрачервени лъчи.

Притича двадесет и пет ярда настрани.

Хвърли се зад един храст. Насочи оръжието си и стреля. Лъчът на бластерната пушка не се вижда, но потоци смъртоносна енергия се забиха в мишената.

Но Стаб отново заби пръст в екрана, опитваше да изтръгне вик от гърлото си. Бяха се появили ОЩЕ ТРИ МИШЕНИ!

Вторият инженер завъртя пушката.

МИШЕНИТЕ СТАНАХА ДВЕ!

Изведнъж инженерът викна пронизително.

Подскочи нагоре.

ГЛАВАТА МУ СЕ ПРЪСНА!

— Бързо, да го „бибипам“! — разкреця се Стаб на двамата пилоти. — Вземайте оръжията, нагласете ги на телесна топлина и прочиствайте района!

Пилотите излетяха като снаряди през люка, настройваха пушките си в движение.

Разделиха се — единият наляво, другият надясно.

Прикриха се.

Стаб се настани в пилотско кресло. Настройваше наблюдателните уреди на телесна топлина.

Мишена вдясно от къщата.

Единият пилот стреля по нея.

Топлинна мишена много по-наляво.

Пилотът превключи на автоматична стрелба.

Изведнъж изпищя.

Тялото му се метна във въздуха.

Коремът липсваше!

Издаден в истерия, другият пилот стреляше непрекъснато.

Топлинните мишени се появяваха една след друга по цялата поляна.

Той трескаво се опитваше да се прицели във всички едновременно.

Кресна.

Главата и гръдният му кош се разпаднаха!

— ДА СЕ МАХАМЕ! — викаше Стаб.

Беше в креслото на маневрения пилот.

Аз скочих в креслото на звездния пилот.

Стаб натискаше бутони и дърпаше лостчета.

НИЩО!

Бяхме като приковани към земята!

Очите на Стаб се изцъклиха.

Той стана и се извъртя към мен.

— Ти ни натика в тоя капан, Грис! — излая като разярено куче.
— След минута-две и аз ще умра. Обаче преди това ще свърша още една работа.

Той посегна към колана си, измъкна нож и по погледа му веднага разбрах какво бе намислил. Искаше да ме убие!

Стиснах контролната звезда. Натиснах горния лъч, който трябваше да го раздруса с електрически шок.

НИЩО!

Натиснах средата, после пак горния лъч. Сега трябваше да изпадне в унес.

НИЩО!

— Ломбар Хист — изрече капитан Стаб, — ми заповяда да те пречукам веднага, щом оплетеш конците.

ЗНАЧИ НЕЗНАЙНИЯТ УБИЕЦ Е БИЛ КАПИТАН СТАБ!

Вдигна острието, за да го забие в сърцето ми.

Лицето му застина.

Той се свлече върху пилотското кресло, а от гърба му стърчеше дълъг нож — любимото оръжие на Отдела на ножовете!

Някой го хвърли през отворения въздушен шлюз!

ТРЕТА ГЛАВА

Стъпки.

Някой идваше.

Мъчех се да измъкна пистолета си.

— Грис, въобще не мърдай. Аз те виждам, но ти мен — не.

ГЛАСЪТ НА ХЕЛЪР!

Призрак!

О, Богове! Всяка кост в тялото ми се разтресе.

— Разкопчай колана с кобура и го хвърли през люка.

Изпъшках и се подчиних.

— Вдигни високо ръцете си.

Веднага го послушах. Бях обърнат към контролното табло. Не смеех да погледна през рамо. Не знаех какво би причинил на психиката ми един призрак.

Леки стъпки зад мен.

В следващия миг вече омота китките ми и ги стегна една към друга. Намотките привързаха тялото ми към пилотското кресло.

Още стъпки. В отраженията от повърхността на екраните виждах как призракът се прокрадваше по коридорите и риташе вратите, готов да стреля.

Друг глас:

— Значи искахте и аз да си намеря белята като моя партньор Търб.

РАТ!

Извих очи. Стоеше си цял-целеничък, мустаците му стърчаха гордо под носа. И беше насочил пистолет към мен!

— Предател! — изчегърта гласът ми.

— О не, Грис. Вие сте предател. Когато подмавихте онази прекрасна жена да срещне смъртта си, направо ми се обърна стомахът. А пък заповедта ви да убия Имперски офицер! Сигурно сте луд!

— Значи не е мъртъв? Не е призрак?

Рат се засмя гадно.

— Въобще не е призрак. Той е ИСТИНСКИ офицер, какъвто вие никога не сте бил. Когато той замина за Италия, аз го проследих. Знаех, че вече е извън обсега на наблюдаващите устройства, които сте му присадил, затова му казах какво става. Той ми показва заповедите си. Отгоре на всичко са издадени от Великия съвет!

Затова дойдох тук преди него, дадох на старицата бележка, която ѝ прочете нейната племенница, после нагласих тук всичко според нашия план.

— Значи той ти се доверява толкова, че ти даде пушка?

— Въобще не съм държал пушка в ръце. Онова там бяха обикновени сигнални заряди, които взривяхме. Аз го извиках и той излезе. Взривих един заряд до вратата. После друг до храста. После и той стреля и аз взривих трети заряд, всичко ставаше с дистанционно управление. Просто изключих зрителния канал на междинния предавател и при вас екранът му угасна. Той хвърли парче желязо, за да помислите, че е изтървал пистолета, после тропна силно с крака, за да прозвучи като паднал човек. След това само изключих и слуховия канал на предавателя.

— Изменнико, значи ти си нагласил и сегашната касапница?

— Ами, не. Когато се увери, че вече нито виждате, нито чувате какво става тук, той уреди всичко. Пръсна навсякъде инфрачервени излъчватели и симулатори на телесна топлина, всичко се управляваше дистанционно. Бяхме се скрили навътре в гората. Въобще не бяхме близо до вас! О, той е истински офицер, той е... радвам се, че поне веднъж работих с такъв човек, а не с боклуци като вас. Търб е отмъстен!

Аз обаче не проумявах нещо.

— А защо тези хора подскачаха и пицяха?

— Заради тайното му оръжие. То ги намираше един по един и ги дереше. Това е котарак, сигурно и той е с дистанционно управление.

Хелър каза зад гърба ми:

— Мистър Калико, качи се там. Седни върху него и ако мръдне или заговори, удари го.

Котаракът нахълта в кораба. С един скок се метна върху мен. Седеше и ме гледаше зло.

Отворих уста.

Зверчето свирепо заби нокти в лицето ми.

— Според мен — каза Рат, — той знае, че сте участвал в убийството на неговата господарка. На ваше място бих внимавал много. Това е най-страхотният котаракубиец! Плаши ме до смърт!

Сведох поглед към преливащите от ярост очи.

Чух тихо гърлено ръмжене.

Не смеех да шавна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хелър каза:

— Агент Рат, сега да разчистим това бойно поле. Изстрелите може да ни доведат гости.

Той извлече трупа на Стаб навън през въздушния шлюз. Видях, че струпяха телата на купчина. Разтреперих се. Бях сигурен, че ще убият и мен.

Хелър се върна в кораба. В отражението от стъклото на илюминатора видях, че влезе в каютите на екипажа. Изнесе оттам устройство за унищожаване на боклука. Стовари го до купчината и около труповите заиграха малки сини искрици — металните части по дрехите им за миг просветнаха, преди да се разпаднат.

По черния път към къщата проблесна мятаща се светлина. Ставаше все по-ярка. Кола! Помощник-шерифите идваха насам!

О, слава на Боговете, спасен съм! Ще видят космическия кораб, а когато го доближат, ще се развикам, че съм федерален агент и ще им заповядам да арестуват Хелър и Рат. Документите ми с името Инксуич бяха у мен. Значи все пак няма да бъда ликвидиран тук! Дори ще обвиня Хелър в нарушение на Космическия кодекс.

Лъчите на фаровете плъзнаха по кораба, после се отклониха и се заковаха в къщата.

Ченгетата веднага изскочиха от колата. Хелър отиде при тях.

Ралф попита:

— Инженерче, някакви проблеми ли имаш?

Дори не поглеждаха към влекача. Изведнъж ми прилоша — сетих се, че това „бибипско“ абсорбопокрите вобще не отразяваше светлината. Ами че корабът си беше направо невидим!

Хелър вече стоеше до тях. Джордж каза:

— Чухме някакви гърмежи и крясъци.

— Дива котка — обясни Хелър.

— Без „бибип“? — попита Ралф.

— Ще да се е примъкнала насам от Канада — предположи Джордж.

— За малко да я уцелим — добави Хелър. — Ама избяга край потока, ей натам.

Двамата помощник-шерифи препуснаха край потока, измъкнаха револверите си в движение. Дори оставиха фаровете на колата си включени! Изпъсках. Е, може като се върнат да видят нещо странно и да ме спасят.

Хелър прибра разсипаните по верандата диаманти в торбата. Върза я и я метна в джипа.

Върна се във влекача и заговори на пода в коридора. Беше малко смущаваща гледка, но нали ключалките бяха настроени само към неговия глас.

— Люк на трюма, отвори се — каза той и металната плоча се надигна с дрънчене.

Хелър се спусна в тесния трюм на влекача. Почти веднага отражението му пак се появи в стъклото на илюминатора.

— Ами това какво е? — промълви той. Държеше торба. Надникна вътре.

— Бракувани камъчета?

Бяха боклуците, които купих в Швейцария, за да подлъжа капитан Стаб. Хелър метна торбата на Рат. Отново се смъкна в трюма, но пак излезе незабавно.

— Какво става тук?

Носеше нещо тежко. Застана във въздушния шлюз.

— Можеш ли да повярваш — каза той на Рат, — в трюма има 750 фунта злато на кюлчета.

Стори ми се, че главата ми ще се пръсне всеки миг. Стаб! Значи той е откраднал първия ми товар злато. Скрил го е в трюма и вероятно е замислял да ме премахне при първия удобен случай, за да открадне кораба.

— Че това не е ли твърде солидна сума на тази планета? — попита Рат.

— Няма спор — увери го Хелър. — По текущи цени това злато струва към седем милиона долара. Ще извадим кюлчетата от сандъците, а ти ги нареди в джипа. А като стигнеш къщата на старата дама, прехвърли ги в моето „Порше“. Тя не може да види какво караш.

Пак изпъсках. Рат дори не е убил старицата! Какъв некадърен агент от Апарата! Заслужаваше да го уволня.

— Май се изнервям — рече Рат. — Доста пари са това.

— Ще ги предадеш на моя финансов съветник Изи Епщайн. Той знае какво да прави. Помогни ми да ги натоварим.

Те изнесоха сандъците от трюма. Рат докара джипа до въздушния шлюз, обърна, за да насочи фаровете към къщата, после прехвърлиха кюлчетата в багажното отделение отзад.

Помощник-шерифите се връщаха. Молих се да забележат черното туловище на влекача и да дойдат.

Хелър ги пресрещна, осветен от фаровете и на тяхната кола, и на джипа.

— Не намерихме тая котка — съобщи Ралф.

— Обаче ѝ видяхме следите — допълни Джордж. — Имаш ли нещо против утре да си направим малък лов тука?

— Колкото искате — разреши Хелър. — Щом сте морски пехотинци на Майсабонго, ловувайте наоколо на воля. Само не забравяйте да си окачите звездите.

Помощник-шерифите тръгнаха към колата си. Качиха се. Когато завиха, лъчите на фаровете едва не ме ослепиха от наблюдателните екрани!

Отдалечиха се и подскачащата светлина на фаровете изчезна от погледа ми. Още един загубен шанс. Обаче имах на какво да се надявам. Изведнъж си спомних, че уредите за управление на влекача не работеха. Утре, на дневна светлина, корабът щеше да се вижда. Щеше да се събере тълпа и аз ще се развикам, че съм отвлечен федерален агент.

Хелър и Рат заключиха къщата.

Върнаха се и започнаха да спускат сандъци в трюма. Хелър обърна последния сандък и го отвори откъм дъното.

Фалшиво дъно! Ето откъде бе взел бластерната пушка, с която изби антиманкосите! Значи натоварените във влекача сандъци са имали фалшиви дъна. При претърсването още на Волтар не ги забелязахме. Извади няколко предмета и ги подреди във въздушния шлюз. После спусна сандъка в трюма. Остана вътре още малко, чувах как местеше разни неща, може би ги закрепваше неподвижно.

Излезе и подаде на Рат едно устройство, което бе извадил от сандъка.

— Дай това на Изи. Видеофон с дължина на вълната, за която на Земята дори не са чували. Отдавна свалих етикетите на производителя, затова му кажи, че е мое изобретение, така няма да нарушим Кодекса. Ще ти бъда благодарен, ако му го предадеш още тази нощ. Може да ме повика, като натисне ей този бутон. По телефона от самолета не можах да му кажа почти нищо, защото Националната агенция за сигурност подслушва всички разговори. Искам да говоря с него колкото може по-скоро. Ясна ли ти е задачата?

— Да, сър — потвърди Рат. — А той няма ли да забележи, че се намирате в космически кораб?

— Ще насоча тукашната камера нагоре, така ще вижда само лицето ми и някакви тръби по тавана. Пък и той вече свикна, че се пъхам по чудновати места. Освен това работи с волтарианска времева камера, заключена в херметична кутия, затова го накарах да се закълне за опазване на тайната. Кажи му, че клетвата важи и за това устройство. Имаме още страшно много работа и той много ще се разстрои, ако не си поговорим.

— Схванах, сър — каза Рат.

Отвратително. Този предател никога не ми бе казвал „сър“.

Хелър дойде при мен. Взе котарака и го остави върху контролното табло.

— Агент Рат ме осведоми, че освен всичко друго си му намалил заплатата и не си му възстановявал всекидневните разходи. Вярно ли е?

— Така му се пада — изръмжах аз. — Той е идиот и некадърник! И както изпързала мен, така ще постъпи и с тебе!

Рат се обади от въздушния шлюз:

— Я не ми говорете за предателства. Нали вие нарушихте всеки действащ закон! Аз само се постарях да си получавам заслуженото!

Хелър не ни слушаше. Пребъркваше ми джобовете, колкото и да се гърчех, за да му преча. Намери всякакви документи и портфейла ми. Смразих се. В портфейла беше и кредитната карта на „Скуйиза“, която си прибрах от графиня Крек. На гърба беше написан адресът на Хелър в Емпайър Стейт Билдинг. Ако я откриеше, щеше да се сети, че съм пряк виновник за смъртта на неговата приятелка. И щеше да ме убие!

Той преглеждаше документите. Видя бланка за заповед. Попълни я, за да възстанови заплатата и дневните разходи на Рат със задна дата.

Взе моята електронна карта и подпечатата заповедта. Даде я на Рат, за да я представи за изпълнение в нашия нюйоркски офис.

Хелър добави:

— Доколкото разбрах, обещал ти е десет хиляди долара, за да ме ликвидираш.

Рат поклати глава.

— Не, сър, не искам тези нари.

— Все едно, вземи ги — каза Хелър.

Отвори моя портфейл и отброи десет хилядарки, докато аз се молах да не види кредитната карта.

— Купи венец за гроба на Търб и си избери по-прилични дрехи.

Вбесих се. Казах му:

— Много смешно. Въобще няма да се измъкнеш от тук. Уредите за управление на влекача не работят. Загазил си!

— А, благодаря, че ми напомни — отвърна Хелър.

Излезе, разрови пръстта. Върна се с някакво цилиндърче в ръката си. То бръмчеше едва доловимо. Изключи го и го захвърли в едно чекмедже.

— Единствената причина да те подмамя тук — започна Хелър, — е защото имам нужда от влекача. Вие кацнахте почти точно върху прекъсвач на двигателите, който задейства щом отворихте външния люк. И заради глупостта си го отворихте още в движение. Само въздушната възглавница спаси кораба от катастрофа. Тези антимаанкоси са тъпанари.

— Прибрах им личните карти — каза Рат. — Искате ли ги?

— Пъхни ги в чекмеджето — нареди му Хелър. — Сигурно са фалшиви. Ако не греша сериозно, те са бивши подофицери от Флота, вероятно осъдени на смърт и прибрани в Апарата.

— Наистина ли можете сам да се справите с този влекач? — попита Рат.

Хелър се наведе и издърпа една от плочите на пода. Под нея имаше уреди, които въобще не бях виждал. Той завъртя няколко превключватели.

— Този капитан беше голям всезнайко. Типичен самозабравил се подофицер. Още когато излетяхме от Волтар, аз се опитах да му обясня, че при преоборудването влекачът бе напълно роботизиран. Но

той май въобще не искаше да ме слуша. Нямам нужда от екипаж. Лесно ще го управлявам.

Рат ме посочи, както бях вързан в креслото на звездния пилот.

— А с него как ще постъпите?

По очите му познах, че най-добрата идея за него е да ме изведе навън и да ме застреля.

— Според уставите — отговори Хелър, — заловен при извършване на престъпление офицер трябва да бъде отведен в най-близката база, за да бъде съден от офицерско събрание, ако това е възможно. Ще го предам в базата в Афийон, заедно с твоите и Монте писмени показания. Те да се оправят с него.

Сякаш кръвта ми се вледени в миг. Командирът на базата в Афийон Фахт Бей жадуваше точно за такава възможност! Щяха да ме осъдят за секунди и да ме екзекутират по най-мъчителния начин.

Мислите ми се въртяха във вихрушка. Ох, все трябваше да има някакво спасение!

Очакваше ме сигурна смърт!

Хелър! Божове, как ме подлъга той. И се носеше с пълна пара към осъществяване на замислите си. Не знаех точно как възнамеряваше да завърши мисията си, но бях сигурен, че това щеше да означава пълен провал за Роксентър, значи и за Ломбар. Е, да вървят по дяволите! Трябваше първо да мисля за себе си!

Чакай, чакай. След секунда вълните на надеждата отново ме заляха.

Хората от базата в Афийон мислеха, че Хелър има заповед да ги избие до един. Значи видят ли го, ще стрелят първи. Нали се бях погрижил за това.

И Ломбар мразеше Хелър. А сега Ломбар вече контролираше цялата Волтарианска конфедерация!

Хелър въобще не беше в безопасност.

Само трябваше да го залъгвам по-дълго, за да остана жив. Накрая щях да тържествувам.

Ще се преструвам, че съм готов на всичко, за да му помогна. И ще намеря блестящ начин да го заведа за ръчичка до мрачния му край.

Самоувереността ми се върна. Все щях да измисля нещо. Още нищо не беше загубено.

Едва не се разсмях. Хелър с неговите офицерски маниери — точно той щеше да бъде мъртвецът накрая.

В момента Хелър се сбогуваше с Рат.

Агентът му отдаде чест най-официално — скръсти ръце пред гърдите си, а лицето му грееше от възхищение.

Хелър затвори въздушния шлюз.

И отново сложи котарака върху мен.

Взе безжичен микрофон от новото контролно табло.

— Излитай, искам да спреш на триста мили над Ню Йорк — заповяда той на влекача.

Корабът послушно се отдели от земята.

Хелър отиде в кухничката за екипажа и си сипа цяла кана горещ главотръс. Сигурно за първи път го опитваше след много месеци.

Върна се, седна на страничната облегалка на другото пилотско кресло и се загледа в отдалечаващата се планета.

ПЕТА ГЛАВА

Висяхме на триста мили над планетата, далеч над светлинките на градовете.

Котаракът седеше върху мен и ме гледаше яростно, преливаше от желание да ме издере с нокти.

Хелър бе поставил двойник на видеофона, предназначен за Изи, върху контролното табло, а обективът на камерата бе завъртян нагоре към лицето му. Чакаше Изи, да го потърси. В момента седеше в креслото на планетарния пилот. Непрекъснато се взираше в показанията на приборите, накрая реши да сканира пространството наоколо.

— Твърде странно — отбеляза Хелър. — Според този датчик има кораб на не повече от миля до нас, но никой друг уред не го открива, освен този алармен сигнал.

Прекъсвачът, присаден в черепа ми! Той е задействал тревогата за опасност от сблъскване. Нали Болц ми спомена, че така ставало. Хелър не биваше да заподозре, че носех устройството в себе си. Току-виж има под ръка някой хипношлем.

— Имаш ли представа дали пилотите-убийци са излетели от базата? — попита ме Хелър.

Значи нямаше да открие истинската причина. И тогава ме осени вдъхновението. Може пък да уредя да го застрелят и да се спася. Ами да, ще намеря къде да се скрия в кораба, а той ще слезе в хангара, хората от базата ще го видят и ще го застрелят!

— По-добре е да се върнеш в базата — посъветвах го. — И двата кораба на пилотите-убийци излетяха след нас. Ако опиташ да се отдалечиш от планетата, ще те гръмнат, въобще не се съмнявай в това.

— Имам работа — сопна ми се Хелър. — И не виждам никъде корабите им. Алармената инсталация сигурно се е повредила.

Той изключи мигащата лампичка.

— Заради тебе ще ме убият — оплаках се. — Летящите оръдия ще пръснат на прашинки такъв невъоръжен влекач.

— Да те убият ли? — повтори Хелър. — Много привлекателна идея. Единствената причина да си още жив е, че беше прекалено страхлив, за да излезеш и да се биеш като другите. Казах на Рат, че точно така ще постъпиш.

— Ти ме обиждаш! — възмутих се.

Котаракът ме одраска и аз писнах.

— Не прекалявай, Грис — предупреди ме Хелър. — Твърде нещастен е бил обратът на съдбата, отвел те от Академията право на дъното, при „къркалите“. Не съм предполагал, че някой може да пропадне чак дотам. Не знам какво още си направил, за да попречиш на мисията ми, нито защо си го направил. И не се надявай да ти простя, че подмами графиня Крек да срещне смъртта си. Единствено законите, според които трябва да те върна, за да те съдят, ме възпират да те изхвърля през въздушния шлюз.

Зави ми се свят от представата как падам триста мили надолу и изгарям в по-плътните слоеве на атмосферата... ако оцелея дотогава.

— Отдавна знам, че си глупак — продължи Хелър. — Разбрах още онзи път в Спитеос. Взе взривострел, с явното намерение да убиеш горкия Снелц. И ме остави да го подменя с незареден, само с едно по-ловко движение на ръката, после се опита да стреляш по Снелц.

Опита се да ме разориш с най-обикновени подправени зарове и дори не знаеше, че ако бъдат нагрети с продължително тръскане, стават съвсем нормални.

Надхитряхме те всеки път и аз мислех, че си просто слабоумен идиот. Подцених те. Злобата ти е по-силна от избухваща звезда, а умът ти толкова извратен, че мястото ти е в лечебница за душевноболни.

А би трябвало да си осъзнал, че от самото начало аз не ти бях подчинен. Ако си спомняш, всеки боен инженер от Флота може да действа самостоятелно. А след като получих заповедите от Великия съвет, аз ръководех изпълнението на тази мисия.

Видях открехнатата вратичка.

— А какво ще стане, ако Великият съвет отмени тези заповеди?

— Те са в сила, докато не бъда уведомен официално за отменянето им.

— Ти и твоите връзки във Великия съвет! — присмях му се. — Ти и твоя „бибипан“ код за съобщения до капитан Роук!

Той ме изглежда внимателно.

— Аха, значи ти си заповядал да претърсят апартамента ми в „Грейшъс Палмс“! Търсел си кодовата плоча! Рат не ми спомена за това. Е, Грис, няма никаква плоча. Кодът се съдържа единствено във вицовете, известни само на мен и Роук.

Стиснах устни и замълчах. Той не знаеше, че капитан Роук е пратен в изгнание на Калабар. Нека си мечтае. Ако стъпи на Волтар, може да се смята за мъртъв.

Но аз трябваше да оцелея някак. Ходилата ме боляха нетърпимо.

— Ако искаш да ме съдят, най-добре ми намери лекар. Може би ще умра от гангрена или тетанус.

— Би било чудесно — каза Хелър. — Но от какво се оплакваш?

— Ходилата ми са инфектирани и не можах да се погрижа за тях. Вероятно ще умра още тук, ако не ме заведеш в базата.

Той въздъхна. Не беше редно да убива арестант преди процеса. От него се искаше да ме предаде жив.

Само за кратък миг си въобразих, че Хелър ще насочи влекача към Турция, защото се изправи.

Но той вдигна котарака от мен и започна да размотава въжетата, с които ме бе вързал за пилотското кресло.

Дръпна се назад.

— Съблечи се — заповяда ми.

Хрумна ми дивата идея да си опитам късмета. Не беше насочил оръжие към мен. Ако се хвърля към него...

Точно навреме се досетих, че това беше клопка. Искаше да му дам повод, за да ме застреля.

С треперещи ръце започнах да смъквам дрехите си.

— Пфу! — рече Хелър. — Гръм и мълния, Грис, ти никога ли не се къпеш? Въздухът тъкмо се почистваше от вонята на антиманкосите, а сега само го помириши.

— Според мен си мирише съвсем нормално — възразих аз.

— Ами да, нали си „къркач“. Я виж котарака.

Зверчето кихаше!

Хелър ме изглежда презрително.

— Сега вземи всички тези дрехи и ги напъхай в онзи дезинтегратор. Не, не портфейла, идиот такъв.

С отмаляла ръка му подадох портфейла си. Можеше да намери кредитната карта от „Скуййза“ и така да стигне за разкритието, че точно аз отвлякох и убих графиня Крек. Прилоша ми.

Хвърлих скиорския си екип в дезинтегратора, после и другите дрехи. Бях гол, ако не броя превръзките на ходилата си.

А той дори не си правеше труда да ме заплашва с оръжие. Бутна ме към банята за екипажа и ме накара да се изкъпя, принуди ме и да си измия главата.

После по негова заповед изкуцуках до стаичката за първа медицинска помощ и легнах на масата. Той здраво затегна ремъците през гърдите, корема и коленете ми.

Взе ножица и аз веднага се уплаших, че ще ме измъчва. А той само разреза превръзките.

— Доста лошо загнояване — отбеляза Хелър. — По какво си стъпвал?

— В кози изпражнения.

Той си сложи хирургически ръкавици. Сега ми стана съвсем ясно, че започват изтезанията.

Вдигна единия ми крак и огледа отблизо стъпалото. После каза:

— Котарак, наглеждай го.

Излезе. Чух, че ровеше в кутия с инструменти. Бях уверен, че избира клещите, с които да изтръгва ноктите ми един по един, за да ме накара да говоря.

Върна се. Носеше някакви преносими уреди. На единия имаше табела „Анализатор на метали“. Включи го и го прекара по набъбналото ходило на крака ми. Погледна датчика.

— Ама че чудна коза е била — каза Хелър. — Май се е хранила предимно с медни стружки.

— Какво? — възкликнах аз.

— Кожата по ходилата ти е пълна с мънички медни стружки. Почти пращинки. А медта е смъртоносна отрова.

Бях потресен.

— Прахд! Сигурно е поръсил с тях още първите превръзки, които ми направи!

— Прахд Битълстифендър? — попита Хелър. — Онзи млад целолог на Волтар? Той трябва да ми е присадил наблюдателните устройства.

Казах си, че трябва да внимавам какво говоря. Млъкнах. Гневът ми бушуваше. Прахд си е мислил, че така ще ме накара да припълзя при него и да го умолявам да ме излекува. Искал е да ме изнудва да платя „кафара“ на обезчестените съпруги и да направя други неща, за да махне отровните стружки, чак след като платя.

Хелър работеше с другия уред.

— А, не се е случило чак толкова отдавна. Металът е съвсем отскоро в кожата ти.

Хрумна ми съвсем нова идея, току-виж го подлъжа.

— Прахд е в тукашната база. Можем да отлетим дотам и да го накараме да махне устройствата от главата ти. Защо да не го направим още сега.

Той не ми отговори. Посегна към превключвателите, надписани „Парамагнитно“, „Диамагнитно“ и „Феромагнитно“.

— Имаш късмет — увери ме Хелър. — Медта е в сплав с желязо. Мисля, че ще успее да ги махна.

Той започна съвсем бавно да плъзга уреда по кожата на ходилата и глезените ми. Поглеждаше от време на време долната плочка. Тя постепенно се покриваше с червеникав метален мъх. Изтри плочката с парцал и продължи.

— Прахд сигурно ти е много сърдит — отбеляза Хелър. — Но това не ме учудва. А щом е способен на такъв гаден номер, ще му позволя да докосне мен, само ако някой друг е опрял пистолет в главата му.

Той плъзна уреда още няколко пъти по краката ми. Вече нямаше стружки по плочката. Отвори шкафче, взе неутрализиращ разтвор и намаза ходилата и глезените ми. Намери малко уплътнител за дупки в корпуса на кораба, стерилизира го под специална лампа и го смеси с крем, стимулиращ клетъчния растеж. Нагласи сместа на краката ми така, сякаш правеше гипсова отливка.

Внезапно разбрах намеренията му — с тази тежест на краката си щях да падна по-бързо, когато ме изхвърли през въздушния шлюз. Свих се от ужас.

Хелър пак взе първия уред.

— Сега да видим дали има още нещо по тялото ти.

Той включи уреда и го плъзна по тялото ми. Вцепених се. Ако този детектор работеше с определена дължина на вълната, щеше да

открие татуировката на гърдите ми. И ясно би се открил надписът СЕМЕЕН ШПЕОНИН НА РОКСЕНТЪР^[1]!

Според уставите, когато един шпионин бъде заловен на местопрестъплението, може да бъде екзекутиран от всеки офицер. Хелър трябваше само да прочете надписа и въобще нямаше да доживее до съдебния процес. Щеше да ме застреля с пълно право!

Гледах втрещен светлинния лъч. Сега Хелър оглеждаше пръстите на ръцете ми. Намери няколко стружки и ги махна с другия уред.

Разширените от ужас зеници на очите ми следяха движението на светлината. Сега Хелър проверяваше кожата по корема ми.

Неспирно отправях безмълвни молитви, опитах с неколцина от Боговете, дори се обърнах и към Исус Христос. Бях на косъм от смъртта.

Светлината се плъзна нагоре по гръдния ми кош.

Силно стиснах клепачи. Може би последното нещо, което щях да усетя, щеше да бъде куршумът, пръскащ мозъка ми по стените.

Хелър откри нещо!

Леко отворих едното си око. Той посягаше настрани. Знаех, че търси пистолет.

Погледнах към тялото си.

Лъчът осветяваше точно надписа!

Но нямаше светещи букви.

Светлината беше неподходяща!

Оцелях! И се чудих кой ли Бог се бе смилил над мен.

Хелър взе втория уред и измъкна от кожата ми стружка.

Извади от един шкаф космически работен гащеризон за еднократна употреба и ми го подхвърли.

По дяволите, едва ми се размина! Чак сега сърцето ми започна да бие отново.

Хелър разкопча катарамите на ремъците. Аз навлякох гащеризона и станах. Махна ми да се върна в пилотската кабина. Аха, разбрах какво бе намислил — с втвърдения уплътнител всяко мое стъпало тежеше по трийсетина фунта! Едва се влачех.

Накара ме да седна в креслото на звездния пилот. Бе донесъл белезници с дълга верига. Прокара я през страничните облегалки, после закопча белезниците на китките ми.

Внезапно ме обзе безразсъден гняв. Как смееше да се отнася така с мен? Аз бях офицер с по-висок ранг от неговия. Можех да се измъкна безнаказано от всяко обвинение, което повдигне срещу мен. В края на краищата, сега Ломбар Хист държеше цялата власт във Волтарианската конфедерация!

Налагаше се да намеря изход от затрудненото си положение. Той не подозираше, че пред него е следващият Шеф на Апарата!

— Не бива да постъпваш така с мен! — избухнах аз. — Аз само изпълнявах дълга си.

Тогава за първи път прочетох в погледа му откровена насмешка.

— Дълг ли? Грис, ти не знаеш какво означава тази дума. Нима мислиш, че дългът се състои в задоволяване на собствената ти алчност и мания за величие? Недей да мърсиш думата, като я произнасяш. Дългът изисква човек да изпълнява повелите на нравствеността. А в тебе не забелязвам и следа от съвест. Искam едно нещо да ти стане ясно — седиш тук, за да можем аз и котаракът да те държим под око. Обаче мога да те упоя само с една инжекция, за да не пречиш. Това ли предпочиташ?

Поклатих глава. Но вътрешно беснеех. Тъй или иначе, но ще му дам да се разбере!

---

[1] Думата е написана правилно. Виж „Шпеонин“ в Справочника. — Бележка на волтарианския преводач. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Хелър се занимаваше с някакви съобщителни терминали, монтирани в тавана. Прокара тънък кабел от видеофона до контактите, включваше го ту в един, ту в друг и се озърташе към екрана на устройството, каквото бе пратил и на Изи.

— Хайде де, Изи — каза Хелър малко нетърпеливо. — Не ми се вярва да има нещо повредено във външните антени, но по-добре да проверя.

Отиде до ъгъла, където бе струпал няколко предмета и се върна с преносим телевизор. Прокара и от него кабел до контактите в тавана и го включи. Попадна на вечерно интервю. В студиото беше сенатор Туидъл.

— Така че сами разбирате — казваше сенаторът, — повишаването на цените на бензина е много полезно за американската икономика. То подтиква хората да си седят вкъщи, да гледат телевизия и така да се върнат към американския семеен живот.

— Доколкото знам — намеси се водещият, — „Октопус Ойл“ отново вдига цената за потребителите. Сенаторе, това с какво ще облагодетелства обикновения човек?

— Ще ги направи по-усърдни — заяви Туидъл. — Ще трябва да работят извънредно, за да имат пари за бензин, който ще им стигне да отиват на работа. Безделието е враг на Американската меч...

Хелър изключи телевизора.

— Хъм. Антената си е наред, макар да приема глупости.

Премести края на кабела от видеофона на друг контакт.

И на екрана се появи Изи!

— Божичко, надявам се, че не повредих това нещо.

Котаракът скочи върху контролното табло и се вторачи в екрана. Очилата на Изи с рогови рамки се бяха плъзнали към върха на носа му.

— Мяу — каза котаракът.

— Божичко, така си е — промълви Изи. — Повредил съм го. Сега пък се свързах с котарака. Мистър Хопджой, сигурен ли сте, че мистър Джет ви каза да натискам точно тези бутони? Първо

попаднахме на абстрактна картина, изработена с жици, сега пък виждаме котарака.

Говореше на агент Рат, чието лице се виждаше над рамото му.

— Не, мистър Епщайн, каза да натиснете ето този бутон.

Хелър се настани в креслото на планетарния пилот.

— Здравсти, Изи.

— О, слава на небесата. Това е мистър Джет. Боя се, че съвсем се обърках с това ваше ново изобретение. Както изглежда, успявам да се свържа с всеки друг, но не и с вас.

— Ще трябва още да поработя по него — съгласи се Хелър. — Виж какво, Изи, от самолета не можех да говоря свободно. Налагаше се да имам на разположение по-сигурно комуникационно средство.

— Е, мистър Джет, ужасно се радвам, че се обадохте. Мистър Хопджой ми предаде седем милиона долара в злато. Но това злато е много странно, липсват всякакви печати и заверки.

— Остави го в някой трезор — пожела Хелър. — И ако ти потрябва, използвай го.

— Мистър Джет, вие къде сте?

— Ами летя насам-натам — отвърна Хелър. — Изи, нашата „Чудесен нефт за Майсабонго, Инкорпорейтид“ сдоби ли се с опции да закупи всички петролни резерви на Съединените щати?

— О, да — потвърди Изи. — Всяка петролна компания охотно ни издаде опции. Даже разполагаме с опции, подписани от министъра на отбраната, за закупуване на петролните резерви на армията, флота и въздушните сили. Побързаха веднага да сключат сделката — така получиха неочаквани пари, а не могат и да си представят, че някой ще реши да осъществи подобни опции. Помислиха, че в република Майсабонго всички са полудели. Никой няма толкова пари, че да се възползва от опциите. Да, мистър Джет. Затънали сме в опции да купим всяка капка петрол, складиран в Съединените щати. Само трябва да осъществим опциите и Майсабонго ще притежава и последното грамче.

— Много добре си се справил — похвали го Хелър. — Сега ме слушай внимателно, Изи. Пригответи се да записваш. Искам да се сдобиеш с опции за продажба на всяка акция на всяка петролна компания в света.

— КАКВО?

— Как мислиш, ще успееш ли?

Изи ми се стори замаян.

— О, няма проблем да купим опциите. Всяка голяма брокерска фирма може да ни ги издаде, а Комисията за борсите и ценните книжа ще наложи спазването им. Но, мистър Джет, вие говорите за невероятен брой акции.

— Я пресметни каква е стойността им.

Изи веднага докопа някакви справочници и започна да си вади числа:

Текущи акции на „Октопус“	30.7 милиарда долара
„Октопус Ойл ъф Индиана“	19.6 милиарда долара
„Октопус ъф Калифорния“	15.4 милиарда долара
„Имобил Ойл“	14.7 милиарда долара
„Атлантик Бичфийлд“	13.7 милиарда долара
„Октопус Ойл ъф Охайо“	13.7 милиарда долара
„Смел Ойл“	13.6 милиарда долара
„Бритиш Круд“	13.5 милиарда долара
„Фойл Дъч“	11.8 милиарда долара
„Хексако“	10.5 милиарда долара
„Гълп“	7.2 милиарда долара
„Филъпс“	7.0 милиарда долара
„Дизюниън Ойл ъф Калифорния“	6.6 милиарда долара
„Бъмоко“	6.4 милиарда долара
„Бети“	5.9 милиарда долара

Написа още няколко числа и вдигна поглед.

— Сумата е 190.3 милиарда долара. Твърде много пари са това, мистър Джет.

— А колко ще струват опциите за продажба на тези акции?

— О, нищожна част от тази сума. Но ако цената на акциите се вдигне, все едно че сме си хвърлили парите в печката.

— Ами ако всяка акция падне с по десет долара, тогава какво?

— Ако използваме опциите, ще спечелим около деветнадесет милиарда долара.

— Тези акции ще паднат още по-страшно — увери го Хелър. — Ще се справиш ли със сделката?

— О, да. Мога да купя юлски опции за продажба. И ако не ги използваме дотогава, те просто губят валидност. Но значи ще имаме само няколко седмици. Мистър Джет, а защо сте сигурен, че акциите на всяка петролна компания в света ще поевтинят?

— Гарантирам го — заяви Хелър. — Виж какво, когато всичко си уредил, кажи ми. А засега трябва да осъществя един проект. Желая ти късмет, Изи.

— И на вас сполука, мистър Джет.

О, Богове, на какво ставах свидетел? Какво чух току-що? Та това беше пряко нападение срещу горкичкия мистър Роксентър! О, Богове на Боговете, как загазих!

Нямах представа какво кроеше Хелър. Нима ще бомбардира петролното сърце на света — „Роксентър Плаца“?

СЕДМА ГЛАВА

Хелър се скри за малко в своите помещения. Котаракът ме наблюдаваше внимателно. Не смеех да го погледна в очите, не издържах на злобата в тях. Дали зверчето знаеше, че аз бях убиецът на графиня Крек? Той несъмнено чакаше първия удобен повод да, ме унищожи.

Когато Хелър се върна, бе се преоблякъл в светлосинята работна униформа на волтарианския Флот, съвсем по мярка и с изписано името му над предния джоб — „Джетеро Хелър, Боеен инженер“. Забелязах, че с голямо напрежение потискаше мъката си. Чувствах, че в момента беше много опасен за мен. Съвсем не приличаше на себе си, въобще не се усмихваше. Излъчваше деловитост, офицер зает с изпълнение на задачата си.

Освободи ме от креслото и ме върза с веригата за тръба до задната стена на кабината.

— Но така не мога да седна — оплаках се. — Така ли трябва да се отнасяш с един арестант?

— Искаш ли да се върнеш в Ню Йорк? — попита той и посочи надолу. — Само кажи и веднага ще ти отворя въздушния шлюз.

Нямаше какво да му отвърна.

Той закри илюминаторите с металните им капаци. Мина из целия кораб, чух как заповядваше на вратите да се затворят, те заскърцаха и тряскаха.

У мен започна да се надига страх. Пилотите затваряха металните покрития, когато имаха намерение да минават през радиационните пояси на планетите. Нима искаше да се отдалечи от Земята? Така щеше да привлече вниманието на пилотите-убийци!

Седна в креслото на звездния пилот и дръпна лостче. То променяше външното покритие на кораба в сребристо, за да отразява потоците от частици.

Отиде отзад и се върна с другата времева камера. Нагласи я на мястото й. **ЗНАЧИ НАИСТИНА ЩЕШЕ ДА СЕ ОТДАЛЕЧАВА ОТ ПЛАНЕТАТА!**

— Ей! — подвигнах му, а потта започна да се стича по челото ми. — В мига, когато пилотите-убийци са видели корабът да става сребрист, литнали са насам като гладни ястреби.

— А, тези ли — промърмори той.

Тогава вече осъзнах с какъв човек си имам работа. Той вече не се интересуваше от нищо. Бе се превърнал в самоубиец!

Усещах напиралците в гърлото ми тихи писъци. Само един изстрел от онези летящи оръдия и този влекач щеше да заприлича на прегазена от камион консерва!

Хелър огледа екраните пред себе си.

— Не виждам и следа от тях, а аларменият сигнал сигурно е повреден. Ако толкова се тревожиш, че може да ни настигне някой кораб на „кърканите“, не откъсвай погледа си от ей този екран. Аз имам друга работа.

Той взе микрофона за разговор с влекача.

— Издигни се до петдесет хиляди мили и ми събщи със звуков сигнал, когато преминем през магнитосферата.

Това също ме уплаши. Широкият четиридесет хиляди мили пояс около планетата се състоеше от смъртоносна радиация. Надявах се, че Хелър бе закрил плътно илюминаторите.

Спомагателните двигатели на влекача забръмчаха тихо. Високият вой на компенсиращите гравитационни схеми се набиваше в ушите ми. Свикнал с непохватния пилотаж на капитан Стаб, аз се приготвих за резки тласъци, но дори не почувствах промяна в теглото на тялото си. Влекачът великолепно се справяше със собствения си полет. Надявах се, че роботът няма да полудее неочаквано.

Взирях се напрегнато в посочения ми екран. Малко ми се виеше свят, защото камерите следяха цялото пространство около кораба и картината се променяше непрекъснато — Земята, луната, черния пуст космос, после и Слънцето.

Издигахме се много бързо. Луната стана много наситено жълта. Земята се превърна в огромна течна топка, синьо-зелена, освен червеникавокафявите петна на континентите.

— Накъде сме се насочили? — плахо попитах аз.

Хелър регулираше уред, свързан с външен скенер.

— Да не търсиш пилотите-убийци?

— Това е електронен телескоп, чувствителен към гама-лъчите — обясни Хелър. — Търся първична черна дупка. В тази планетна система сигурно има много от тях.

— Ами пилотите-убийци! — настоявах аз.

— Ти се занимаваш с тях — отрязва ме Хелър. — Зает съм.

Повярвайте ми, впих очи в екрана на този сферичен скенер като хипнотизиран.

Времето се точеше.

Изведнъж отекна гонг. Едва не пощурях от уплаха. Бяхме преминали през магнитосферата. Е, поне едно утешение — не се опекох като филийка в тостер.

Очите ми не се отделяха от екрана. Корабите на пилотите-убийци щяха да ни засекат лесно, щом бяха включени помощните двигатели. Искаше ми се да летим с големите преобразуватели на времето „Бъдеще-Минало“. Не, не ми се искаше — нали понякога се взривявах!

Хелър работеше с телескопа за гама-лъчи.

Очите ми вече се уморяваха да следят скенера. Земята си плуваше в пространството като голяма топка. В безкрайния космос не забелязвах нито една подозрителна точица, издаваща мястото на някой от двата смъртоносни кораба.

Неочаквано се обади нов глас. Не вярвах на ушите си. В кораба бяхме само ние двамата и котарака. Хелър не говореше. И аз си мълчах. Нима говореше животинчето?

Трябва да ви кажа, че съвсем се обърках.

Гласът звучеше сякаш от нищото.

Успокоих разтърсения си ум и разбрах, че гласът говореше на волтариански.

— Сър, съжалявам за необходимостта да ви безпокоя, но в сферичен сектор X19, Y13, Z91 непознат летящ обект току-що промени своя курс и скорост и сега се движи успоредно с нас, на разстояние 7091.56 мили. Изображението му е на екран 31. Ако простите намесата ми във вашите несъмнено много по-важни размишления, ще ви бъда изключително благодарен да погледнете и да споделите с мен ценното си мнение.

ВЛЕКАЧЪТ ГОВОРЕШЕ!

Рязко се дръпнах колкото можах по-далеч от стената на кабината: Нима това нещо се състоеше от плът и кръв?

Хелър не отдели поглед от визъора на телескопа.

— Благодаря — каза той. — Каква е твоята оценка на съществуващите вероятности?

— Първи вариант — приятелски кораб, идва да си побъбрим. Малка вероятност. Втори вариант — любопитни са и искат да ни огледат. Трети вариант — враждебни намерения. Доближават, за да стрелят по нас. В мен няма въведени данни за кораби на Флота в района на Блито-3, също за кораби на Апарата или търговски. Боя се, сър, че не ми достигат сведения за наличните космически устройства в тази планетна система. Когато въвеждаше информация в мен, Бис ми спомена за примитивните опити на местните жители, но случая не е такъв. Съжалявам, сър.

— Благодаря. Използвай базата си данни за разпознаване.

— Веднага, сър. Обаче се налага да ви изтъкна, че разстоянието все още е твърде голямо, макар и да намалява. Все още получавам неясен образ.

— Вероятно заради абсорбопокритието — предположи Хелър, без да се откъсва от своя телескоп.

— О, благодаря ви, сър. Това изключва 87.9 процента от известните ми кораби. Ще сравня останалите.

Аз напрегнато се вглеждах в екрана. Нищо не виждах. Аз си хабя очите, а „бибипаният“ влекач е бил нащрек през цялото време! И отгоре на всичко забеляза нещо, което аз не можех да видя. Обзе ме ярост. Не ми харесва един тъп робот да се справя по-добре от мен! Съсипва ми чувството за всемогъщество!

— В пилотската ми кабина — рече влекачът, — има някой, който излъчва враждебност. Сър, бих си позволил да ви препоръчам предпазливост.

— Той е побъркан — промърмори Хелър, зает с телескопа.

— Да, сър. Ще го включа в тази категория.

Потиснах чувствата си.

— Освен това можеш да включиш в паметта си данни за него обади се Хелър. — Той е Солтан Грис, второкласен служител на Координирания информационен Апарат, предстои му да бъде съден за държавна измяна, включително издаване на заповед за убийството на

Имперски офицер и саботаж на мисия, провеждана по заповед на Великия съвет.

— Ужасно — промълви влекачът. — Сър, разполагам със съответните параграфи в Наказателния кодекс, отнасящи се до тези престъпления. Мога да ви ги цитирам.

— Просто прибави образа му към описанието и ми дай сигнал, ако се опита да счупи нещо — каза Хелър.

Чух щракане като от камера. Никога през живота не съм се чувствал по-безпомощен. Намирах се във вътрешностите на робот. Дали щеше да ме изяде?

— Във връзка с другия ни проблем — продължи влекачът, — моят четиридесет и трети електронен мозък настоява за внимание. Непознатият летящ, обект е скъсил разстоянието до 6789.078 мили. Не отговаря на искането да се идентифицира. Значи остава третият вариант — враждебни намерения.

— Класифицирай го — нареди Хелър.

— Летящо оръдие. Апаратът използва тези космически устройства като кораби унищожители. По времето на император...

— Благодаря — прекъсна го Хелър. — Какво би ме посъветвал?

— Да включа двигателите „Бъдеще-Минало“ и да се махнем от този район, сър.

Поне веднъж бях съгласен с „бибипския“ влекач!

— Не мисля, че ще се стигне дотам — каза Хелър.

— Сър, позволявам си да възразя. Офицерът от флотското разузнаване Бис, когато ме програмираше, недвусмислено ми постави като главна задача вашата безопасност. Всъщност, сър, той дори заяви, че ако нещо лошо ви сполети, докато летите в мен, той ще ме впише като дефектен модел в инженерните архиви на Флота и няма да се успокои, докато аз и подобните на мен бъдем изхвърлени на боклука. Сега разстоянието е 4506.8 мили и продължава да намалява.

— Какъв е обсегът на оръдието?

— Срещу боен кораб — две мили. А срещу крехка конструкция като мен, сър — около десет мили, а леки повреди може да ми причини и от двадесет.

— Значи имаме много време — каза Хелър.

— Олеле — въздъхна влекачът. — Освен това бих искал да привлека вниманието ви към съобщението на моя петдесет и седми

електронен мозък, който ми напомни, че сме на 22.7 светлинни години от най-близкия ремонтен док.

— Можем да използваме тукашната база — напомни Хелър.

— Сър, в моята памет не е записана никаква наша база на Земята. Веднага ще внесе поправка в сведенията на петдесет и седмия мозък.

— Я, май намерих една — каза Хелър. — Корки, запиши координатите, засечени от телескопа. Първична черна дупка.

— Да, сър. Запомних ги. Моят двадесет и трети мозък казва, че първичните черни дупки имат лоша слава и поглъщат непредпазливо доближилите ги кораби. Създадени от първия удар, който според теорията е оформил структурата на Вселената, те са засмукващи вихрушки от магнитна енергия и изкривяват времето и пространството. А и излъчваната гама енергия може да се окаже смъртоносна...

— Защо ми напомняш всичко това?

— В съответствие с инструкциите на офицер Бис, сър. За да ви предпазя.

— Къде е летящото оръдие в момента?

— Приблужи се на 735.86 мили от нас, сър. Бих ли могъл най-почтително да изтъкна, че пред нас имаме първична черна дупка, която доближаваме, а зад нас — кораб разрушител, който ни доближава. Сър, моят тринадесети мозък стигна до извода, че положението е опасно. Имате ли нещо против да поема управлението и бързичко да се махаме от тук?

— Ще те изключат и ще продължи на ръчно управление — заплаши Хелър.

— Олеле. Разбира се, аз съзнавам, че пилотските ми умения никога не биха достигнали вашите, сър. Обаче да влезете в сблъсък с летящо оръдие, като разполагате само с влекач без оръжие и броня...

Хелър премести превключвателя. Гласът млъкна.

— Роботите са прекалено предпазливи — заяви Хелър.

— Влекачът беше прав! — изскимтах аз. — Ще ни пръснат на парченца!

— Къде са тези типове? — промълви Хелър.

Наведе се към екран 31. Седна в креслото на планетарния пилот и закопча предпазните ремъци.

Погледнах веригата, вързала ме за тръбата. Спомних си какво ми каза Хелър, когато за първи път влязох във влекача. Тези кораби били толкова маневрени, че при внезапна промяна на посоката човек можел да си счупи врата.

— Ами аз? — писнах. — Ако ще мяташ това нещо насам-натам, ще ме смачкаш на кайма!

— Тъкмо ще се отърва — каза Хелър. — Седни на пода и се дръж здраво за тръбата.

Още преди да е закопчал последния ремък, той дръпна лостчето за освобождаване на илюминаторите от предпазните покрития. Потоците безмилостна слънчева светлина едва не ме ослепиха.

Влекачът изведнъж се завъртя и пое в обратната посока.

Монте зашеметени от светлината очи отначало не виждаха нищо, докато зяпах напрегнато към Земята.

Внезапен тласък.

ХЕЛЪР   СЕ   НАСОЧИ   СРЕЩУ   КОРАБА   НА
ПИЛОТИТЕУБИЙЦИ!

Та той дори нямаше оръдие във влекача!

Да, беше решил да се самоубие!

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА

ПЪРВА ГЛАВА

Хелър ускоряваше Влекач Едно в пространството.

— Заради тебе ще ни убият! — писнах аз.

Трескаво се оглеждах за нещо, с което да откача веригата от тръбата и да освободя ръцете си.

Той се сближаваше с летящото оръдие с ужасяваща бързина. Вече виждах опасната точица и през илюминаторите. Нарастваше!

Огромното оръдие можеше да смачка като хартия дори бронята на боен кораб. А какво ли щеше да причини на този нищожен влекач?

Хелър започна да прави резки маневри. Ръцете му танцуваха по контролното табло, влекачът непредсказуемо се отклоняваше нагоре и надолу, наляво и надясно. В миг променяше скоростта от сто хиляди мили в час до само пет мили в час, после обратно!

Гравитационните компенсатори, които позволяваха такива дивотии, бяха по-бавни от реакциите на Хелър. Всеки път имаше забавяне с частица от секундата, което ме раздрусваше до премалвяване!

Котаракът бе забил всички нокти в креслото на звездния пилот. По козината му играеха вълнички от рязкото ускорение и спиране.

— Уау! — оплака се зверчето.

— Не се притеснявай — каза му Хелър. — Този влекач се състои почти само от двигатели и може да прави такива неща. А за да се насочи онова летящо оръдие, трябва да се завърти целият кораб. Май са прекалено бавни, за да ни докопат.

— СИГУРЕН ЛИ СИ? — креснах му. — О, Богиньо на Седмата сфера, приеми ме в царството си, за да намеря покой.

— Млъквай! — заповяда ми Хелър. — Ако ще се молиш, вероятно е дяволите да те...

БУУМ!

Първият изстрел на кораба разрушител избухна вдясно от нас, зелено огнено кълбо, ослепително на фона на непрогледно черния космос. За малко да ни улучат.

Смъртоносният кораб беше на петнадесет мили от нас.

БУУМ!

Влекачът се разтърси, когато се размина на косъм от унищожението.

Пилотите-убийци вече бяха на осем мили от нас. БУУМ!

Нещо сякаш се стовари върху корпуса на влекача.

Летящото оръдие беше на две мили от нас.

Влекачът сякаш се завъртя около носа си. Проектиран да бута и дърпа чудовищни товари, без тях в ръцете на Хелър беше като понесен от ураган лист.

БУУМ!

Изстрелът избухна на петстотин ярда пред нас. В следващата секунда минахме през огнения облак.

Усещах се като попаднал в бясна въртележка. Нашите маневри доста надхвърляха възможностите на гравитационните компенсатори.

Черен мрак. Слънцето профуча като лента през илюминаторите. За миг зърнах Луната.

— ЙОУ! — оплака се котаракът, здраво вкопчен в креслото.

О, рогати дяволи от Шестнадесетия ад, приемоте ме и нека никога повече през цялата вечност не помръдна от мястото си! Нищо, което съм направил, не можеше да се сравнява с наказанието да попадна в ръцете на волтариански боен инженер, решен да свърши със себе си!

Влекачът като че се плъзна настрани.

Движението му спря внезапно.

ТОЧНО ПРЕД НАС, НА НЕ ПОВЕЧЕ ОТ ДЕСЕТ ЯРДА, БЕШЕ ДЕСНИЯТ ИЛЮМИНАТОР НА ЛЕТЯЩОТО ОРЪДИЕ!

Хелър бутна напред един регулатор.

ТРЯС!

Тласкащият нос на влекача, изработен именно за избутване на кораби, се блъсна в корпуса на летящото оръдие.

Гледах, вцепенен от ужас.

Пилотската кабина на кораба разрушителя беше само на десетина фута от нашите илюминатори!

Ужасно скърцане на пренапрегнат метал — пилотите-убийци опитваха да се отдалечат от нас.

Ето ги, точно пред мен, с червените си ръкавици и всичко останало. Единият яростно се вглеждаше през нашите илюминатори!

Размахна юмрук към нас.
Другият пилот стреля с оръдието, за да се оттласне от влекача.
Но нашият малък кораб се притискаше към техния с упоритостта на пиявица.

Хелър блъсна грубо лостове на двигателите.
Жестокото лице на пилота-убиец пребледня като тебешир.
Главата му се клатеше на всички страни. Не можеше да откъсне летящото оръдие от нас.

Хелър посегна към бутона за главните двигатели „Бъдеще-Минало“. Натисна го.

Влекачът сякаш скочи мощно!
Страховитият звук на разкъсан метал разтърси корпуса на нашия кораб.

Инерцията на масата на летящото оръдие се бореше с ускорението на влекача.

Скърцане! Трясък!

Корабът разрушител се разпадна.

Хелър извъртя влекача.

Виждах през илюминатора смазания корпус на летящото оръдие и откъсващите се от него парчета.

Две бледорозови облачета бяха всичко, останало от пилотите-убийци, разкъсани от вакуума.

— Добре ли си? — попита Хелър.

Помислих, че говореше на мен. Тъкмо отворих уста и се сетих, че въпросът беше отправен към котарака.

— Уау — отвърна той.

— Съжалявам — каза Хелър, — но щом вече си от Волтарианския флот, ще трябва да свикваш.

ВТОРА ГЛАВА

Носехме се в пространството сред останките от летящото оръдие. Земята беше течна топка на петдесет хиляди мили от нас.

Хелър включи робота.

— Корки, провери за повреди в корпуса.

— Не биваше да изключвате гласа ми. Можех да ви подсказвам.

Озърнах се. Така и не разбрах откъде се чуваше гласът на робота. Почти като призрак.

— Надлъжните шевове напълно разрушени, двигателите пропукани, боеприпасите...

— Корки, — намеси се Хелър, — не ти говоря за летящото оръдие. Провери собствените ни повреди.

— О, моля за извинение, сър. Въпросът ви не беше достатъчно конкретен... без да ви прозвучи като упрек, сър. Моля да ми посочите дали искате да получите данните устно или като разпечатка на бюрото си в салона отзад.

— О, небеса — въздъхна Хелър, — толкова значителни ли са повредите?

— Сър, още не съм се приспособил към съвместната работа с вас. По някои въпроси трябва да ме насочвате. Длъжен съм да се съобразявам с предпочитанията ви. Програмите ми недвусмислено изискват от мен да се грижа за доброто ви настроение, стига да е възможно. Моля ви, бихте ли ми отговорил? Моят двадесет и втори мозък очаква инструкции.

— Искам и устен отговор, и разпечатка — заповяда Хелър. — Само по-бързо ми съобщи данните.

— Сър, има две малки драскотини на бутация нос. Едната е дълга 3.4 инча, широка 1/16 от инча. Другата е дълга 2.7 инча и широка 1/8 от инча. Цената на ремонта ще бъде 2.7 кредита.

— Това ли е всичко?

— Ами да, сър, но „Това ли е всичко?“ не изчерпва проблема докрай. Абсорбопокритието е надраскано и лъчите на вражески засичащи устройства могат да се отразят от него. Предлагам да се

погрижим за възстановяването му при първа възможност, за да осъществявам целта си да ви опазя от опасности.

— Ти си дърдорко — заяви Хелър.

— Дърдорко... дърдорко... дърдорко... Не, сър. В мен няма такава част, сър. Аз съм робот с човекоподобно мислене, модел XIII, произведен в...

— Благодаря — прекъсна го Хелър. — Ако имаш други данни за моментното състояние на кораба, съобщи ми ги.

— Да, сър. Добре съм, сър. А вие?

— Чудесно — отвърна Хелър. — Това ли е краят на информацията за състоянието на кораба?

— Осемдесет и петата ми памет съдържа сведение в режим на изчакване. Сега ще ви го съобщя, сър. Когато бях изключен, в носа и кърмата ми са били инсталирани две излъчващи устройства, издаващи къде се намираме.

— Хо, хо — засмя се Хелър. — Значи така са ни открили пилотите-убийци. Забелязваш ли някъде второто летящо оръдие?

— Сър, не откривам никакви други кораби.

— Много добре. Поеми управлението. Бъди нащрек за появата на втория кораб. Продължавай да се движиш бавно към координатите на черната дупка, установени по-рано от телескопа. Не прави внезапни отклонения от курса. Ще работя и във влекача, и извън него.

— Да, сър. Вече поех управлението, сър.

Започнахме да се движим между пръснатите парчета от летящото оръдие.

Хелър ме посочи и каза на котарака:

— Наблюдавай го.

После отиде до един шкаф, извади скафандър и започна да го проверява внимателно, след което го облече.

Избра няколко инструмента, взе и вакуумна пръскачка за боя. Влезе във въздушния шлюз и люкът се затвори зад него.

Чувах магнитните плочки по подметките му, докато трополеше по корпуса на кораба.

Стреснах се ужасно. Лицето му се появи от другата страна на илюминатора и надникна в пилотската кабина.

В шлема на скафандъра всяко лице изглежда толкова необичайно, че все ме подсеща за чудовища. И без това смятах Хелър

за ненормален. Винаги се опитваше да измисли как да ме съсипе, уби безмилостно екипажа от антиманкоси, след това едва не ме подлуди с побърканото си самоубийствено нападение на летящото оръдие и ето ме сега — вързан за една тръба като животно, напълно безпомощен.

Трябваше да измисля и направя нещо, за да му се изплъзна. Щеше да бъде напълно справедливо, ако ликвидирам Хелър. И все някак трябваше да постигна целта си. Преливах от увереност, че ще се справя.

ТРЕТА ГЛАВА

След около половин час той се върна през въздушния шлюз и свали скафандъра си.

Влезе в пилотската кабина. Държеше две неща в ръка. Подхвърли ги към мен и предметите издрънчаха на пода.

— Сигурен съм, че си знаел за монтирането им — каза Хелър. — Желанието да ги запазиш в тайна можеше да ти струва живота.

— Не се сетих, че е толкова важно — отвърнах аз. — А и след като ги махна, с нищо няма да попречиш на другите пилоти-убийци да ни открият. Ще засекат нарушенията в пространството от двигателите на влекача. Щом отново доближиш планетата, другото летящо оръдие ще ни намери. — Изведнъж ми хрумна нова идея. — Защо просто не ме отведеш на Волтар?

Докато се взирах в него, не смеех да дишам. Ако го подлъжа да ме върне у дома, ще си бъда свободен и доволен. Ломбар Хист мразеше Хелър, който не знаеше, че Хист вече контролираше и самия Император.

— Ти си ми най-дребната грижа — отсече Хелър. — Имам да върша други неща. Трябва да се подготвя за тази черна дупка.

Потреперих. Това сигурно беше опасно.

— Какво те интересува съдбата на тази планета? — попитах. — Защо не я забравиш, нека се върнем в нашия свят.

— Планетата е хубава — каза Хелър. — И ако не изпълня мисията си, тя скоро ще стане необитаема. След по-малко от век ще бъде толкова похабена, че ще се превърне в безлюдна пустош. Нима не те е грижа какво ще се случи с тези пет милиарда души?

— Отрепки — промърморих аз.

Веждите на Хелър се вдигнаха учудено.

— Е, предполагам, че всеки съди по себе си — рече ми той.

Побеснях от обидата. Той не се ли досещаше, че говори с бъдещия Шеф на Апарата? О, ще му върна тъпкано за всичко!

Отвори люка към машинното отделение и го подпря. Можех да наблюдавам Хелър от мястото, където ме бе оставил. Правеше нещо

много странно. Докато на Волтар преоборудваха влекача, вмъкнаха в тясното пространство на машинното отделение резервен преобразувател на времето. Дори се наложи да отворят влекача откъм носа. А сега Хелър отваряше с ключ капака на огромния цилиндър.

Надписът на табелата ясно предупреждаваше, че цилиндърът дори не бива да се пипа и че може да ти откъсне ръката, ако бръкнеш вътре. Обаче Хелър се канеше да вдигне капака.

— Заради тебе ще гръмнем! — креснах му.

Той въобще не ми обърна внимание. Вдигна тежкия капак и най-спокойно напъха ръцете си вътре!

Свих се в очакване ръцете му да се разпаднат.

Нищо не се случи.

Хелър извади голям увит предмет. Внесе го в пилотската кабина и го разопакова.

ЛАЗЕРНО ОРЪДИЕ!

Какъв подъл хитрец! Значи това въобще не беше резервен преобразувател на времето! Бе измислил как да вкара във влекача разни устройства и да ги скрие така, че никой да не ги пипне.

Хелър отвори няколко капака в тавана на кабината. Натика вътре лазерното оръдие и го нагласи върху предварително подготвената основа. Поискаше ли да стреля с него, носът на влекача щеше да се отвори и оръдието щеше да се насочи в открития космос.

Хелър извади от скривалището втори уред. Не знаех за какво служеше. Закрепи го на мястото му до лазерното оръдие.

— Защо не ги монтира, преди да се бием с пилотите-убийци? — изскимтах аз.

— А, не могат да се използват като оръжие — обясни той. — Не биха навредили с нищо на онзи кораб.

Примигнах. Все пак приличаха на оръжия. Хелър ги свърза с част от контролното табло, което според мен беше предназначено точно за прицелване и стрелба.

Затвори капаците на тавана и вече не виждах двете устройства.

Той се върна при цилиндъра и започна да вади неща, които като че бяха пръти от разглобена клетка. Занесе ги във въздушния шлюз и ги струпа там. Добави още предмети към купчината. Накрая затвори капака на цилиндъра.

Заклучи люка към машинното отделение и седна пред визъора на телескопа.

— Ето една много приятна наглед първична черна дупка. Корки, ускори и насочи скенерите си към нашата цел. Използвай всички постъпващи данни за необходимите изчисления.

Влекачът стремително се понесе напред.

— Ти наистина ли ще стреляш по тази черна дупка? — попитах го. Явно Хелър се бе побъркал. — Нали ще погълне всичко безследно. Че и нас би могла да изстреля в някоя друга вселена!

— А, онези неща не са за черната дупка — увери ме Хелър. — Само си подготвям всичко предварително.

Какво ли бе намислил? Ако можех да науча плановете му, току-виж го накарам да направи нещо, което ще ме улесни да го проваля.

— Все пак за какво ти е притрябвала черната дупка? — попитах го.

— Ще послужи като евтин източник на енергия. Когато приключа всичко, хората на Земята въобще няма да се нуждаят от петрол.

О, Богове, той се канеше с един замах да довърши Роксентър! Нима не проумяваше, че всяко добро решение на енергийния проблем би съсипало монопола на Роксентър? Непременно трябваше да измисля някакъв спасителен ход!

— Гладен ли си? — небрежно попита Хелър.

Тъкмо реших, че говореше на мен, но се оказа, че се грижеше само за своя котарак.

— Мяу — отговори зверчето.

— Корки, наглеждай арестанта — заповяда Хелър.

Изругах безгласно. Първо ме пазеше някакъв си котарак, а сега ме предадоха за охрана на един роботизиран влекач! Нямаше ли край тази грижливо пресметната поредица от унижения?

Чувах гласа на Хелър от коридора.

— Виж, това е каютата на първия помощник-капитан — говореше той на котарака. — Значи вече си повишен. Ето ти една кутия да се облекчаваш в нея. Това ти е възглавницата. Тук ти е паничката за вода, тази чинийка също е твоя. Сега какво би предпочел — пилешка консерва или риба тон? Добре, значи риба.

Чувах как си приготвяше нещо за ядене в кухничката за екипажа. След малко се върна, отпиваше от кутия горещ главотръс. Котаракът също се върна, облизваше си лапичките. От това търпението ми се изчерпи.

— А мен няма ли да нахраниш? — попитах.

— А, не знаех, че отрепките заслужавали да ядат — отвърна Хелър.

— Пак ме обиждаш — оплаках се.

— Не ми се вярва да е възможно — спокойно възрази Хелър, докато си пиеше горещия главотръс.

Тресях се от ярост.

— Според уставите арестантите трябва да бъдат хранени!

Това подежда, Хелър ми подаде кутията.

Надигнах я.

Беше празна!

— Богове, как ме мразиш! — изръмжах аз.

— Да те мразя ли? Това е твърде силна дума, Грис. Човек не си хаби омразата за едно гнусно насекомо.

Така стиснах кутията, че се натроши.

— Нека си изясним нещо веднъж завинаги — продължи Хелър.
— Ти подмами моето момиче към смъртта й. Дори нямам желание да вляза в кърмовите помещения на влекача, защото там всичко ще ми напомня за нея. А ти ми досаждаш с дрънканици за дълг и устави. Не прекалявай. Длъжен съм да те отведа, за да бъдеш съден. И уставите забраняват арестантите да бъдат убивани. Грис, само това са причините ти да си още жив. Но не те мразя. За да намразя някой, той трябва поне нещо да представлява. Сега млъквай, защото имам работа.

Студеното, безстрастно презрение в гласа му беше като нож, ровещ из вътрешностите ми. Хрумна ми нова, ужасяваща мисъл. Ако той узнаеше, че аз лично съм убил графиня Крек, дори чувството му за дълг нямаше да го възпре. Досега не бях осъзнал каква голяма опасност ме заплашваше. О, непременно трябваше да се измъкна от сегашното си положение. Смръщих вежди от усилията да се съсредоточа. Беше възможно да не доживея дори до съдебния процес!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хелър заповяда на влекача:

— Наглеждай си часовниците, за да не се сблъскаме случайно с онова нещо навън.

— Да, сър.

Сякаш нещо ме прободете.

— Само по това ли ще следиш да не се сблъскаме? И как ще наблюдаваш Черната дупка с телескопа, щом изкривява пространството и времето?

— В този телескоп има миниатюрна времева камера, а освен това черните дупки излъчват гама-лъчи. Изглеждаш ми много изнервен.

— Така е.

— Добре — безсърдечно каза Хелър. — Може би ще разбереш най-после какво изпитват другите хора заради твоите мръсни номера.

Пренебрегнах поученията му. Другите хора да вървят по дяволите. Почнеш ли да се тревожиш за тях, мястото ти въобще не е в Апарата. А и трудно би живял в борба със съвестта си. Вдигнах глава, за да погледна през илюминаторите пред пилотските кресла. Нищо, освен черно небе и някъде много далеч дребен астероид.

— Сър — обади се влекачът, — според мен трябва да намаля скоростта.

— О, Богове — въздъхнах аз, — точно сега ли реши да се повреди това нещо.

— Сър, желаете ли да записвам забележките на враждебно настроения арестант Грис?

— Запази ги само в оперативната памет — заповяда Хелър. — Той няма да остане дълго с нас, нито пък изобщо в тази Вселена. Намали скоростта плавно.

— Да, сър. Според показанията на моите прибори може би остават само 203.4 мили до черната дупка.

— Добре. Сравнявай показанията с твоя универсален часовник за абсолютното време и спри в мига, когато пресечем времевия пояс.

— Да, сър. Има сигнал от моя 123 мозък относно арестанта Грис. Той предлага решение. Досега този мозък се занимаваше с проблема. Сър, може ли да ви съобща предложението?

— Я да чуем.

— В съответствие с основната ми цел да ви осигуря безопасност, предложението е следното: Арестантът е извършил тежки престъпления, включително е заповядал да бъдете убит. Моят списък на волтарианските бази не включва база на Блито-3. Можем да се позовем на незнанието си за наличието на офицерско събрание на планетата. Решение на проблема: Щом стигнем до черната дупка, да използваме арестанта за проверка и да го пратим през нея в някоя друга вселена. Очаквам вашето одобрение.

Озъртах се гневно. Дори този влекач се обърна срещу мен! Що за садист! Истинско чудовище!

Идеята си има добри страни — съгласи се Хелър. — Обаче отговорът ми е отрицателен.

— Сър, моля ви да размислите. Излъчваните от него мозъчни вълни показват крайна враждебност. Ако, както сам казахте, на него му предстои да се премести в някоя друга Вселена, не виждам причина да се бавим. Отрицателният ви отговор противоречи на заложената в мен основна цел, следователно е нелогичен.

— Запази предложението, ще го разгледаме друг път. Сега на какво разстояние сме от черната дупка?

— Около тридесет мили, сър.

Секундите се изнизваха една след друга.

— Сър, пригответе се за изместване във времето. Спирам.

Внезапно усетих ужасно разтегляне в тялото си. В мозъка ми сякаш блесна светкавица, сърцето ми пропусна един удар. Същото усещане преживях и при влизането в Дворцовия град. Само как го мразех!

— Сър, черната дупка е на точно три мили от нас. Поддържам разстоянието.

Изправих се. Надничях през илюминаторите, но нищо не виждах.

— Там няма нищо — казах им.

Хелър затваряше предпазните капаци на илюминаторите.

— Щеше да е страхотно постижение, ако беше видял нещо. Тази черна дупка не е по-голяма от протон. И това е една от причините, че тукашните хора въобще не подозират за съществуването им. А другата причина е, че сега сме тринадесет минути в бъдещето. Ти нали си влизал и излизал от Дворцовия град?

— Ами да — отговорих предпазливо.

Не виждах защо трябваше да му казвам, че всеки път, когато моят курс от Академията отиваше там за участие в парада, аз за наказание марширувах сам по плаца. Единственият път, когато влязох в Дворцовия град беше през страшния ден, в който Ломбар Хист успя да докопа контрола над злокобната експедиция до Блито-3. Виновен беше Хелър с неговите наблюдения на планетата.

— Искам данни — каза Хелър.

— Да, сър. Освен това ще ви ги разпечатам. Маса — 7.93 милиарда тона. Предполагам период преди крайната експлозия — 2.754 милиарда години. Излъчване — 5.49 милиарда мегавата. Радиус на изкривяване на пространството — 5.11 мили.

— Благодаря. А сега се обърни с кърмата към черната дупка. Включи теглещите лъчи. Поеми по курс към Блито-3. Включи главните двигатели „Бъдеще-Минало“. Когато си готов, започвай да теглиш. Съобщи ми с удар на гонга, когато сме на осемстотин мили над повърхността на планетата, за да ти помогна да нагласиш черната дупка в орбита.

— Да, сър.

Влекачът се зае да изпълнява заповедите.

Скоро приглушеният грохот на невероятно могъщите главни двигатели се разнесе из целия кораб. Хелър следеше по приборите дали всичко съответстваше на плановете му.

Аз се поуспокоих малко. Внезапно се сетих, че щом сме тринадесет минути в бъдещето, пилотите-убийци не могат да ни забележат. И тъкмо да се отпусна напълно, в мислите ми проблесна като мълния, че щом се освободим от товара си и се върнем в нормалното пространство, отново ще станем лесна мишена.

Хелър май беше забравил за това. Разгъна някакви чертежи и започна да ги разглежда.

Отиде до големия цилиндър на фалшивия преобразувател и извади още части. Струпа ги във въздушния шлюз.

После навлече аленочервен антирадиационен скафандър. С шлем на главата придоби твърде демоничен вид. Истински Дявол от Манко! Притиснах се уплашено към тръбата. О, Богове, защо не мога да измисля нещо умно, за да се отърва от него веднъж завинаги? Трябва! Трябва! Трябва!

След това Хелър облече още един скафандър за допълнителна защита. Нагласи шлема на главата си и огледалният купол отрази всичко наоколо съвсем разкривено. Котаракът изглеждаше дълъг, цели петдесет фута. Не можех да позная пилотските кресла. А аз приличах на мъничка точица, скрила се някъде в ъгъла. Картината напълно подхождаше на представите, гонещи се из моя нещастен, измъчен ум.

Хелър влезе във въздушния шлюз и затвори люка. После отвори външния. През илюминатора на вътрешния люк виждах какво правеше. Върза се с дълго осигурително въже. Приспособи нещо като работна маса, щръкнала навън в пустотата. Зае се да сглобява нещо.

Бе оставил чертежите вътре, залепени за предните илюминатори. Сториха ми се много любопитни.

Нещото приличаше на грамаден чадър. Точно под разпънатата повърхност се намираше подобие на клетка. Към средата на дръжката имаше широк пръстен, отбелязан с надпис „Конвертор“. И най-долу беше още по-голям пръстен — „Тежести“.

Надникнах през илюминатора на въздушния шлюз. Хелър сглобяваше купола на чадъра. Всъщност това беше обикновено огледало от секции, но в завършен вид щеше да се простира на голяма площ.

Хелър прибави следващата част — клетката, чиито пръти бяха насочени към средата. Прикрепи я с друг прът към центъра на купола.

След това сглоби пръстена-конвертор.

Накрая закрепил тежестите в края на основния прът.

Върза и устройството с осигурителни въжета. Прибра работната маса и инструментите си във въздушния шлюз. Увери се, че сглобената конструкция се рееше в космоса на подходящо разстояние от корпуса на влекача. Тогава затвори външния люк и се върна в пилотската кабина.

Свали скафандрите от себе си и ги прибра в шкафове, после отиде в задните помещения.

Минаваха часове. Котаракът изглеждаше заспал в едното кресло, но при всяко мое движение ме стрелваше с примижало злобно око.

Удрых главата си с юмруци. Трябваше да измисля някакво спасение. Нима не разбирах, че ме чакаше смърт?

Котаракът изръмжа.

ПЕТА ГЛАВА

Хелър се върна в пилотската кабина. Бе се избърснал и изкъпал, бе се и преоблякъл. Все още изглеждаше мрачен и блед, но с възстановени сили.

— Корки, обърна се той към влекача, — не бива цялата маса, която влачим, да ни се изплъзне. Намаляваш ли скоростта?

— Да, сър. Сега задържам черната дупка с притискащ лъч, през последните три часа се движим с отрицателно ускорение.

— Добре — каза Хелър.

Извади от джоба си листче и прочете на влекача поредица от координати и скорости. В този миг с лек ужас осъзнах, че носеше не съвсем обикновени работни дрехи, а цял работен екип на Флота, аленочервеното подсказваше, че предпазва от радиация.

— Нима този кораб е вече просмукан от смъртоносна радиация? — заеквайки, попитах аз.

— Всички маневри ще извършим осемстотин мили над повърхността на планетата — отговори Хелър. — Радиационният пояс, който хората от Земята наричат пояс на Ван Алън, свършва шестстотин мили над повърхността. А ние ще се движим двеста мили по-нагоре, защото там няма никакви изведени в орбита апарати. Но в момента пространството около кораба е доста наситено с излъчване. Затова включих отразяващото покритие и закрих илюминаторите.

— Ей, я почакай — прекъснах го аз. — Сигурно предполагаш, че може да има пролуки, иначе нямаше да облечеш такава дреха. А аз не съм защитен от нищо! Да не искаш да ме направиш стерилен?

— Благодаря, че ми обърна внимание — каза Хелър.

Взе котарака и го отнесе в каютата на първия помощник и когато се върнаха, котаракът бе увит с алено покривало.

— Ти душа нямаш ли! — изръмжах.

— А, не знаех, че си толкова угрижен — отвърна Хелър.

Но все пак ме отвърза от тръбата, отведе ме в една от каютите за инженерите и ми позволи да вляза в тоалетната. Нахрани ме с някакви изсушени аварийни порции, като ги хвърли на масата, сякаш съм куче.

Този жест ми подсказа по-ясно от всичко, че животът ми беше в опасност — всеки миг можеше да му хрумне, че е по-добре да ме заколи.

Даде ми еднократен гащеризон за предпазване от радиация. Облякох го, макар и да подозирах, че Хелър е пробил дупчици или е изтъркал защитния слой.

Върна ме в пилотската кабина и пак ме прикова към тръбата. Свих се и се напънах да съставя план за освобождението си.

Той се заприказва с Корки за някакви орбитални вектори, по някое време изключиха главните двигатели „Бъдеще-Минало“ и се чу тихият тътен на помощните.

Последвах още разговори с Корки, изведнъж спря шумът и от помощните двигатели. Настъпи тревожна тишина.

Хелър включи всички обзорни екрани. Земята ми изглеждаше страхотно голяма. Намирахме се над някакъв червеникавокафяв район. Но ми се стори, че картината беше необичайна, като че трептеше.

Хелър пак провери координатите и по появилата се на един от екраните карта намери Лос Анджелис, после Лас Вегас, накрая и Барстоу. Пръстът му се премести на изток до пустинна местност на име Дяволско игрище. Завъртя се към друг екран и го нагласи да показва отблизо мястото точно под нас. Що за нещастна пустиня! Само камъни и пясък. И никакви облаци над нея. Хелър нагласи екрана на още по-близък план. Забелязах скупчени сгради, изглеждаха току-що построени. В центъра на екрана се появи обширна черна плоскост.

Тогава Хелър започна да осъществява замисъла си. Като се ориентираше по екраните, той освободи „чадъра“ от осигурителните въжета. И сякаш вдяваше игла, той прокара притискащ лъч през клетката под купола.

Включи още притискащи и бутащи лъчи, цялата конструкция се измести зад кораба.

Изтласкваше я все по-далече зад кърмата на влекача.

Внезапно устройството трепна. Дръпна се рязко и всички насочени навътре пръти на клетката си застанаха на местата.

— Готово — облекчено въздъхна Хелър.

— Кое е готово? — попитах го.

Нищо не разбирах.

— Поставих черната дупка в средата на клетката, без да пръсна всичко на парчета. Дотук добре, сега да видим дали ще работи и като мотор.

Той придърпа към себе си контролен пулт и започна да натиска бутони по него. По външните краища на прътите се появяваха малките пламъчета на реактивни струи.

— Чудесно — отбеляза Хелър. — Позицията му може да се регулира.

— Как? — попитах го.

— Вграденият сензор се настройва автоматично за предварително зададените координати. Намира се в долния пръстен от тежести. Излишната енергия от черната дупка може да бъде насочвана през прътите и съвсем бавно да придвижва устройството във всяка посока. Трябва да остане в същата точка през следващите няколко милиона години, в стационарна орбита точно над Дяволско игрище.

— А това за какво служи?

— Това е фокусиращо огледало. Енергията от черната дупка се насочва надолу, минава през пръстена на конвертора и се съсредоточава върху енергийния приемник на земната повърхност. Пръстенът от тежести се ориентира по земното притегляне и задържа устройството в нужното положение. — Хелър огледа още веднъж „чадъра“. — Добре. С това приключихме.

Изключи всички лъчи от влекача.

— Корки, прехвърли ни в нормалното време, петстотин мили над повърхността.

— Така ли ще го оставиш тук? — попитах. — Някой може да се блъсне в това.

— Само че никой не се движи тринадесет минути в бъдещето — възрази Хелър. — Поне никой от тази планета. Дори и с телескоп не могат нищо да видят. А и ако някой спътник се натъкне на устройството, не видя ли табелата?

Той посочи екрана.

Наистина имаше табела! Голяма, покриваше цялата обратна страна на купола. Беше на английски:

„Енергия за народа, Инкорпорейтид

Частна собственост
Не пипайте!
ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ“

Преживяхме внезапния блясък и сътресение при скока обратно в нормалното пространство. Винаги съм мразил това.

Сега изображенията на екраните ми се сториха съвсем обикновени. Под нас се простираше Тихият океан. Границата на нощта минаваше на запад от Хавайските острови, значи в Лос Анджелис беше сутрин.

Хелър включи видеофона. Появи се лицето на Изи.

— О, мистър Джет, слава на небесата. Вече се разтревожихме. Надявам се, че не е имало сериозна причина за забавянето.

— А, само се натъкнах на нещо — успокои го Хелър, — но го избутах, където му е мястото. При тебе ли е главният инженер на „Енергия за народа“?

— Да, доктор Фил Ментър е в приемната. Той дори спа там! Толкова се радвам, че сте добре, мистър Джет. Ей сега ще го извикам.

Скоро на екрана се появи мъж с клиновидна брадичка. Изведнъж го познах — присъстваше на курса, изнесен от графиня Крек.

— Феромагнитите на мястото си ли са? — попита го Хелър.

— Да, мистър Джет. Точно според вашия проект.

— Би трябвало вече да са доста горещи — каза Хелър.

Доктор Ментър посегна към телефона до себе си. Явно линията беше включена постоянно, защото не набра никакъв номер. Чуваше се възбуденият глас от слушалката:

— Дяволско игрище, първи наблюдателен пост.

— Горещи ли са феромагнитите? — попита Ментър.

— Исусе Христе, горещи са и още как, шефе. По-горещи не можеше и да бъдат. Цялата „бибипска“ измишльотина изчезна точно според графика. Някой тъпчо беше зарязал до нея камиона си, той също изчезна.

— Много добре — каза Ментър. — Работят ли времевите стъпкови кондензатори?

— Ей сега ще погледна. Толкова се зарадвахме, като изчезнаха феромагнитите...

— Проверете кондензаторите — настоя Ментор.

След малко гласът забърбори оживено:

— Да, сър. Направо потоци от микровълнова енергия! В момента са насочили лъча към небето.

Ментър пак погледна към Хелър.

— Сър, искате ли да проверим нещо друго?

— Не, всичко е наред засега. Нека пак говоря с Изи.

Изи зае мястото пред камерата.

— Много се радвам, че всичко работи, мистър Джет. Поздравявам ви.

— Благодаря. А ти докъде стигна с договорите?

— Е, някои от градските управи са настроени доста недоверчиво, но ще подпишат, щом насочим микровълновата енергия право в електрическите им системи. Мисля, че спокойно можем да започнем работата по изграждането на релейните станции.

— Енергийният поток няма да спре изведнъж, нали?

— Поне не през следващите няколко милиона години — успокои го Хелър. — Значи и в това нямаш проблеми?

— Обикновено делово ежедневие. Мисля, че потребителите ще се радват да плащат по един цент на киловатчас. Определих цена за промишлеността четвърт цент на киловатчас. Обаче има един проблем — как да реинвестираме всичките си печалби, защото енергията нищо не ни струва, имаме само разходи по поддръжката.

— Сигурен съм, че все нещо ще измислиш — каза Хелър.

— Ще опитам — обеща Изи. — Има и още нещо. Мистър Роксентър никак няма да се зарадва, когато всички започнат да прекратяват договорите си с него за доставка на петрол и въглища.

— И аз така предполагам — съгласи се Хелър. — А ти сдоби ли се с опции за продажба на акциите на петролните компании?

— Разполагаме с опции за продажба — потвърди Изи. — По своя инициатива включих и доста от националните и по-малките петролни компании. Имаме опции за продажба на практически всяка петролна акция в света.

— Добре — каза Хелър. — А със следващия ми проект ще им смъкнем цената.

— Ами разбира се, цената им ще падне заради нашата мрежа за евтина микровълнова енергия.

— Вярно е. Но когато казвам да я смъкнем, говоря за страшно падане.

— В момента средната цена на акция е осемдесет долара за номинал от сто — осведоми го Изи. — Според вас докъде трябва да се смъкне?

— С около петдесет цента на долар.

— Ой! — възкликна Изи. — Мистър Роксентър ще бъде направо разорен.

— Точно това е идеята — потвърди Хелър. — А после остава само една крачка до пълен банкрут. Затова сега искам да се сдобиеш с допълнителен комплект опции за покупка на всички петролни акции в света на цена един долар за акция.

— КАКВО?

— Вече чу какво казах. Твоите опции за продажба ще успееш да продадеш за цяло състояние. А когато цената на акциите падне на самото дъно, твоите опции за покупка ще ти позволят да контролираш всяка петролна компания в света.

— Ой — въздъхна Изи: — Значи ще се сбъдне нашата мечта за планета, управлявана от корпорациите! Надявам се, че Съдбата не ни подслушва в момента.

— Все някак ще успеем — ободри го Хелър.

— Мистър Джет, само с продажбата на евтина енергия на градовете няма да смъкнем акциите чак толкова.

— Знам. Но следващият ми проект ще ги довърши. Изи, имаш ли още нещо за мен?

— Да, мистър Джет. Не искам да се забърквате в нищо опасно. Тревожа се за вас.

— А, при мен всичко е съвсем спокойно — увери го Хелър. — До скоро.

Екранът на видеофона угасна.

А умът ми заприлича на ураган. Тази система за микровълнова енергия, изчерпвана от черната дупка, означаваше гибелта на „Октопус“! Евтина енергия за цялата Земя? Немислимо! Ах, каква съсипия за горкичкия мистър Роксентър!

Изведнъж се сетих, че руснаците отдавна усъвършенстваха своите спътници-разрушители. Започнах да умувам как да се измъкна, за да накарам руснаците да намерят устройството и да го пръснат.

О, ТОВА би решило всичките ми проблеми! Щях да се превърна в героя на деня!

Все някак бях длъжен да се освободя! Сегашното положение беше абсолютно нетърпимо за Роксентър, за Хист, за мен. Но можех да спася всичко, ако си напегнех мисълта. Но как, как да направя това?

ШЕСТА ГЛАВА

Хелър попита влекача:

— Забелязваш ли някакви признаци за доближаване на второто летящо оръдие?

— Не, сър. Проверявам непрекъснато, откакто се върнахме в нормалното време. И все пак ви препоръчвам изключителна предпазливост, сър. Отново включих пълното поглъщане на всички дължини на вълните. Но искам да привлека вниманието ви към факта, че ако отново се движим с голяма скорост, ще оставим магнитна следа, по която да ни проследят. Аз натяквам... убеждавам... не, така не е правилно. Аз настоявам да си кротуваме и никъде да не отиваме.

— Предложението ти не се приема — каза Хелър. Взе някаква книга. — Вкарай тези координати в маршрутната си база данни и състави курс за последователно преминаване от една точка към следващата.

Той започна да чете на глас дълга поредица от точни географски координати по цялата Земя — Северна Америка, Карибско море, Южна Америка, Австралия, Азия, Близкия изток, Русия, Централна и Западна Европа, Аляска и Канада.

Сега пък какво бе намислил?

Накрая Хелър млъкна и влекачът каза:

— Запаметих всички в последователност, сър.

— Насочи се към Първа точка — заповяда Хелър.

— Това е Уотсън, щат Калифорния — отвърна влекачът. — Сега сме точно над нея.

— Насочи носа към точката — продължи Хелър.

Той махна предпазните капаци от илюминаторите. Зави ми се свят от завъртането на влекача. Петстотин мили под нас районът на Лос Анджелис се виждаше като голямо петно смог.

Хелър се ориентираше по данните от екраните. Увеличеното изображение на централния екран показваше, че сме се прицелили точно в петролна рафинерия!

— Остани в това положение — поиска Хелър от влекача.

После се пресегна и натисна бутон на видеофона. Появи се разтревоженото лице на Изи.

— Само проверявам — каза Хелър. — Вече имаш ли опции за покупка на всички петролни акции в света на цена един долар за акция?

— Дано небесата ни помогнат — изпъшка Изи. — Всички мислят, че сме се побъркали и си хвърляме парите за неизпълними опции. Иначе — да, брокерите ни продължават да звънят и в момента. Моля, почакайте малко.

Той бързо проведе разговор по другия телефон. Пак се обърна към камерата.

— Ами да, наистина ни смятат за луди, но имаме опциите. Мистър Джет, а как е възможно акциите да се обезценят толкова?

— Ще видиш — обеща Хелър. — До скоро.

Той пак впи поглед в увеличеното изображение на рафинерията под нас. Провери нещо на разгънат чертеж.

— Главни тръбопроводи — промърмори Хелър.

Леко промени положението на кораба. После ръцете му посегнаха към пулта за насочване на лазерното оръдие, което монтира само преди часове.

— НЕ! — отчаяно викнах аз. — Не взривявай рафинериите!

Показалецът му натисна бутона за стрелба. Над нас оръдието леко забръмча.

Гледах, вцепенен от ужас. Представях си, че показаната на екрана част от рафинерията ей сега ще потъне в море от пламъци.

Чаках и чаках.

Не избухна!

— Корки, към Втора точка — заповяда Хелър.

— Това е Уилмингтън, щат Калифорния — напомни влекачът.

Преместихме се. Хелър направи същото като преди.

Не забелязвах никакви промени в съоръженията под нас.

— Трета точка — заповяда Хелър.

— Лонг Бийч, Калифорния — потвърди влекачът.

Хелър повтори съвсем точно действията си. — Четвърта точка — подкани той.

— Ел Секундо, Калифорния — съгласи се влекачът.

Хелър неизменно повтаряше процедурата.

— Ей, какво става тук, по дяволите? — не издържах аз. — Нищо ли няма да взривиш?

— Ти май не знаеш какво искаш — отвърна Хелър. — Преди половин час ми хленчеше, че не бивало да ги взривявам.

— Моля те, обясни ми какво правиш.

Той ме изгледа с ъгълчето на окото.

— Ами аз просто поставям фалшив излъчвател на радиация в метала на тръбопроводите. Ако провериш с Гайгеров брояч, стрелката ще изскочи от уреда, но всъщност радиация няма. Ти и без това никъде няма да ходиш, така че мога да ти кажа — Изи разполага с устройството, което изключва фалшивия излъчвател.

Той ми обърна гръб и се зае с работата си. Двамата с влекача направиха съвсем същото на всяка друга скъпоценна петролна рафинерия в света.

Мина ден и половина, докато привършат.

Тогава Хелър отиде да поспи. Сега бяхме над Канада, след като обиколихме цялото земно кълбо.

Аз клечах до тръбата и размишлявах над странните постъпки на Хелър. Ами че той нищо не разрушаваше. Стори ми се твърде непрактично решение. Напълно противоречеше на указанията във всеки учебник на Апарата. Хелър може и да беше Имперски офицер, но въобще не беше подходящ за една истинска организация на действието като нашата. Никакви взривове! Каква небрежност!

Изкъпан, обръснат и с чисти дрехи, той се върна в пилотската кабина. Първо нахрани котарака, после мен. Пак ме прикова към тръбата и се настани в креслото на планетарния пилот. Обади се на Изи, продиктува му телефонен номер и помоли да го свържат, като приближат слушалката до видеофона.

Изи каза на човека отсреща, че някой иска да говори с него и постави слушалката до своя видеофон.

— Обажда се Уистър — каза Хелър.

— Ох! О, миличък Уистър, каква прекрасна изненада! Нали знаеш, че ще ти бъда вечно благодарна.

БЕШЕ МИС СИМЪНС!

— Аз също винаги ще си спомням за вас — увери я Хелър. — Слушайте ме внимателно, имам нещо твърде интересно за вас. Знаете

ли, че всяка петролна рафинерия в света излъчва радиация, която може да бъде измерена с прибори?

— НЕ!

— Обаче това е факт. Според мен веднага трябва да изпратите екипите си, за да проверят. Щом доближите някоя рафинерия и Гайгеровите броячи се побъркват от излъчването!

— БОЖЕ МИЛОСТИВИ!

— Ще проверите ли, за да съм сигурен и аз? — помоли Хелър.

— О, Господи! Уистър, ако това е вярно, антиядрените протестни групи във всяка държава ще се надигнат като неукротим ураган!

— Надявах се да е така — сподели Хелър. — Да има демонстрации навсякъде.

— О, ще ги имаш тези демонстрации, Уистър. Благодаря, благодаря, мило мое момче! АХ, ТЕЗИ „БИБИПЦИ“!

Тя прекъсна връзката.

— Ой! — промълви Изи.

— Да — потвърди Хелър. — „Ой“ и пак „ой“. Петролните акции ще паднат като неуправляема ракета. Когато се сринат почти до дъното, продавай. И използвай парите, които преведохме на Майсабонго, за да изкупиш до капка петролните резерви на Щатите. После през юли ще купиш всички петролни компании в света за броени центове.

— Ох, мистър Джет, всички наши мечти се сбъдват! Дано Съдбата не се намеси в наша вреда.

— Ще се погрижа Съдбата да си стои настрана — обеща Хелър. — До скоро.

— Сега да довърша последната дреболия и мисията ще приключи успешно — промърмори Хелър.

— Последната дреболия ли? — креснах аз. — О, Богове, та какво още би могъл да направиш?

— Наистина остана нещо незначително. Южният полюс има навика да се мотае насам-натам. Ще трябва леко да тупна планетата, за да ѝ оправа въртенето. Корки, сега се насочи към планетата Сатурн.

Сатурн ли?

Всичко ми се въртеше в главата.

Но можех само да предъвквам отново и отново, че той задвижи заговор, който щеше окончателно да смаже „Октопус“ и останалите

петролни компании. Дори пълният им контрол над новините нямаше да овладее неизбежната паника. Ако не успеех да се изплъзна на свобода, свършено беше с Роксентър!

Повторих си какво бих могъл да направя, за да спра катастрофата. Всъщност трябваше само да накарам Роксентър да изстреля спътник-убиец към устройството, приличащо на чадър, после да взриви Емпайър Стейт Билдинг, след това да пусне атомна бомба над държавицата Майсабонго, за да я изтрие от лицето на земята. Накрая можеше да съобщи на трепетно очакващия свят, че рафинериите НЕ СА радиоактивни. Да, напълно бях способен да се справя с това.

Обаче сега поради някаква загадъчна причина потеглихме към Сатурн.

КАК ДА СЕ ОСВОБОДЯ?

СЕДМА ГЛАВА

Хелър отново закриваше илюминаторите — предстоеше ни отново да минем през магнитосферата. Чувах все по-тънкия вой на планетарните двигатели. Те бяха зад стената точно до гърба ми и звукът вече дразнеше ушите ми.

— Не знаех, че спомагателните двигатели могат да работят с такова напрежение — страхливо се обадох аз.

— Стига си се тревожил. Те ускоряват кораба само до скоростта на светлината. Според мен си работят съвсем нормално.

Ами да, според тебе, казах си. Зъбите ми изскърцаха. О, Богове, защо трябваше да се забърквам с някой от най-смахнатите типове във Флота — бойните инженери? Нищо чудно, че при активни бойни действия средната продължителност на живота им беше само две години. На Хелър отдавна му бе дошъл редът да умре, защото бе изкарал три пъти по толкова на служба. Отгоре на всичко имаше маниакално влечение към високите скорости.

— Защо си се разбързал? — попитах го.

— Няма смисъл да се размотаваме. Ускорението и спирането и без това ще ни отнемат часове. — Той се озърна към датчик, където числата се сменяха толкова бързо, че нищо не различавах. — Сега Сатурн е отдалечен от нас на 782 617 819 мили. Това не е минималното възможно разстояние от Сатурн до Земята, което се равнява на 740 милиона мили.

— Но защо тъкмо Сатурн?

Хелър сви рамене. Махна към обзорните екрани.

— Случайно да виждаш някакви комети наоколо?

Комети? Сатурн? Сега бях сигурен, че Хелър е полудял. Опитах пак.

— Ако се движим с такова ускорение, другите пилоти-убийци ще забележат смущенията в пространството и дори да не засекат координатите ни, ще ни чакат на връщане.

— Вярно, не могат да ни проследят. Корабът им не е толкова бърз като нашия.

— Не, не, ти не ме разбра. Когато се върнем, те ще ни причакат. Ще ни намерят дори без локаторите си.

На върха на езика ми беше да добавя, че това означава веднага да се насочим за връщане на Волтар. Така щях да бъда в пълна безопасност, защото Ломбар щеше да арестува Хелър незабавно, а аз щях да си върна свободата. Тъкмо си отварях устата и ново хрумване сякаш ме удари с ковашки чук.

Направеното досега от злодея пред мен означаваше окончателния край на Роксентър.

Ако се върна у дома, зарязал тази бъркотия, Ломбар Хист щеше да ме екзекутира толкова бавно, че бих чакал месеци смъртта си. Е, друго щеше да е, ако нахълтам на Волтар с пяна на уста и с крясък „Дойдох да ви избавя от ужасна заплаха“ или нещо подобно. Но сега ми оставаше само слабичкото извинение, че Хелър ме е арестувал и съм искал да се спася от него. На Ломбар това не би му харесало.

Не, налагаше се да измисля някакъв начин да му се изплъзна и да премахна последиците от демоничните, зловещи дела на Хелър. Как да се върна на Волтар, щом на Земята ще има чист въздух, евтина енергия и щастливи отрепки, и то без никакъв Роксентър? Хелър да постигне пълен успех? Немислимо!

Свих се в моя ъгъл и се замислих усилено.

Хелър каза на влекача и котарака да ме наглеждат и отиде в задните помещения.

На екраните Земята се смаляваше като хвърлена надалеч топка. Изведнъж се сепнах от мисълта, че ни предстоеше да минем през пояса на астероидите, без пилот в кабината. Сякаш ледена кора скова мозъка ми.

После видях как регулаторите на времевата камера се завъртяха самостоятелно. Уплаших се. Нима този влекач наистина беше нещо като призрак? Така и не можах да разбера откъде се чуваше гласът му, а Хелър дори вече не използваше микрофона, за да говори с него.

Преливах от решимост да се измъкна от това чудовище.

Още по-наложително бе да предупредя Роксентър, преди да е станало прекалено късно. Ами ако онзи „пребибипан“ Фахт Бей точно в този миг пуска на свобода Черната брада. Представете ли си как се връщам на Волтар и безгрижно съобщавам на Ломбар: „Приятелче, заради мен конфискуваха цялата ни база на Земята“. Нямаше

абсолютно никакво съмнение, че реакцията на Ломбар никак не би ми харесала.

Но как, ПО ДЯВОЛИТЕ, да се измъкна от тази бъркотия?

По някое време започна отрицателното ускорение и може би половин час по-късно Сатурн запълни екраните.

Никога преди не бях виждал отблизо планетата. Беше неимоверно грамадна. Доближавахме пръстените под ъгъл и аз се зазяпах в тези чудновати окръжности. Външните два блестяха много ярко, по-близкият до нас ми се стори по-тънък.

Хелър влезе в пилотската кабина. Влекачът бе намалил скоростта почти до нула.

— Корки, аз поемам управлението — каза Хелър.

— Сър, трябва да ви предупредя, че притеглянето на планетата е изключително силно. Освен това се намираме прекалено близо до един от нейните естествени спътници, а там като че ли всеки миг ще изригне нов вулкан.

Хелър се загледа в многоцветната картина на екраните. Самата планета беше жълтеникава, но близо до екватора имаше тревнозелени ивици, тук-там и червеникавокафяви петна. Но ми се струваше много опасна.

— Дано не смяташ да кацнеш долу — промърморих аз.

Хелър прихна.

— На повърхността има само газове. Би ли млъкнал, докато помисля.

Нямах представа за какво искаше да помисли.

Хелър оглеждаше с телескопа най-външния пръстен на Сатурн. Изглежда се състоеше от хиляди, милиони, милиарди внушителни парчета, въртящи се бавно в неспирно кръжащ парад.

Хелър доближи влекача прекалено много до пръстена и изравни скоростта с въртенето му, така че застанахме привидно неподвижно, ако не обръцахме внимание на едва доловимото преместване на звездите в черното небе. Изненадах се, че въобще го забелязах. Явно тази планета се въртеше по-бързо около оста си, отколкото Земята.

— Корки, включи теглещите си лъчи на пълна мощност. Ще отхапем наведнъж голям залък и ако не ни е по силите, ще се отървем отчасти от товара, докато имаме нужното количество.

— Какъв залък? — учудих се аз.

— Леден — отвърна Хелър. — Тези парчета са от лед. Пръстенът няма и да усети, че му липсват няколко милиарда тона.

— Дойдохме чак до тук, за да вземем лед? — продължавах да недоумявам аз.

— Разбира се. Можехме да приберем и някоя комета, ако ни попаднеше под ръка, но тук ледът е по-чист. Не бива да е примесен с прекалено много камъни.

— Но какво, в името на небесата, ще правиш с този лед? — попитах го.

— Ще го използвам, за да наместя земните полюси — обясни Хелър. — Нали не искаме те да се размотават из полярните морета. Иначе ще настъпи потоп.

— Искаш да кажеш, че ще добавиш още вода, за да предотвратиш потопа? — възкликнах аз.

О добри Богове, Хелър беше неизлечимо луд.

— Няколко милиарда тона вода са нищожно количество, защото водата има достатъчно високо относително тегло. С това количество не би могъл да затрупаш дори малка планина.

Трептенето на теглещите лъчи се прибави към тънкия вой на гравитационните компенсатори.

— Втора космическа скорост за Сатурн е равна на двадесет и две мили в секунда — съобщи Корки. — Препоръчвам да извършим маневрата по ускоряването в продължение на половин завъртане на планетата. Това ще ни отнеме пет часа и седем минути.

— Добре — съгласи се Хелър. — Действай.

Двигателите „Бъдеще-Минало“ затътнаха страховито в центъра на кораба.

Хелър гледаше един от екраните, показващ какво ставаше зад кърмата на влекача. Отначало в намиращия се съвсем близо до нас външен пръстен нямаше никакви видими промени. После забелязах пролука, тънка колкото косъм. Секундите се преливаха в минути, а пролуката се разширяваше.

Съвсем полека планетата под нас започна да се отдалечава. Около четвърт час по-късно казах на Хелър:

— Ей, така в пръстена ще остане дупка.

— Ще се запълни — увери ме той. — Относително погледнато, почти нищо не сме взели.

Ха, той само си мислеше, че е нищо. Но цялото небе зад нас сякаш бе запълнено от лед!

— Някой астроном от Земята непременно ще забележи това — подсетих Хелър.

— О, много се съмнявам. А дори и да види какво става, ще помисли, че е заради някоя нова комета.

— Е, поне двамата пилоти-убийци ще видят и ще се сетят каква е истината.

— Прекалено много се безпокоиш — отбеляза Хелър.

— Полумъртвъв съм от притеснение — заявих му аз. — Защо не ме пуснеш да легна на някоя койка и да поспя?

Той се престори, че не ме е чул.

Времето се изнизваше. Огромната купчина лед пълзеше все по-надалеч от пръстена и планетата. Двигателите „Бъдеще-Минало“ боботеха.

Влекачът позна. Минаха повече от пет часа, докато изтеглим тази свръхтежест от гравитацията на Сатурн.

Но сега я дърпахме все по-бързо, ледът блестеше ослепително бял в светлината на далечното слънце, рязко очертан на фона на черния космос.

Хелър и влекачът изчисляваха курса към Земята.

Каквито и други грижи да имах, един факт ми беше ужасяващо ясен. Второто летящо оръдие нямаше как да ни пропусне. Пилотите-убийци ни чакаха.

ОСМА ГЛАВА

Гигантските времеви двигатели „Бъдеще-Минало“ запълваха с грохота си дребния корпус на влекача, теглещите мотори виеха. Милиарди тонове сребрист лед прелитаха милиони мили през мастиленочерното пространство. В един момент от пътешествието достигнахме половината скорост на светлината. После влекачът се завъртя и започна да забавя. Сега отново бяхме обърнати с кърмата към ледените парчета, изминали почти цялото разстояние, но все още бяхме далеч извън орбитата на земната Луна.

Хелър усърдно изчисляваше разни неща като въртенето на Земята около оста ѝ и координатите ѝ спрямо Слънцето. Два-три пъти се наложи да променя по малко скоростта, накрая остана доволен от курса на сближаване с планетата.

Земята вече беше не само една от ярките светлинни точки в небето, а започваше да придобива форма. Ясно виждах границата между деня и нощта по повърхността ѝ.

Хелър изчака, докато намалихме разстоянието до около четирикратния радиус на въртене на Луната, тогава остави настрана изчисленията си. Ние и ледът все още летяхме с твърде висока скорост, според мен.

— Корки, провери тези изчисления — Хелър му ги продиктува. — Как ти се струва?

— Сър, цялата тази маса ще удари по северния полюс на планетата под ъгъл тридесет и три градуса, в южна посока по меридиан 36.5 градуса. Чрез жироскопна прецесия ударът леко ще измести въртенето на вътрешното планетарно ядро и магнитните полюси ще се ориентират по-близо до оста на въртене.

— Какво е заключението ти за крайния резултат? — продължи Хелър.

— Ще бъде отстранено движението на южния полюс из моретата и предотвратено наводняването на цели континенти. Има и неприятна вероятност — да улучим някои бели мечки.

— Благодаря. Моля те отново да провериш последните маневри.

— Ами сър, според мен ще трябва още веднъж леко да натиснем леда надолу, точно преди да го пуснем при навлизането му в атмосферата. Иначе плътните въздушни слоеве може да смекчат нежелателно удара. Какво ще предприемем относно белите мечки, сър? Да излъча ли предупреждение?

— Те и без това са измрели — увери го Хелър. — На северния полюс няма никакви заслужаващи внимание форми на живот.

— Благодаря, сър. Ще нанесе поправка в наличните данни. Сър, моят 124-ти мозък подава алармен сигнал. Точно пред нас се наблюдават магнитни смущения, на около половин милион мили от планетата. Изображението е на тринадесети екран.

Точно така си беше! Смущенията личаха ясно.

ЛЕТЯЩОТО ОРЪДИЕ!

Бе се издигнало далеч над Земята, за да ни пресрещне.

— Да гръмнат дано — пожела им Хелър. — Не ги очаквах толкова скоро. — Взе микрофон и заговори в него: — Викам кораба на Апарата.

Никакъв отговор. Хелър провери дали наистина предава на вълната, използвана от корабите на Апарата.

— Тук е Влекач Едно, „Принц Кавкалсия“, зачислен към Външното управление. Тегля товар. Не желая да ми пречите.

Никакъв отговор. Хелър опита отново:

— Кораб на Апарата, тук е Джетеро Хелър, Ранг Х, от Волтарианския флот, изпълнявам заповеди на Великия съвет. Нареждам ви да се отклоните от сегашния си курс и да не пречите на обработката на товара.

Никакъв отговор! А би трябвало да му се обадят. Ние се връщаме към планетата, а нали пилотите-убийци трябваше да предотвратят само нашето бягство.

Изведнъж в съзнанието ми изплува увереността, че пилотите-убийци също са получили заповед да ликвидират Хелър!

Летящото оръдие летеше неотклонно към нас.

— Ох, гръм и мълния! — възкликна Хелър. — Не мога точно сега да зарежа този товар! Двамата смахнати слабоумници ще предизвикат катастрофа!

Остави микрофона. Превключи всичко на ръчно управление. Очаквах да се освободи от ледената грамада, за да избягаме.

Но той не го направи! Този упорит кретен искаше да осъществи докрай проекта си!

И нямахме никакво оръжие!

Смъртоносният кораб много бързо нарастваше на нашите екрани. Хелър дръпна лоста за откриване на илюминаторите. Ето го и летящото оръдие! Леко вляво от носа на влекача. Виждаше се добре и с просто око — пилотите-убийци най-пренебрежително бяха забравили да изключат сребристото покритие на своя кораб.

За тях сигурно бяхме невидими, освен по предизвиканите магнитни смущения в пространството. Но теглените от влекача ледени парчета издаваха къде бяхме.

Хелър се пресегна към плочите на тавана, завъртя регулатор и натисна бутон. Не можех и да си представя какво правеше. Нямахме оръдия.

Внезапно на хиляда ярда пред нас се появи още един кораб!

Стъписах се.

Изглеждаше същински близък на Влекач Едно!

Значи затова бе поставил второто устройство до лазерното оръдие!

Очевидно представляваше генератор на електронни илюзии, толкова често използван на Волтар при празненства и представления.

Но за пилотите-убийци влекачът просто бе включил сребристото си покритие.

Летящото оръдие се завъртя.

ИЗСТРЕЛ!

Високо над илюзията.

ВТОРИ ИЗСТРЕЛ!

Този път мина отдолу.

ТРЕТИ ИЗСТРЕЛ!

И точно в средата на несъществуващия влекач изригнаха пламъци!

Хелър натисна превключвател. Илюзията изчезна.

Затаил дъх, аз се вкопчих в надеждата, че се отървахме.

Ако късметът беше на наша страна, летящото оръдие щеше да се завърти към повърхността на планетата, а пилотите-убийци щяха да останат доволни от добре свършената работа.

Моля ви, махайте се, молах ги безгласно. Моля ви, позволете да бъдете измамани и ни оставете на мира.

Но в следващия миг долових какво не беше наред. Старшият пилот явно забеляза, че след изстрела не се разхвърчаха никакви парчета! Или сам се е сетил, или приборите са му подсказали, че не е стрелял по истинската мишена.

Сега завърташе кораба и макар да беше на десет мили от нас, струваше ми се, че можех да надникна в дулото на грамадното оръдие. Пак беше засякъл излъчваните от влекача смущения!

БЛЯСЪК!

Влекачът се разтресе.

УЛУЧИХА НИ!

Внезапно двигателите „Бъдеще-Мйнало“ запищяха пронизително.

Сякаш бяхме изхвърлено от прашка камъче!

Въртяхме се неспирно в пространството.

Обади се Корки:

— Повреда! Повреда! Нашите дърпащи мотори не работят! Загубихме контакт с товара!

Далечната повърхност на планетата сякаш ни връхлиташе.

Хелър рязко изключи главните двигатели и бутна докрай регулаторите на планетарните.

Спиряхме с максимална мощност!

Земята остана на същото разстояние цели три секунди, после отново започна да се смалява.

Пръстите на Хелър трескаво шареха по контролното табло.

Сега носът на влекача се завъртя към огромната ледена маса.

Вдясно от нас се разтвори зеленото цвете на експлозията.

Летящото оръдие стреляше по нас. Сега виждах и него вдясно от леда.

Хелър отклони влекача към мястото на взрива. Поредният изстрел мина вляво от нас.

— Да се гръмне дано! — промърмори Хелър. — Този е по-добър стрелец!

Рязко зави вляво.

Вече знаех, че се борим с главния пилот-убиец. Да, той беше по-добър стрелец. Специалист по унищожението на кораби, опитващи се

да избягат от битката. Този невъоръжен и беззащитен влекач за него беше истинско забавление.

Летящото оръдие все повече доближаваше устремно летящата купчина ледени парчета.

Хелър накара влекача да направи рязък скок вдясно. Взривът блесна там, където бяхме само преди частица от секундата.

Хелър ускори и спря рязко. Експлозията намери точката, където трябваше да бъдем!

— Твърде добър е! — призна Хелър. — При това се ориентира само по магнитните смущения!

Хелър светкавично отклони влекача в друга посока. Летящото оръдие беше само на една миля от нас.

Ръката на Хелър натисна бутона за стрелба.

Електронната илюзия на влекача се появи вдясно от оръдието, между него и крайните ледени буци.

Пилотът-убиец завъртя кораба си натам!

По другите екрани следях как се носим бясно надолу към северния полюс на Земята, битката се движеше с шеметната скорост на ледената грамада.

Оръдието стреля!

Лъчът мина безпрепятствено през илюзията и хиляди тонове лед се разхвърчаха във всички посоки.

Хелър направи няколко маневри с влекача.

Илюзията като че упорито опитваше да намали разстоянието до летящото оръдие.

Пилотът-убиец пак стреля. Още лед се пръсна навсякъде.

Илюзията сякаш опитваше да се долепи с летящото оръдие.

Пилотът-убиец явно си помисли, че вече трябва само да завие, да долепи дулото до влекача и да натисне спусъка.

Ускори към илюзията!

Хелър леко докосваше тук-там контролното табло.

Илюзията сигурно закриваше целия преден обзор на пилота-убиец! Но ние виждахме всичко отстрани.

Приборите на летящото оръдие се бяха вкопчили само в илюзията, а пилотът разчиташе само на тях, без да е открил илюминаторите си.

Неговият кораб вече догонваше илюзията!

Хелър я местеше така, че винаги да е пред носа на летящото оръдие.

Изведнъж осъзнах, че фалшивият влекач вече навлизаше сред ледените парчета.

А летящото оръдие върхлетя след него.

ОГРОМЕН ГЕЙЗЕР ОТ ОРАНЖЕВИ И ЗЕЛЕНИ ПЛАМЪЦИ!

Летящото оръдие се заби в леда и избухна.

Горящите отломки се рееха до неотклонно летящата към целта си замръзнала вода.

Прицелените в Земята милиарди тонове лед вече бяха неуправляеми.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— О, Богове — изрече Хелър, — ще падне, без да сме направили последното насочване!

Погледът му беше прикован в огромния леден снаряд. После се отклони към повърхността на планетата. През илюминаторите различавах части от Канада и Гренландия, а зад достъпния на очите ми хоризонт бяха Швеция, Финландия и северния край от европейската част на Русия.

— Побързай, Корки. Какви са повредите?

— Вътре в кораба — никакви. Обаче задните кабелни крайници за теглещите лъчи са напълно стопени. Дори не бива да включваме моторите, защото ще избухнат.

— Колко време ще ни е необходимо за ремонта? — напрегнато попита Хелър.

— Не разполагате с нужните инструменти в кораба.

Хелър зарея поглед към неукротимата ледена маса. Знаех, че обмисля някоя идиотска идея, например да избута леда с предните тласкащи лъчи. Ха, и как ще избута милиони отделни парчета? Та те направо ще ни погребат.

Хелър пак се вглеждаше в Земята.

— Но така няма да удари точно северния полюс! Нима не можем някак да го отклоним леко надолу?

— С бомби — осведоми го Корки. — Само че не разполагаме с бомби. Тридесет и четвъртият ми мозък казва, че бихте могъл да избутате и самата планета. Но това влиза в противоречие с целта ми да осигурявам вашата безопасност. Ще се взривим напълно безполезно. Силата на нашия удар просто е несравнима с масата на цялата планета. Сър, вече сме близо до магнитосферата, а вие не сте спуснал предпазното покритие. Моля, направете това.

Хелър не помръдна. Гледаше полюса на Земята и устремно доближаващата го ледена грамада.

— О, Богове — въздъхна той.

Огромната, блестяща ледена маса сякаш изяждаше лакомо разстоянието. Оставаха ѝ някакви си сто хиляди мили. Ние летяхме зад нея. Нашите прибори показваха скорост триста мили в секунда, значи ледът изминаваше всяка минута по осемнадесет хиляди мили. Един от часовниците отброяваше оставащото до сблъсъка време — 5.55 минути.

Хелър пак въздъхна дълбоко. Погледна леда. Погледна и повърхността на планетата. Изви очи към контролното табло.

— Е, добре поне, че го спряхме малко — каза той. — Повече нищо не мога да направя.

Той посегна към регулаторите и влекачът се отклони встрани.

Но ледът продължи към целта. Доближаваше под ъгъл точка, доста отдалечена от полюса.

Щеше да удари почти по допирателна линия, но ударът пак щеше да бъде страшен.

Секундите се влачеха, но все пак се събираха в минути.

Знаех, че всички телевизионни програми направо са побеснели. Искаше ми се Хелър да включи малкия телевизор. Непременно са забелязали връхлитащото бедствие през последния час. Сигурно всяка минута излъчваха съобщения за внезапно появилата се „комета“. Вече всеки можеше да я види в небето над Канада, вероятно дори и над северните райони на Англия.

Бесният устрем на милиардите тонове лед надвишаваше около петнадесет пъти скоростта на обикновените метеорити. И вече нямаше никакво съмнение, че не е насочен към северния полюс! Щеше да удари встрани и под ъгъл.

Швеция и Финландия? Не, оставаха малко вдясно.

Щеше да удари в осветената половина от земното кълбо. И то по сушата, а не в океана.

Хелър следваше отдалеч доскорошния ни товар.

Ледената маса нахлу в горните слоеве на атмосферата. Съпротивлението на въздуха започна да променя формата ѝ. Но вече беше късно.

Прелетя над Финландия.

И като че започна да се разтваря във ветрило.

Точно пред ледения поток виждах голямо езеро — синьо петно в кафявата суша на Русия. Някои от парчетата щяха да паднат в езерото.

Както висяхме горе, струваше ми се, че последните мили бяха изминати мъчително бавно.

УДАР!

Невероятен блясък като от мълния!

Само секунда по-късно ледените парчета се пръснаха още по-нашироко, заедно с пометената от езерото вода.

И цялата ледена маса продължаваше напред като острието на коса!

Изравняваше всичко по пътя си.

МОСКВА!

В един миг виждах град долу.

В следващия имаше само хаос.

А острието фучеше напред.

Кипящи облаци продължаваха на юг и постепенно се укротяваха.

Прахът и парчетиите слягаха към земята.

Тогава забелязах още нещо.

Част от отскочилите парчета бяха смазали Ленинград.

Това, което преди малко представляваше европейската част на Русия, сега беше равна пустош!

Цял един народ вече не съществуваше!

Изстенах.

Край на печалбите от урана за Роксентър, сега вече нямаше никаква опасност от атомна война!

О, Богове, сега вече загазих!

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ПЪРВА ГЛАВА

Ако сега се върнех у дома, щом Ломбар чуеше за случилото се, щеше да ме ликвидира.

Вече никакви съмнения за това не можеше да има. Ако някога ми се е налагало да бъда изключително умен и да мисля бързо, беше СЕГА, СЕГА, СЕГА!

Хелър седеше в пилотското кресло и май се беше унесъл в молитва.

Реехме се около триста мили над Русия. От тази точка можех да видя Турция до южния хоризонт.

Изведнъж ме осени идея. Най-последно!

— О, Боже на народите — промълви Хелър, — прости ми.

Незабавно се възползвах от настроението му, макар и въобще да не можех да проумея защо някой трябва да съжалява, че е премахнал стотина милиона отрепки.

— Влекачът е повреден — напомних му. — Не можеш да се отправиш веднага към Волтар.

— Повредено е само оборудването за маневриране с товар — възрази Хелър. — Вероятно ще успее да стигна до там.

— Не, не — настоявах аз. — Не бива да се излагаш на такива рискове.

— Нима най-неочаквано ми предлагаш да кацна в тукашната база?

Надявах се, че очите ми не блестяха прекалено от въодушевлението. Целият план ми беше съвсем ясен. И неописуемо дързък.

— Имам информация — започнах. — Тя е изключително важна за тебе. Ако ти я разкрия, ще ми дадеш ли думата си на Имперски офицер, че ще ме отведеш на Волтар, за да бъда съден там?

— Стига информацията ти да има някакъв смисъл.

— О, има и още как! — уверих го. — Нали видя, че онзи пилот искаше да те убие, макар и да знаеше кой си.

— Вярно — съгласи се Хелър.

— Сигурно ще ти е интересно да научиш, че всички в базата те смятат за шпионин, изпратен да ги ликвидира. Щом те видят и те ще се опитат да те убият.

— Това можах и сам да го разбера — каза Хелър.

— Но не знаеш нещо друго. Има таен вход за базата.

Той ме изгледа озадачено. Но аз бях сигурен, че вече е налапал кукичката. Ако успея да го примамя до външната порта на вилата и натисна онзи звънец, ще го застрелят. Дори и да се провали този план, ще го заведе в тайната стая и ще дам сигнал за тревога, а когато Хелър се опита да слезе по тунела, целият персонал на базата вкупом ще му види сметката.

— Че защо трябва тайно да се промъквам в базата? — учуди се Хелър.

Дойде време и за моя върховен номер!

— Дай ми химикалка и хартия — помолих го.

Написах каквото исках и сгънах листчето.

— Информацията е толкова важна за тебе, че ще промени целия ти живот. Обещай ми, че ако я прочетеш и решиш да действаш според написаното, ще ме върнеш на Волтар.

Той помисли малко.

— Но само за да бъдеш съден. Това мога да ти обеща.

— Стига ми.

Подадох му листчето. Той го разгъна. И пребледня като тебешир! Бях измислил най-страхотния номер. И написах на листчето:

ГРАФИНЯ КРЕК Е ЖИВА
И Е ЗАКЛЮЧЕНА В КИЛИЯ, В БАЗАТА.

Какво вдъхновение ме споходи — нали тя беше мъртва! Как гениално използвах един труп, за да подмамя врага!

Бях решил какво да направя, дори ако Хелър стигне жив до килията й. По пътя все някак щях да се сдобия с оръжие. Когато види трупа й и вниманието му бъде отвлечено, ще го убия, както е изпаднал в шок.

Бях толкова замаян от собствената си хитрост, че не чух какво ми каза Хелър. Наложих се да повтори.

— Лъжеш ли ме?

— Не, разкрих ти самата истина. До нас стигнаха сведения, че самолетът, в който трябваше да лети, ще бъде взривен от терористи. Затова я пресрещнахме на летището в Рим и я откарахме в базата. Тя е жива и здрава, макар и в арестантска килия.

Той млъкна за дълго. Явно беше стъписан. Ох, как прекрасно потръгна всичко!

— По-добре да ми представиш някакво доказателство — поиска Хелър.

И за това се бях подготвил. Отворих портфейла си и дадох на Хелър малък правоъгълник. Беше кредитната карта от „Скуййза“ — картата на Крек с написания на гърба адрес в Емпайър Стейт Билдинг.

Хелър я погледна и веднага я позна. Ръцете му трепереха. Едва изговори:

— Добре. Отиваме.

Едва не изпаднах в транс от радост и с мъка овладях напирещата усмивка.

Вече щеше да ми падне в ръцете. Бях уверен. После все някак щях да унищожа неговата фирма за евтина енергия, „Крайстър“, Очокичоки, да взривя Емпайър Стейт Билдинг заедно с Изи вътре, преди да се е възползвал от онези опции. Е, щях да имам малко разпавии с Роксентър, но можех да му кажа гордо: „Всичко е наред, защото убих вашия враг и империята ви е непокътната“. Щях да си възвърна доверието му. Бих могъл дори да пусна на свобода Черната брада. И накрая все пак щях да стана следващия Шеф на Апарата.

Като премислих всичко, изумих се от своя гений. Кой ли би се сетил да използва за примамка една мъртва жена? Разбира се, само един блестящ офицер от Апарата!

ВТОРА ГЛАВА

Мисля, че Хелър беше доста зашеметен не само от моята измислица за графиня Крек, а и от катастрофата, която, без да иска причини заради намесата на пилотите-убийци.

Налагаше се да изчакаме на място до вечерта. Хелър не ми позволи да включа телевизора. И без това бях сигурен, че програмите преливат от сочни новини за гибелта на Русия. Специалистите по връзки с обществеността, работещи за Роксентър, сигурно тормозеха масмедииите, за да разтръбят как той подготвя спешни спасителни операции. Но едва ли някой трябваше да си губи времето с това. Не ми се вярваше да има мнозина оцелели в европейската територия на Русия. Беше твърде вероятно шведите просто да нахлуят, за да приберат каквото имаше за плякосване и да присъединят тези земи към държавата си. А така наречените сателитни държавици щяха да се отърват от руското господство. Да, съотношението на силите в света се бе променило много сериозно. Роксентър сигурно се побъркваше от усилията да измисли начин за запазване на напрежението, от което толкова добре печелеше. Казах на Хелър каквото мислех.

— Никой не може да обвини никого за станалото — рече ми той. — Всеки астроном в северното полукуло е уверен, че това е природно бедствие. Сега планетата няма да се самоунищожи с атомна война и това е единственото, което малко ме утешава. Така че млъкни. Повече нищо не искам да чувам за случилото се.

Зае се с някакви изчисления, но явно не те занимаваха ума му, а очите му все се стрелкаха да проверяват положението на Слънцето, докато висяхме петстотин мили над Турция.

Към средата на следобеда влекачът заговори:

— Моят тридесет и трети мозък изчисли, че сега ядрото на планетата ще се върти малко по-близо до нейната ос. Обаче процесът на регулиране ще продължи значително повече, защото ударът беше под твърде остър ъгъл. Разполагам с резултатите. Искате ли да ви ги съобщя?

— Не — отвърна Хелър, вперил очи в часовника.

Около шест часа местно време сенките долу вече бяха много дълги. Хелър отиде в задните помещения и след малко се върна в пилотската кабина, облечен в черно и праметнал през рамо чанта с инструменти.

Свали веригата от мен и ме отведе в каютата на инженера. Позволи ми да взема някои от дрехите, които бяха оставени там.

Още се преобличах, когато той влезе в кухничката, за да ми намери някаква храна.

Тогава намерих нещо.

Не можех да повярвам на късмета си!

В якето, което избрах, имаше скрит нож! Острието беше дълго пет инча и добре наточено. И плътно прилягаше към ребрата ми отляво!

Когато Хелър ми донесе пълна чиния и кутия с напитка, грижливо се постарах да изглеждам все така мрачен.

— Има едно напълно изоставено поле — казах му, — на около три мили от базата. Разположено е в гънка на планината и няма големи камъни по него. Собственост е на базата, но почвата е твърде изтощена, затова не го дават на арендатори. Ако кацнем там след здрачаване, само трябва да минем оттатък хълма и ще излезем на път, който води право към вилата. По него също почти никой не минава. Ще мога да те преведа от там, но трябва да се вслушваш в съветите ми и да правиш каквото ти кажа.

Той не ми обръщаше кой знае какво внимание. Зяпаше часовника от коридора. Знаех какво го измъчваше. С цялата си душа искаше да ми вярва, но вътрешният глас му подсказваше, че може би го лъжа. Доста пребледнял ми се виждаше. И ръцете му трепереха едва забележимо.

Внимавах да не се издам колко съм доволен от състоянието му. Истинска бомба хвърлих в душата му. Положението ми се промени напълно. Той вече ставаше небрежен и разсеян!

Тъмнината се сгъстяваше над земята долу.

В пилотската кабина Хелър старателно въведе координатите на полето.

Най-после земята под нас потъна в мрак.

— Да тръгваме — каза Хелър и посегна към контролното табло.

Не смеех да дишам. Само след час-два щях да бъда свободен, за да залича веднъж завинаги надеждите на Земята да има евтина енергия. Роксентър трябваше да бъде спасен!

И съвсем скоро трупът на Хелър щеше да се присъедини към безжизненото тяло на графиня Крек.

ТРЕТА ГЛАВА

Приземихме се безшумно в нощта.

На излизане от въздушния шлюз Хелър остави котарака вътре.

— Ти стой тук и пази кораба.

Прекосихме откритото поле и започнахме да се катерим по склона, за да стигнем до пътя.

— Трябва да сме много тихи — казах на Хелър. — Когато ме видиш да спирам и да се ослушвам, ти също спри.

— Върви пред мен — заповяда той. — И побързай.

Ускорих крачките си. Отчаяно се мъчех да измисля как да му мина в гръб. Имах нужда от възможност само за един удар. Хелър беше смъртен като всеки друг, а вълнението му пречеше да бъде предпазлив. Но разполагах и с други начини да го довърша.

Спуснахме се по отсрещния склон и слязохме до пътя. Никой не минаваше насам.

Тръгнахме по пътеката край шосето. Минахме край злополучната поляна, където срещнах толкова много жени в онази кола. Накрая стигнахме до портата на вилата.

В двора цареше пълна тишина. В градината беше запалена еднаединствена лампа, имаше светлина и от прозорците на къщата, където живееха слугите.

Вдигнах ръка, за да спра Хелър.

— Решетката се отваря със скрит сигнал.

Напипах бутона върху колоната и включих алармения сигнал за слугите.

Сега в къщата мигаха тревожни светлини.

Безшумно отворих портата.

Хелър ме бутна да мина пред него. Въобще не подозираше, че влиза в клопка.

Видях нещо да помръдва в храстите до пътеката.

Мюсеф и Тургут!

Благословени да са! Бяха нащрек, както при появата на Черната брада.

Хелър спря. Озърнах се през рамо. Той въртеше глава, но не гледаше към храстите.

ИЗВЕДНЪЖ СВЕТНАХА ДВА СИЛНИ ФЕНЕРА!

Единият отляво, другият отдясно.

Лъчите се забиха точно в лицето на Хелър.

А под тях лъснаха цевите на пушки.

Изведнъж се чу вик:

— Човекът от Агенцията за борба срещу наркотиците!

Беше Мюсеф.

На пътеката издрънча изгървана оловна тръба.

Фенерите се мятаха диво в ръцете на бягащите мъже.

Стигнаха до оградата и я прескочиха за миг, без да обръщат внимание на бодливата тел и натрошеното стъкло!

— Тичай, че иначе ще ни очисти! — изрева Тургут от полето до вилата.

Трескавият тропот на стъпките им затихна в далечината.

Бях като ударен от гръм.

— Каква беше тази шумотевица? — попита Хелър.

Опитах се бързо да измисля нещо. Засега трябваше да преглътна разочарованието.

— Сигурно сме стреснали някакви крадци — казах му.

Още не бях изчерпал възможностите си. Само да вляза в тайната си стая, ще натисна с крак плочката и ще включа сигнала за тревога в цялата база. Всички си мислеха, че Хелър иска да ги избие. Отдавна се бях погрижил за това.

Тихо се промъкнахме във вътрешния двор на вилата. Чувахме само шума на фонтана. Влязохме в моята спалня.

Ако правилно изиграех ролята си, щях да подлъжа Хелър към тайната стая, за да настъпя плочката на пода.

Отворих шкафа, през който се влизаше в коридора. Хелър ме избута напред. Прекрачих в тайната стая.

Лампите бяха включени. Разбитият наблюдателен екран на Крек още лежеше на пода. Сандъкът с оръжията ми блестеше примамливо. Хелър го видя и ме принуди да се дръпна.

Само една крачка ми оставаше до плочката, за да вдигна по тревога базата. Тук нищо нямаше да се чуе, но всички до последния човек щяха да се съберат в хангара с готови за стрелба оръжия!

Хелър ми пречеше да настъпя плочката.
Ослушваше се. После и аз чух звуците.
Някой се качваше по тунела към тайната врата!
Хелър я забеляза. Хвана ме за ръката, за да не мърдам.
Да, някой идваше. Вече стоеше пред вратата. Бутна я.
УТАНЧ!

Тя идваше откъм хангара! Но как изобщо е научила за съществуването му? Как е открила тайната стая? Носеше на рамо две торби с хероин!

Тя замръзна като прикована на мястото си.

И тогава толкова бързо извади малък пистолет, че дори не забелязах движението!

Хелър рязко ме дръпна пред себе си, за да се прикрие.

Утанч вече вдигаше пистолета!

— О, мила! — писнах аз. — Виж, виж, виж! Това съм аз! НЕ СТРЕЛЯЙ!

Ужасен наблюдавах как показалецът се свиваше около спусъка.

Отчаяно опитвах да се освободя.

Тя ме погледна право в очите.

И НАТИСНА СПУСЪКА!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Куршумът разтнесе ребрата ми.

В този миг видях как ме гледаха нейните големи черни очи. Бяха студени и безмилостни!

Хелър ме запрати напред.

ТЯ ПАК СТРЕЛЯ ПО МЕН!

Внезапно отлетях наляво. Хелър вече стискаше ръката на Утанч с оръжието. С едно силно дърпане той я вкара в стаята и я завъртя. Утанч падна.

Хелър се метна върху нея като тигър!

Пистолетът беше в лявата му ръка, притиснат към нейната шия!

Засега не ме наблюдаваше и аз веднага изпълзах настрани като рак към желаната плочка на пода. Завъртях я. В хангара зазвуча сигналът за тревога, който щеше да събере хората от базата.

Ликуването ме заля като вълна. Тогава забелязах, че по пръстите ми се стичаше кръв. Бях ранен!

Шокът от ударите на куршумите отслабна и аз потънах в червения въртоп на болката.

Сякаш цялата стая се завъртя и се надигна. Предмети се набиваха в зрението ми, като че нямаха никаква връзка с останалото. Счупеният екран на Крек. Пръснатият по пода хероин. Отново плътно затворената врата към тунела. Бясно ритащите по пода крака на Утанч.

Хелър вече не насочваше пистолета към нея. Душеше я с лявата си ръка!

Утанч гледаше диво. Бореше се, извиваше се, опитваше да се освободи.

Тогава видях, че Хелър вършеше нещо ужасно. Той я събличаше!

Въпреки болката съвсем ясно осъзнах, че е полудял. Нима искаше да я изнасили?

Със свободната си ръка той съдра от нея жакета и го захвърли в ъгъла. Пръстите му се забиха под колана и дръпнаха с все сила. Смъкна шалварите и ги метна след жакета. Безмилостната ръка сграбчи бикините ѝ и ги разкъса!

Утанч се гърчеше гола под него.

Всеки мускул свит от напрежение, тялото ѝ се изви към мен.

Взирах се през розовата мъгла на болката и не можех да повярвам на очите си.

УТАНЧ БЕШЕ МЪЖ!

Гледката ме удари като още един куршум. Стомахът ми се сгърчи.

Значи откакто тази твар се появи във вилата, ПРАВИЛ СЪМ СЕКС С ПЕДЕРАСТ!

Повърнах.

Хелър притискаше мятащото се тяло към пода. Без сутиен пред очите ми се разкриха обезкосмени, но несъмнено мъжки гърди. Хелър опипа гърба на извратения тип. Промени положението на тялото си и хвана нещо, залепено на крака на педераста. Дръпна и Утанч писна. Хелър държеше плосък портфейл.

Заклещи с коляно борещия се противник и отвори портфейла. Прочете на глас:

— Полковник Борис Педалов от руското КГБ!

Хелър ме погледна през рамо.

— Ако съществото тук ти е било любовница, това е нарушението на Кодекса на всички времена! Значи си приютил агент на руските тайни служби! Нарочно ли го направи?

Аз повърнах пак.

Хелър се обърна към педераста.

— По-добре веднага започвай да говориш! С какво се занимаваше тук?

Той леко отхлаби хватката върху гърлото на противника си и от разкривените устни се изля поток мръсотии — на руски, английски, френски.

Хелър протегна ръка към най-близката купчинка хероин. Взе пълна шепа.

— Ако не говориш, ще ти натъпча това в гърлото!

Утанч писна и се замята трескаво.

— Русия вече не съществува — заяви Хелър. — Няма кого да предадеш. Говори!

Ръката с хероина доближи устата на Педалов.

— Животно! — кресна извратеният.

— Искам информация! — натърти Хелър. — Съобщи ли в Москва за тази база?

— „Бибипец“! — писна Педалов. — Русия щеше да победи всички! Щяхме да владеем света! Създадохме най-голямата шпионска мрежа в историята на човечеството!

— Информация! — настояваше Хелър.

Смъртоносните кристали хероин докоснаха извратените устни. Полковникът ги изплю.

— Издържах цялата ни световна шпионска мрежа с хероин и пари от тази база. Сега всичко рухна. Убий ме!

Стомахът ми вече нямаше какво да изхвърля. Овладях се. Бях дал сигнала за тревога. Колкото повече се бавеше Хелър тук, толкова по-добре щяха да се организират хората в хангара. Макар да бях ранен, не всичко беше загубено.

Педалов още се боричкаше с Хелър.

— Съобщи ли за базата? — упорито питаше Хелър.

— Да, да, да! — изръмжа полковникът, докато плюеше белите кристали. — Знаех, че сте извънземни, откакто този тъп „бибипец“ си въобрази, че ме е купил миналата есен!

Хелър пусна хероина на пода. Докопа намотка въже от един рафт. Докато връзваше шпионина, той ми каза:

— Всеки път, щом си помисля, че съм стигнал до дъното на твоите престъпления и не е възможно да си паднал по-ниско, ти пак ми поднасяш някаква изненада! За това нарушение на Кодекса непременно ще те екзекутират.

Впих яростен поглед в него, а той залепи устата на Педалов. Още не бях обречен. Изпълваше ме увереност, че след броени минути Хелър ще бъде мъртъв. И сега го мразех с нова сила, защото ме лиши от любовта на моя живот — от Утанч! Тя си отиде завинаги.

ПЕТА ГЛАВА

Хелър ме завъртя към себе си. Вдигна нагоре ризата ми. Дръпнах се, уплашен да не напипа скрития в якето ми нож.

— Между ребрата ти е заседнал куршум — каза Хелър. — Имаш и един в ръката.

Намери някакви кръвоспиращи тампони и медицински лепенки. Притисна с тях кървящите рани.

— Не са засегнати никакви важни органи, няма и разкъсани артерии. По-късно ще се погрижим за това. Сега имаме друга работа. Можеш ли да вървиш?

Изпъшках, но той ме бутна към тайната врата и посегна да я отвори. Достатъчно зле се чувствах, но се престорих на съвсем отпаднал. А дясната ми ръка си беше съвсем наред. Можех много бързо да измъкна ножа от скривалището в подплатата на якето. Само да останех за миг зад гърба на Хелър, с едно намушкване щях да го довърша и всичко щеше да свърши добре. Вероятно нямаше и да ми се наложи. Щом се покажеше в края на тунела, бластерите на целия персонал щяха да го изпепелят.

Вратата беше отворена. Хелър погледна сигурно обездвижения руснак. Бутна ме да вървя напред. Вратата се плъзна на мястото си зад нас.

Хелър затършува над рамката на вратата до бутоните за отваряне. Спомних си, че когато беше тук миналата есен, той обикаляше из цялата база. Сега държеше нещо.

Тласна ме надолу по тунела.

Внезапно осъзнах, че самият аз се озовах в смъртна опасност. Когато изляза от тунела, могат да улучат първо мен. И не с куршуми. А с помитащите лъчи на бластерни пушки!

Хитро се престорих, че ме обзема слабост. До края на тунела оставах само няколко крачки. Ей сега Хелър щеше да ме избута на открито.

Ловко се измъкнах и се свлякох на пода. И креснах:

— Убийте го!

Веднага отекна гръмовен тътен!

Целият изход блесна в ослепително оранжево!

Почувствах горещината през якето.

Пръсти се вкопчиха в яката ми и ме повлякоха назад.

— Да пукнеш дано! — каза Хелър. — Това беше клопка!

Гласът му заехтя в онзи пронизващ ушите мощен тон на офицер от Флота.

— Въоръжен съм! Не се опитвайте да нахлуете в тунела. Тук ли е командирът на тази база?

Гласът на Фахт Бей се чу от високоговорителите в хангара:

— Хвърлете оръжията и излезте с вдигнати ръце!

— Действам по заповеди на Великия съвет! — викна Хелър. — Всеки опит да попречите на изпълнението им ще доведе до обвинение в държавна измяна. Хвърлете оръжията си и застанете така, че да ви виждам.

— Знаем защо си тук! — разкрещя се Фахт Бей. — Няма да се оставим да ни избиеш!

— Нямам заповеди да ви убивам — с вик отвърна Хелър. — Но тук имам арестант — Солтан Грис, когото трябва да отведе на Волтар.

Фахт Бей се изсмя късо, сякаш излая куче.

— Въобще не можеш да ни измамиш. Грис сигурно те държи на прицел. Искаме да ни падне в ръцете, защото е заложил цялата база. Тук имаме друг арестант — един мъж с черна брада, който всичко си призна. И само Грис знаеше как да включи сигнала за тревога. Грис! Покажи се веднага или всички започваме да стреляме!

— Спрете! — заповяда Хелър. — Грис е арестуван от мен. Вие ще се вразумите ли най-после?

— Грис, не се опитвай да ни правиш номера! — гръмнаха високоговорителите. — И без това днес имаше земетресение, сега и ти ни се изтърси на главите! Настоявам да се предадеш! Обещавам да бъдеш съден по устав от офицерско събрание.

Аз писах:

— Не аз причиних земетресението! Беше ей този агент на Короната!

— Значи си там, а! — кресна Фахт Бей. — ОГЪН!

Унищожителна завеса от пламъци забушува в началото на тунела. Падаха цели скали! Прах се кълбеше около зелените светлинни

плочи.

— Спрете стрелбата! — ревна Хелър с офицерския си глас.
Всички престанаха да стрелят.

Той извика:

— Ако не се предадете веднага, ще стоваря половината покрив на главите ви. Хвърлете оръжията и излезте на открито!

Отговорът беше нов порой от електрически огън!

Хелър се беше проснал на пода зад мен. Огледах се да видя мога ли да пропъля за гърба му. Хрумна ми идеята да стоваря вината за трудностите в базата върху него, бих могъл да убедя Утанч/Педалов да разкаже, че Хелър го е наел. Боляха ме раните, виеше ми се свят, но не се отказвах.

Хелър държеше малко устройство, сигурно го взе от скривалището над рамката на вратата. През облаците прах забелязах, че упорито дърпаше някакво лостче.

— Гръм и мълния! — възкликна той. — Зарядите в стените не избухват.

Изведнъж се досетих за какво говореше. Когато пристигнахме тук, той все се катереше по стените на хангара, уж за да провери има ли ерозия на скалата. Значи е поставял взривни заряди! И когато стрелях по Кроуб с игления лъч на зашеметяващата пушка, нищо чудно, че тонове камъни се стовариха отгоре — случайно бях възпламенил зарядите на Хелър! Нищо чудно, че едва не предизвиках.

Яростните пламъци опипваха все по-навътре в тунела. Хелър изпъля по-нагоре и ме издърпа.

После направи нещо странно. Бръкна в чантата си и извади две маски. Сложи едната на лицето ми, другата нагласи на своето. Газови маски? Но защо?

Пак взе устройството. Натисна последните три лостчета.

През оглушителната шумотевица от бластерите различих няколко приглушени взрива.

Стените не паднаха. Стрелбата продължаваше. Какво ли направи Хелър?

След малко видях кълба бял дим в частта на хангара, която можех да огледам.

Хората се разкашляха. Фахт Бей се присъедини към тях от високоговорителите.

Някой изпищя:

— Опиум!

Стрелбата спря.

Тропот от стъпките на опитващи се да избягат хора. В тунела нахлу бяла мъгла.

Пещерите за складиране на опиум! Хелър бе поставил запалителни бомби в тях миналата есен. Горяха безбройни тонове наркотик.

Електронната илюзия, служеща за покрив на хангара, не пропускаше чист въздух. Нали видях как Хелър я провери!

Целият хангар бе препълнен с мощен наркотик — ОПИУМЕН ДИМ!

Чувах как бягащите падаха на пода.

После чувах само прашенето на горящите запаси в складовете.

Хелър ме бутна напред.

Виждах телата на персонала през сънотворната мъгла. Бяха проснати навсякъде, изгървали оръжията си.

Хелър заповяда:

— Заведи ме в килията.

Още имах шансове. Опипах ножа през якето и се замислих как да подлъжа Хелър, за да изскоча зад гърба му.

ШЕСТА ГЛАВА

Моята блестяща идея да го подмамня към трупа на графиня Крек беше на път да се осъществи.

Минахме през виещите се бели кълба дим в хангара, насочихме се към коридорите с килиите. Показвах откъде да завием, но въпреки това Хелър все ме буташе напред.

Стигнахме до края на най-дългия коридор. Шпионката на вратата беше закрыта и аз се пречках на Хелър, за да не надникне. Знаех точно какво исках да направя. Незабележимо опипах скрития в якето нож. Колкото и зле да се чувствах, все пак можех да го измъкна светкавично и да го забия в гърба на Хелър, стига да му изскоча отзад. И знаех, че на Хелър му предстои да преживее нов тежък шок.

Набрах комбинацията на ключалката. Открехнах вратата едва-едва, колкото да промуша ръката си и да отключи решетката.

Килията беше осветена съвсем слабо. По пода бяха пръснати парчета от повечето светлинни плочи.

Отворих решетката и отстъпих назад, като рязко отворих и външната врата.

Сега вече бях зад Хелър!

А той веднага влезе в килията.

Стори ми се, че през тавана проникваше ярък слънчев лъч. И под него лежеше нещо тъмно.

Хелър направи четири крачки навътре. Спря и погледна надолу.

Гърбът му беше чудесна мишена!

Ръката ми се прокрадна към дръжката на ножа. Безшумно влязох в килията.

Вдигнах ножа, за да забия острието до гръбнака на Хелър.

БАМ!

Нещо ме удари по главата!

Завъртях се както падах.

Тежка книга отново се стовари върху главата ми.

Срещнах погледа на извънредно разгневената графиня Крек!

Книгата още веднъж ме прасна и загубих съзнание.

Опомних се след няколко минути. В ръката ми нямаше нож, а китките ми бяха стегнати болезнено зад гърба, вероятно с тел.

Хелър седеше на леглото и плачеше!

Графинята беше коленичила пред него, галеше косата му и стискаше едната му ръка.

— Знаех, че ще дойдеш — каза тя. — Когато чух стрелбата, бях сигурна, че моят Джетеро идва.

Той се опита да говори, но от устата му не се чу нито дума.

Газовата маска бе свалена от лицето ми. С облекчение видях, че вратата е затворена. Килията имаше собствена система за подмяна на въздуха.

Накрая Хелър промълви:

— Мислех, че си мъртва. Тези няколко дни бяха най-страшните в живота ми. И когато той ми каза, че си жива, дори не посмях да му повярвам.

Двамата пак се разплакаха и се вкопчиха един в друг.

След време Хелър огледа килията.

— Какво е станало с осветлението? И какво има на пода?

— Струпах кашони и дрехи — обясни графинята. — Опитвах да се кача до тавана, за да използвам през шахтата нагоре. Преди няколко дни се случи нещо странно. Горе в шахтата се чу взрив. Доста силен беше и за малко ме зашемети. Разшири дупката и счупи повечето светлинни плочи.

Тя посочи и аз също погледнах към отвора на шахтата, откъдето нахлуваше прашен въздух. Тогава си спомних, че в проекта бях предвидил куки в шахтата, за да не може затворникът да се изкатери в нея. Освен това заложих няколко заряда, които биха убили опитващия се да избяга. Когато Ахмед пусна в шахтата газовата граната, тя просто е възпламенила зарядите и серията от експлозии е изтласкала обратно нагоре отровата. В края на краищата само бяхме разширили шахтата. И ако графиня Крек бе успяла да измъкне куките от стените, щеше да се освободи сама!

— Трябва да те измъкна от тук — заяви Хелър. — За щастие, миналата есен предвидих, че вероятно ще ми се наложи да превзема тази база. Но за нещастие заради една от предпазните ми мерки сега всичко наоколо е потънало в опиумен дим.

Той извади още една газова маска и я даде на графинята.

Наведе се над мен и пак нагласи моята маска на лицето ми.

— Какво ще го правиш? — попита Крек.

Взе ножа от ъгъла, където явно го бе изритала. Погледна ме. Не се и съмнявах какво искаше да направи. Гореше от желание да ми пререже гърлото.

— Дадох му думата си, че ще го върна на Волтар, за да бъде съден — отвърна Хелър.

— Искаш да кажеш, че се прибираме у дома? — сети се графинята.

— Щом се погрижа за още две-три неща и ремонтирам влекача — да, прибираме се. Мисията ми на практика приключи.

— О, това е чудесно! — възкликна Крек. — А когато се върнем на Волтар, имам за тебе най-прекрасната изненада, която би могъл да си представиш!

Въздъхнах с облекчение. Щом кацнем на Волтар, Хелър ще бъде арестуван по някакъв повод. Ломбар ще го довърши!

А тя нямаше на какво да се радва — Имперските прокламации бяха фалшиви и ако се опиташе да ги представи за изпълнение, това би означавало незабавната ѝ екзекуция.

ВДЪХНОВЕНИЕ!

Как да уредя нещата така, че наистина да представят прокламациите и Ломбар да получи повод веднага да се отърве от тези двамата?

О, още не бях победен. В никакъв случай!

Щях да се разплатя с тях за всички отвратителни неща, които ми сториха!

СЕДМА ГЛАВА

Часове по-късно хангарът представляваше доста чудновата гледка.

Хелър някак успя да изкачи стената и изключи електронната илюзия, облаците дим полека се разтвориха в нощта. Сега въздухът навсякъде беше чист, може би за пръв път от около осемдесет години.

Прахд се отзова на обаждането по телефона и дойде да се погрижи за раните ми.

Омотаният във въжета Утанч/Педалов лежеше на една пейка.

Графиня Крек стоеше с бластерна пушка в ръце и наблюдаваше входовете, за да пресрещне всеки нежелан посетител.

Хелър домъкна голяма маса по средата на хангара. В кресла около нея бяха настанени всички офицери от базата, с вързани ръце и крака!

Останалите хора от персонала бяха проснати в редици на пода.

Прахд завърши обиколката си около масата и притисна кислородната маска към лицето на последния офицер. Махна с ръка, за да покаже, че си е свършил работата.

Хелър тропна по масата с дръжката на бластер, който му служеше вместо чукчето на председател.

— Я да видим сега, всички ли се събудиха?

Фахт Бей и останалите офицери го зяпнаха. Вече усещаха, че не само ръцете им са вързани към гърбовете, но и са пристегнати към креслата.

— Добре — каза Хелър. — Откривам заседанието. Първа точка от дневния ред е положението в тази база.

— Първа точка — намеси се Фахт Бей, — е съдебният процес срещу Солтан Грис!

Той яростно кимна към мен.

Аз бях вързан на стол, поставен встрани, където обикновено седи подсъдимият.

— Не, ще стигнем и до това — възрази Хелър. — Доколкото ми е известно, казали са ви, че съм изпратен тук да ви избия. Искam да ви

освободя от тази заблуда.

Той извади от джоба си копия от заповедите на Великия съвет и от заповедта лично за него. Прочете ги на глас, много официално. Обърна ги към офицерите, за да видят всички подписите и печатите.

— Това задоволява ли ви?

Фахт Бей и другите кимнаха.

— И така — продължи Хелър, оказа се, че тази база не е включена в списъците. Следователно тя не съществува. Какво се случва тук, известно е само на Апарата, но между всичко останало е имало и участие в противозаконна контрабанда. Разполагам с доказателства, че изпращате на Волтар опиум, хероин и амфетамини. Аз прекратявам тези доставки.

— Не можете! — заяви Фахт Бей.

— О, мога и още как — увери го Хелър. — След като прецених положението и като офицер от Флота, отговорен за спазването на законите на Негово Величество, конфискувам цялата база в полза на Волтарианския флот.

— Шефът на Апарата ще ни ликвидира! — възкликна Фахт Бей.

Хелър насочи бластера към лицата им.

— Мисля, че когато се върна на Волтар, там ще настъпят някои промени. Но и да не успея, винаги можете да кажете, че съм ви принудил със заплаха да употребя сила.

Офицерите нервно се вгледаха в оръжието.

— Целият волтариански персонал, намиращ се на Земята — продължи Хелър, от този момент е прехвърлен на служба във Флота със същите рангове и длъжности. И ще получавате флотски заплати.

Офицерите се оживиха. Хората от Апарата не получаваха почти нищо в сравнение с Флота.

— Значи и аз ще имам заплата? — попита Прахд, още стиснал в ръка кислородната маска.

— Ти също — обеща Хелър.

О, Боже, каква бъркотия предизвикваше! Нали Прахд официално беше мъртъв! А и повечето от останалите бяха лишени от всякакви права като осъдени престъпници!

— Известно ли ви е — намеси се Фахт Бей, — че повечето от нас не съществуват от гледна точка на законите?

— Подозирах, че е така. Но според уставите на Флота, Имперските офицери, действащи самостоятелно в още незавоювани райони, могат да наемат и зачисляват на служба екипажи с всякакъв състав, като ги амнистират напълно. Гражданските ви права ще бъдат възстановени.

Зяпнаха го с отворени уста, после започнаха да се споглеждат помежду си. Внезапно Фахт Бей изви глава към мен.

— Това нали не се отнася за него?

— В никакъв случай — увери го Хелър.

— А какво ще стане с него? — настояваше Фахт Бей. — Той заложи тази база. Виновен е за безброй престъпления. Няма да му се размине ей така, нали?

— Ще го отведе на Волтар, за да го съдят — каза Хелър. Посочи Утанч/Педалов. — Ще взема показания от тази твар и като прибавим всичко останало, което е извършил, не ми се вярва съдът дълго да умува как да постъпи със Солтан Грис.

Те изведнъж се развикаха весело, дори изтръшканите на пода техни подчинени надаваха радостни крясъци. Хангарът едва не се разтресе от това оживление.

Накрая Фахт Бей огледа всички и викна:

— Да приемем ли предложението му?

Олелията стана оглушителна!

— Развържете ни по-бързо, за да си свършим работата! — възкликна Фахт Бей. — Трябва да почистим това място, за да е достойно за Флота!

Побеснях. Предатели! Отрепки! След всичко, което направих за тях!

Но аз щях да се смея последен. Никой от тези нещастни глупаци не знаеше, че сега Ломбар контролираше Волтар.

Засега ще си играя ролята. Ще се преструвам на напълно съкрушен. Дори ще им покажа, че съм готов да сътруднича.

За направеното от Хелър не можеше да има прошка. Тези типове си въобразяваха, че са ме арестували. Всъщност те бяха мои арестанти.

Щях да наглася всичко така, че да заведа право към смъртта му този Имперски офицер, на който толкова тъпо се възхищавах. Скоро след това и те щяха да си получат заслуженото! Позволиха си да предадат Ломбар Хист, който държеше Волтар в ръцете си.

ОСМА ГЛАВА

Малко преди зазоряване Хелър излезе до полето, издигна влекача и го спусна в хангара през електронната илюзия.

Въпреки теснотията на хангара, той успя да го приземи водоравно в единия край.

Котаракът чу гласа на графиня Крек и излетя през въздушния шлюз като управляема ракета. Мяукаше ужасно. По това време графиня Крек ме охраняваше. Котаракът се блъсна в корема ѝ, тя го поздрави и започна да го чеше, изобщо престана да ми обръща внимание. Но нямаше как да се възползвам от това. Бях вързан за стола.

Разиграващата се наоколо сцена ме отвращаваше. Всички екипи на базата се мотаеха из хангара и чакаха кацането на влекача. Дотогава не се бях замислял, че те до един са изгнаници, осъдени за всякакви престъпления и обречени да прекарат тук остатъка от живота си. Дочувах подмятания от рода на „Помисли само, пак ще видим Модон“, „Представи си, отново ще се разхождам из градовете на Флистен, без да се крия“. Отвсякъде до ушите ми стигаше общата въздишка — „О, нима ще можем да се върнем у дома!“

Някои от тях намериха боя и нарисуваха символа на Флота — златен кръг, пресечен по диагонала, на бледосин фон — върху „бутилките“ на Апарата на нараменните си знаци.

Хелър съсипваше цялата база!

Една чудесна сбирщина от престъпници устремно падаше в бездната на доброто!

Е, нямаше да извлекат голяма полза от това. ИСТИНСКОТО действие ще започне, когато Хелър изпита на собствения си гръб последиците от преврата на Ломбар.

Когато влекачът кацна, хората доста оживено обсъждаха повредите по кърмата. И без това мразеха пилотите-убийци дори повече, отколкото ненавиждаха антиманкосите, а сега на висок глас ги проклинаха за случилото се с влекача.

Двама стражи дойдоха да сменят графиня Крек. Тя също доближи влекача, за да разгледа. Изохка и закри устата си с длан.

— О, Джетеро — промълви графинята, — могли са да те убият.

Той стоеше до шефа на ремонтния екип.

— Скъпа, само няколко драскотини. А електродните накрайници на кабелите са се стопили. Линк твърди, че ще оправи всичко за два-три дни.

— Джетеро... ами ако бяха улучили самия кораб! — възкликна графиня Крек. — Колко съм доволна, че имам под ръка начин да ти осигуря по-спокоен живот.

— За какво говориш? — попита Джетеро.

Знаех, че говореше за фалшификатите. Тя си представяше, че ще го назначат в щаба, в Дворцовия град, ако успешно се справи с тази мисия. Освен това си въобразяваше, че Императорът ще я помилва и ще ѝ върне родовите Имения. Но я очакваше ужасна изненада. Щом изрови фалшификатите от незнайното им скривалище и опита да ги представи на Императора за подпис, тя и Хелър ще бъдат екзекутирани за подправяне на височайшите документи.

— Не мога да ти кажа — обясни графинята. — Засега е тайна. Но мога да те уверя, че нямам намерение да допусна през целия ни живот разни хора да стрелят по съпруга ми! Какво ще си помислят децата? — А имаме ли вече деца? — учуди се Хелър.

— Не, още нямаме, но непременно ще имаме. И те ще имат право на жив и здрав баща. Според мен трябва да се върнем у дома при първа възможност.

Шефът по ремонта каза, че имал необходимите уреди и части. Хелър и Крек влязоха в кораба и останаха там доста дълго. Когато излязоха, бяха пременени с нови дрехи и макар графинята да не бе избрала твърде неземеен тоалет, стана ми ясно, че си бе оставила основната част от гардероба в луксозните задни помещения на влекача.

Фахт Бей се примъкна до Хелър.

— Сър, какво да правим с арестантите?

Проклетият изменник никога не ме бе наричал „сър“.

— Сложете руснака в някоя от килиите. Не освобождавайте и онзи чернобрад мъж от „Греб Манхатън“. Отиваме в болницата и ще откараме там и престъпника Грис.

Прахд още беше в базата, качихме се в неговата кола и след малко пристигнахме в болницата.

Явно не им бях първа грижа, но все пак ме отведоха в операционна зала и ме вързаха с ремъци за масата.

Сестра Билдирджин, най-последната от съпругите ми, влезе в залата. Изглежда ме, сякаш бях кошче за боклук. Без да се бави, тя притисна маската с упойващ газ към лицето ми и повече нищо не видях.

Към средата на следобеда се събудих в болнична стая. Бях вързан за леглото, котаракът се бе настанил върху мен, впил зъл поглед в лицето ми, а сестра Билдирджин стоеше до прозореца.

Забеляза, че се опомних. Подхвърли ми двата куршума.

— Не са те улучили.

— Как да не са ме улучили! — възмутих се. — Ясно усетих ударите на куршумите.

— Не са те улучили, където трябва. Ако въобще имаше някакво чувство за приличие, щял си да застанеш малко по-наляво. И сега аз щях да бъда една уважавана вдовица.

— Ах ти, „бибипко“! — изръмжах аз.

Котаракът изфуча и вдигна лапа да ме одере.

— Искаш ли да видиш сина си? — попита сестра Билдирджин.

Чак сега забелязах, че коремът ѝ беше почти плосък. Значи вече се бе отървала от товара. Бърз пресметнах на пръсти. Онзи ден, когато ми СКОЧИ при връщането ми от Ню Йорк, въобще не беше преди девет месеца.

Тя излезе и се върна с нещо, омотано в пелени емблемите на болницата. Протегна го към мен.

— Слушай — възразих, — това е невъзможно. Не е минало достатъчно време.

— Роди се малко преждевременно — каза тя. — Я го виж.

Бебето си беше напълно оформено.

Примигнах. Очите ми са кафяви. Косата ми е кестенява. Очите на сестра Билдирджин са черни, както и косата.

НО ДЕТЕТО ИМАШЕ ЯРКОЗЕЛЕНИ ОЧИ!

И коса с цвят на слама.

ДОРИ В ЛИЦЕТО ПРИЛИЧАШЕ НА ПРАХД!

Изръмжах:

— Трябва да си го заченала още в първата нощ след пристигането на доктора тук! — Тя се усмихна загадъчно.

Е, и така можеше да стане, ако не беше отказал да му плащаш.

Изпъшках. Прахд ми връщаше тъпкано за всичко.

— И както потръгнаха нещата — продължи сестра Билдирджин, — твоят син ще бъде доста богат, когато решиш честно да платиш откупа за мен и наредиш на банката да преведе парите.

— Първо ще се срещнем в ада! — изревах аз.

Бебето се разрева. Котаракът ме одраска.

Сестра Билдирджин многозначително сведе поглед към слабините ми.

— Май ще трябва да посъветвам доктор Мохамед да ти направи още една малка операция.

Свих се от уплаха. Разбрах за какво намекуваше. Щяха да ме превърнат в евнух!

— Добре де — излъгах, — ще се погрижа за плащането.

Но точно в този миг добавих още една точка към плана си. Прибирам се вкъщи и връчвам Хелър и — Крек на Ломбар. После се връщам тук и оправям всички поразии, които причини Хелър с неговата евтина енергия. Накрая, за десерт, грижливо уреждам страшна смърт за всеки турчин, свързан с тази болница и с базата! Включително за сестра Билдирджин и нейното „бибипско“ бебе!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Прекарах тежка безсънна нощ. Двама стражи от базата смениха котарака. Просто седяха с пушки на коленете, гледаха ме и нищо не казваха.

Младият доктор Прахд Битълстифендър, същият доктор Мохамед Ататюрк, влезе в стаята. Носеше табла с инструменти. Посочи на стражите да излязат и те застагнаха отвън.

Прахд затвори плътно вратата, след което каза най-възмутителното нещо, което съм чувал през живота си:

— Аз съм ваш приятел.

Изсъсках. Ако не бях вързан, щях да му откъсна гръкляна!

— Хайде, не се вълнувайте толкова — посъветва ме Прахд. — И без това прекарах ден и половина в изтощителни занимания. Нямате представа колко се нервира човек, ако трябва да оперира с насочен към него бластер.

— И кой е допуснал грешката да не те застреля? — заядох го аз.

— Хайде да не се държим толкова враждебно, бива ли? Имперският офицер Хелър почти бе опрял грамаден ръчен бластер в главата ми, докато отстранявах двете следящи устройства от главата на графиня Крек, а когато тя се възстанови, стоеше с пушка в ръце, докато оперирах него. Сега вече нямат чужди тела в главите си. Доволен съм. Да знаете, те са много приятни хора, за разлика от някои други мои познати.

— И защо изведнъж си станал мой приятел? — свирепо попитах аз.

Прахд не ми отговори.

Разкопча един от ремъците и премести ръката ми, за да огледа ребрата. Провери превръзките на раните ми. После инжектира заздравяващ разтвор. Все едно ми вля течен огън!

Отново нагласи превръзките и закопча ремъка. Чак тогава ме погледна.

— Има всякакви приятелства — отвърна Прахд. — Тази сутрин ви спестих още много неприятности.

— Едва ли мога да закъсам повече, отколкото в момента! — изчегърта гласът ми.

— О, според мен е напълно възможно — каза Прахд.

Погледът му не предвещаваше нищо добро за мен.

— Помните ли, че сложих нещо в костта на черепа ви по ваша молба? — подхвана докторът.

Напрегнах се.

— Е, тогава не ми казахте какво е то. Но у мен не остана никакво съмнение, че не искате никой да знае за операцията.

Изпотих се. Говореше за прекъсвача, който пречеше на всеки хипношлем в базата да ми въздейства.

Без този прекъсвач щях да съм като глина в ръцете на графиня Крек!

— Те ме разпитваха — продължи Прахд. — Искаха да знаят дали съм присаждал още някакви устройства на когото и да било. Чуйте ме добре — вчера сте дал още едно лъжливо обещание на сестра Билдирджин. Не вярвам, че имате намерение да преведете пари за здравните фондове или откупа. Дори не вярвам да възстановите джамията, която взривихте.

— Ти ми говориш за милиони долари! — изръмжах насреща му.

— Не, говоря за онова нещо в черепа ви. Нали разбирате, не споменах за това пред офицер Хелър и графиня Крек.

— Изнудвач! — креснах аз. — Прасе такова!

— Е, с каквито се събереш, такъв ставаш, нали? — отбеляза Прахд, докато прибираще инструментите си. — Иначе казано — доста научих, докато работих за Апарата. Вие бяхте чудесен учител.

— Значи няма да им споменеш за онова нещо в главата ми, стига аз да...

— Стига да си изпълните задълженията — довърши Прахд. — Честно казано, нямам представа какво е устройството. Но вас познавам твърде добре. Затова ще продължа да ви прикривам под предлог, че спазвам професионалната тайна. Офицер Хелър искрено се стреми да оправи бъркотията, която направихте, а щом вече съм лекар от Флота, мой дълг е да му помагам с всички сили.

Зелените му очи гледаха толкова невинно, че бих го удушил веднага, стига да можех.

— Значи няма да му кажеш! — изсъсках.

— Значи няма да му кажа — съгласи се Прахд. — А вие поне веднъж ще спазите обещанията си. Така за всички ще е по-добре. Споразумяхме ли се?

Не можех да говоря, защото зъбите ми скърцаха.

Но успях да кимна.

Прахд си отиде доволен.

Мрачният ден се точеше безкрайно. В ранния следобед стана още по-лошо — една пойна птичка се настани в храстите пред прозореца и най-безгрижно записука. Знаеше, че съм вътре и го правеше напук.

После ме връхлетя поредното злощастие.

ГРАФИНЯ КРЕК!

Влезе преливаща от жизненост, с модерна прическа, с бледосин тоалет, подхождащ на цвета на очите й. Съвършенството се нарушаваше само от лепенката на челото. Не бе обула подкованите си ботуши, но пък носеше кутия.

Стражите излязоха, а тя остави кутията до краката ми на леглото.

— Съвсем новичък е — каза тя. — Специално за тебе.

Извади хипношлем и се зае да го проверява.

Това беше първото доказателство, че Прахд наистина бе премълчал за устройството, което присади в главата ми, иначе Хелър щеше да се сети за какво служи. Нали вече видя загадъчно включилия се алармен сигнал във влекача. А щом графинята се канеше да нахлупи хипношлема на главата ми, несъмнено нямаше представа, че не може да ми въздейства. Прекъсвачът в черепа ме предпазваше от хипноза.

Тя дори не си направи труда да ми обяснява, просто сложи шлема на главата ми и го включи.

— Сън, сън, сладък сън — каза тя.

Затворих очи и се престорих, че шлемът работи.

— А сега, Солтан, отговаряй искрено на въпросите ми. Какво стана с внушенията от миналата година да не причиняваш вреда на Джетеро?

Знаех как да я изиграя. Промърморих:

— Шарлатанинът.

— Разкажи ми всичко.

— Беше ми зле и отидох при един лекар от бордеите. Той ми обясни, че съм бил подложен на внушения, откри какви са те и ги

премахна.

— Аха — промълви графиня Крек. — А защо беше способен да причиняваш зло и на мен?

— Стараех се да не правя почти нищо. Освен това ви спасих от самолета, който терористите взривиха.

Дори не смеех да примижа, за да видя изражението ѝ. Последва дълго мълчание.

— Добре — рече най-сетне тя.

Едва сдържах ликуването си. Тя се хвана на въдицата!

— Сега ме слушай внимателно. Всичко, което хипнотизаторът ти е казал, не е вярно. Вече ще внимаваш много да не правиш нищо лошо на Джетеро или на мен. Ще споделяш с нас всичко, което според тебе ще ни помотае. Ако не ме послушаш, ще се чувстваш ужасно и главата ще те заболи непоносимо. Разбра ли?

— Да — глухо отвърнах аз.

— Освен това не бива да бягаш от нас. Ако се опиташ, ще усетиш, че краката ти изгарят в пламъци. Разбра ли?

— Да.

— Виж какво, Джетеро е толкова добър, че полага усилия да оправи нещата, които си причинил на тази планета. Аз ти заповядвам недвусмислено да изпълняваш всичко, което той ти каже. Разбра ли?

— Да — потвърдих, но това никак не ми хареса.

Ако започна да упорствам, тя ще се сети, че хипношлемът не ми е подействал.

— Ако не го послушаш, веднага ще усетиш напъни за повръщане. Разбра ли?

— Да отговорих, но вече кипях от яд.

Да я „бибипам“! Тя ме напъха в капан!

— Когато се събудиш, ще се почувстваш много по-добре. Ще изпитваш силно желание да помотаеш на Джетеро в опитите му да те върне към нормалния живот. Сега ще забравиш, че аз съм ти внушила това и ще бъдеш уверен, че това са собствените ти мисли. Твоите рани ще заздравеят бързо. Когато се събудиш, ще помниш, че точно заради тях съм те подложила на хипноза. Раните ще заздравеят бързо. Ще ми благодариш, че съм ти помогнала. Разбра ли?

— Да.

Тя изключи шлема и го махна от главата ми.

— Събуди се.

Грижливо овладях гласа си, за да не проличи бушуващата в мен ярост.

— Благодаря, че ми помогнахте.

Тя прибра шлема в кутията и излезе.

Дълги минути не можех да спра псувните, изливащи се от устата ми. Хвана ме в капан! Бях принуден да се подчинявам на Джетеро Хелър, иначе двамата щяха да се досетят, че шлемът не е работил и бързо щяха да ме превърнат в обезобразен труп.

Всички се бяха обърнали срещу мен. Прахд, базата, хората в Турция, дори пойната птичка пред прозореца.

Свирепостта се захлепна пред всеки Бог, за който бях чувал, включително Исус Христос, че ще си уредя сметките с всички и с всеки поотделно!

Въобразявах си, че съм напълно безпомощен. Но не подозирах, че можех да си послужа с цялата мощ на Волтарианската конфедерация, стига само Хелър и Крек да ме отведат у дома.

Въртях се и се гърчех до късно през нощта. И през тези мрачни часове стигнах до решение. Докато сме още на тази планета, ще напрегна докрай хитростта си. Ще се преструвам, че изпълнявам всяка заповед на Хелър. Само се надявах да не прекалява.

Трябваше да направя всичко възможно, за да го върна на Волтар.

О, ако знаех само на какви страдания щеше да ме подложи на другия ден! Предстоеше ми да се уверя, че всичко лошо, което съм мислил за него, е било самата истина!

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА

ПЪРВА ГЛАВА

През прозореца видях, че беше още ранно юнско утро, но ме събудиха и измъкнаха от леглото.

Никой нищо не ми казваше, затова прозрях, че не ми мислеха доброто.

И Хелър беше в стаята. Носеше елегантна панамена шапка, лек делови костюм от мек плат, синя копринена риза и тъмносиня вратовръзка на ситни бели точки. По кройката на самото му веднага познах, че отзад на колана си е закачил кобур с пистолет. В ръката си стискаше дръжката на сиво куфарче. Стоеше и наблюдаваше.

Двама стражи и една сестра ме обличаха. Бяха донесли строг тъмносин костюм от моя гардероб. Аз протестирах.

— Това е жестоко. Ранен съм и имам нужда от почивка!

Казвах го за трети път, но те пак не ме чува.

Щом свършиха, избутаха ме в коридора. Хелър ме хвана за ръката и ме повлече.

Във фойето забелязах Фахт Бей, също облечен в европейски дрехи. Дори не ме поздрави.

Хелър ме тласна към изхода.

Щом излязох на площадката, спрях като прикован.

До стълбата беше паркиран моя „Даймлер-Бенц“ с червените орли на вратите!

— Значи ми отне и колата! — възкликнах.

Хелър мълчаливо ме накара да седна отзад.

Извъртях се и погледнах през задното стъкло. Двамата стражи и Фахт Бей се качиха в кола на базата, която не се набиваше в очи.

Хелър се настани до мен. Тогава се случи нещо, от което побеснях. Двамата мошеници Терс и Ахмед седяха отпред. Ахмед се обърна към нас и намигна на Хелър!

Този тип въобще не заслужава прошка! — рязко казах аз. — Моята вина за смутовете в района не може и да се сравнява с неговата! Той изнасилваше жените! Той дори внедри руския шпионин!

— Вече обсъдихме това — заяви Хелър. — Ти си издавал заповедите.

Тази несправедливост ми подежда като удар на камшик. Както и да е. Щях да разкажа всичко на Ломбар и той щеше да се погрижи за разстрела на Ахмед.

Излязохме на главния път. Другата кола ни следваше.

— Къде отиваме? — настойчиво попитах аз.

— Както научих, твърде много поразии си направил тук — каза Хелър. — Към доста села имаш дълг, който наричат „кафара“. Освен това им дължиш построяването на нова джамия. Подписал си разни документи, включително нареждане за изплащането на откуп, отхвърлено от „Пиастра Банкас“. Управителят на местния клон твърди, че никой не може да разнищи финансовото ти положение. Затова ще посетим човека, който вероятно ще се справи с това — Мудур Зенгин.

Свлякох се надолу по седалката. Най-малко от всичко бих искал да застана срещу Мудур Зенгин. Нали Тийни каза, че страшно ми е ядосан.

Настроението ми съвсем помръкна. Не можех да обмислям пътища за бягство, защото умът ми бе зает с главоблъсканицата какво да обясня на Зенгин. След всички плащания, свързани с мен, сигурно дължах на банката му цяло състояние.

Минавахме край огрените от слънцето поля на Турция, но аз не ги и поглеждах. Промъквахме се из претъпканите улици по азиатския бряг на Истанбул, но това не ме интересуваше. Прекосихме Босфора, а аз не исках и да знам за корабите в пролива под нас. С чести гръмки сигнали на клаксона напредвахме по улица „Кемералтъ“ в Бейоглу, докато аз се свивах от страх. Заобиколихме стотиците минарета и твърде скоро се озовахме пред централното управление на „Пиастра Банкас“. Чувствах се изтощен от триста мили непреодолим ужас.

Но денят продължи по-лошо, отколкото се опасявах.

Мудур Зенгин се съгласи да говори с Фахт Бей, но когато всички влязохме в кабинета му и той ме видя, помислих, че веднага ще ни изгони.

Хелър пое инициативата. Огледа богато обзаведената стая и придърпа три кресла към украсеното с дърворезба бюро.

— Може ли да седнем? — попита той.

— Не желая да имам нищо общо с този човек! — натърти Зенгин, впил неприязнен поглед в мен.

Хелър ме бутна в едно от креслата, после той и Фахт Бей се настаняха в другите две.

Мудур Зенгин остана прав. Трепереше от гняв.

— Опитваме се оправим хаоса, който е забъркал — обясни Хелър.

— Самият дявол не би успял! — заяви Зенгин.

Седна само за да опре лакът на бюрото и да насочи пръст към мен.

— Знаете ли какво направи този човек? — въобще не изчака някой да му отговори. — Имаше на разположение приказни суми за харчене от лихвите, но той ги прахоса и започна да пилее основния си капитал. Остави наложницата си да беснее с кредитна карта в ръка и дори не ѝ се скара. Остави банката да урежда всички сметки, а накрая реши да си купи яхта. Весело си плаваше из океаните и се забавляваше чудесно. Ние покривахме всички разходи на яхтата, дори му помогнахме да я продаде пет пъти по-скъпо, отколкото струваше, а той избяга нанякъде и провали сделката.

— Според мен все има някаква възможност да поправим стореното — намеси се Хелър.

— Нима? — троснато каза Зенгин. — Не и стореното от него! Той извърши най-страшното престъпление! — Отпусна се назад в креслото, а устните му се свиха от погнуса. — Когато ипотекира собствеността си, ТОЙ ОТИДЕ В ДРУГА БАНКА!

Хелър се обади:

— Непременно има някакъв начин...

— След такова оскърбление? — възкликна Мудур Зенгин.

Изтри ръце, сякаш по тях бе полепнало нещо гадно.

— Предполагам — упорстваше Хелър, — че познавате Фахт Бей.

— Да, работим с фирмите, на които е представител. За мен е неприятна изненада, че може да има нещо общо с този тип!

— Той пак ме посочи.

— Ами Фахт Бей и аз сме съветници на неговото семейство — каза Хелър. — Малко късно се появихме.

— Несъмнено! — потвърди Зенгин.

— Бихте ли ми отговорил на един въпрос? Защо вашата банка продължаваше да плаща сметките му?

— Много е просто — отвърна Мудур Зенгин. — Долу, в личния си сейф този тъпак има купчина сертификати със златно покритие, зарязал ги е там и всеки ден губи пари от нищожните лихви. Но все някой ден ще трябва да дойде и да отвори сейфа си, тогава ще го чакаме с всички сметки в ръка. Ако пък умре, при изпълнението на завещанието ще си вземем своето.

Изпъшках. Надявах се Хелър да не научи за съдържанието на сейфа.

— Колко интересно — отбеляза той. — Боя се, че Султан Бей пропусна да ни уведоми за това. Споменахте за някаква ипотека. Какво ще стане, ако получим доказателства, че тя е фалшифицирана и представим самопризнанията на човека, който е извършил това?

Мудур Зенгин сви рамене.

— Би било типично за международните афери на „Греб-Манхатън Банк“. Ако ни представите тези доказателства, ипотеката ще бъде обявена за нищожна, а „Греб-Манхатън“ ще бъде подведена под отговорност за съучастие в измама.

Хелър си погледна часовника.

— Сега е единадесет и половина. Ще се съгласите ли пак да поговорим след обяда. Това е в интерес и на вашата банка.

— Само заради останалите директори — неохотно каза Мудур Зенгин.

Излязохме, а той не стана да ни изпрати до вратата.

— Солтан укори ме Хелър, — явно не си бил напълно откровен с нас.

Колата беше на паркинга. Хелър ме бутна вътре и нареди на Терс и Ахмед да се поразходят наоколо. Затвори вратата и измъкна отнякъде записващ видеофон. Натисна бутоните.

— Тук съм — обади се графиня Крек от екрана.

— Задвижихме всичко — увери я Хелър. — Сложи хипношлем на онзи руски шпионин и го накарай да признае, че е фалшифицирал ипотеката. Помоли неколцина от местните турци да подпишат самопризнанията като свидетели. Върни шпионина в килията, за да вземем от него още показания за престъпленията на Грис, след това ми изпрати самопризнанията във вид на официален документ. После

сложи шлема на онзи чернобрадия, внуши му да забрави за съществуването на базата и му обещавай, че „Греб-Манхатън“ ще бъде съдана за криминални престъпления, ако упорства. Всичко ли ти е ясно?

— Да, мили — отвърна графиня Крек.

Бях късметлия. Те също. Не бях в базата, иначе устройството в главата ми щеше да пречи на хипношлемовете. Пак ми се размина на косъм. Всички мои планове за бъдещето се опираха на тази тайна.

Фахт Бей бе намерил приличен ресторант и дойде да заведе Хелър на обяд. Оставиха ме със стражите в колата на базата да предъвквам купен от някоя сергия боклук.

Хелър и Фахт Бей се върнаха около един и половина. Хелър влезе в моя „Даймлер-Бенц“ и откъсна листовите с показанията, изпратени от Крек по видеофона, после поговори малко с нея.

Хелър пак ме поведе пред себе си към банката. Но не се качихме горе в офиса. Поехме към подземие с личните сейфове. Опитвах да се съпротивлявам. Нали имах намерение да се върна на тази планета, окъпан в блясъка на славата. Не исках пак да броя всеки цент!

Застанахме пред чиновника и пазача.

— Искате да си вземете кутията от сейфа — заяви Хелър.

Те ми подадоха регистрационната карта, за да подпиша.

Никога не съм усещал ръката си толкова вдървена. Сложих ли подписа си, щях да бъда разорен!

Хелър ме наблюдаваше с любопитство. Дали подозираше, че не бях засегнат от внушенията? Животът ми зависеше от запазването на тайната.

— Хайде, подписвай! — подкани ме Хелър.

Твърде болезнено преживяване. Налагаше се да подпиша картата.

Чиновникът набра банковата част от комбинацията и излезе. Пазачът застана до нас, следеше ни внимателно. Набрах своята част от комбинацията. Взех кутията и рязко вдигнах капака.

Ах, тези прекрасни златни сертификати!

Но Хелър ме избути и посегна. Взех хартията, оставена най-отгоре. Беше разписката за златото. Прочете я.

— Аха! — изрече той. — Контрабандно злато от Волтар! Отбелязано е, че липсват всякакви обозначения и печати за пробата.

Също като онези кюлчета във влекача. Това ми дава право, като офицер от Флота, да конфискувам парите. А и тази разписка ще изглежда чудесно, когато те съдят.

Прибра листчето в джоба си. Прилоша ми.

Той изпразни кутията. Преброи сертификатите набързо. Подсвирна.

— Почти четвърт милиард долара! Значи затова офицерите от Апарата не мрънкат за жалките си заплати. Контрабанда на наркотици, нелегални пратки злато...

— Нали и ти се опитваше да въртиш пари! — изръмжах аз.

— Да, но точно в това е разликата — с каква цел ги въртах. Ако се съди по описанието на кюлчетата, произхождат от Промышления град на Волтар. Но не бива да се заяждам с тебе, Солтан. Ти току-що ни помогна да решим цял куп проблеми.

Обмислях дали да грабна сертификатите и да си плюя на петите. Но пазачът бе препречил пътя. А и навън двамата стражи биха ме простреляли в краката, при това възможно най-болезнено.

Хелър ме тласкаше, стиснал неумолимо лакътя ми.

Скоро отново влязохме в кабинета на Мудур Зенгин. Той не се отнесе по-дружелюбно към нас.

Хелър му подаде записаните самопризнания. Бяха два комплекта.

Седнахме и Зенгин зачете листовете с все по-явен интерес. Накрая погледна изумено Хелър.

— Но това е невероятно! — възкликна Зенгин. — Руски шпионин е получавал заповеди лично от Роксентър през централата в Москва, за да фалшифицира ипотека за най-добрата земя, на която се отглежда опиум в Афийон!

— Поне това казва — отвърна Хелър. — И Фахт Бей може по всяко време да представи въпросния полковник Борис Педалов с всичките му документи, ако се стигне до съдебен процес.

— Милостиви небеса! — промърмори Зенгин. Настани се удобно в креслото. — Разбирам защо е направил самопризнания. Русия вече не съществува и той няма къде да отиде. Е, това почти компенсира ураганите и земетресенията, които преживяхме онзи ден.

Взе другите листове и когато ги прочете, очите му се бяха изцъклили.

— О, небеса! Значи тук Форест Кложър, шеф на техния международен отдел по ипотеките, заявява, че е получил заповед лично от Роксентър да фалшифицира ипотека за тези първокласни опиумни полета. Той и руснакът са съчинили нелепата история за тамошната планина, в която се криели извънземни с техните летящи чинии, само за да привлекат вниманието на Роксентър. Божичко, ами ако това някога се разчуе, Роксентър ще стане посмешище сред всички банкери. Ох, че сладка работа!

— Е, какво да направим? — попита Хелър.

— Младежо, всичко зависи от моето желание да помогна.

Хелър остави сертификатите на бюрото му. Забелязах, че пазачът ни е последвал и сега стоеше до вратата, за да не излезем от банката с тази скъпоценност.

Мудур Зенгин вдигна рамене.

— И без това щяхме да получим полагащата ни се част от тях — каза той, без дори да посегне към сертификатите.

— Да, но този наш заблуден приятел е натрупал някои дългове.

Подаде на Зенгин цял списък. Банкерът го прегледа.

— Ами дори да инвестираме малка част от тези средства, с лихвите ще платим цялата „кафара“ и ще нахраним бедните в селата. Откупа ще изплатим в налични. Кампанията за борба с болестите можем да проведем чрез специален фонд под доверително управление. Въобще не се учудвам, че е взривил джамията. Сметките по кредитната карта от „Скуййза“ плащахме ние, значи и на нас той дължи общо около пет милиона долара.

— А колко пари ще останат? — попита Хелър.

Зенгин преброи моите скъпоценни златни сертификати. Надраска нещо с молив, помогна си и с калкулатор.

— Около 232 милиона.

— И ако ги оставя на доверително управление във вашата банка, ще можете ли да прехвърляте печалбите на Фахт Бей, за да си развива бизнеса?

— О, предложението ви е много привлекателно. С толкова пари под наш контрол ще завладеем банковото дело в Истанбул и дори ще изтласкаме от сферата на нашите интереси „Греб-Манхатън Банк“. Така Фахт Бей ще може да завърти всеки месец хубавички четири

милиона, а това е значително повече, отколкото някога е имало в неговите сметки при нас. Обаче не знам какво да реша.

Мудур Зенгин се смръщи насреща ми.

— Господин Зенгин — подхвана Хелър, — Фахт Бей, когото добре познавате, ще получи неограничени пълномощия от този млад човек, за да се разпорежда с фондовете и да решава с вашата банка всички въпроси, свързани с тези пари.

Зенгин ме гледаше все така намусено.

— Пълномощията могат да бъдат оттеглени.

— Вероятно не съм бил достатъчно откровен с вас — заяви Хелър. — Не ви се представих.

— Точно така — натърти Зенгин.

— Аз съм Имперски офицер. Това е строго секретно. Но мога да ви уверя, че ще отведа Султан в една много далечна страна. Там ще бъде съден и при доказателствата, с които разполагаме, или ще получи доживотна присъда, или ще бъде екзекутиран. Обещавам ви, че никога повече няма да го видите.

— Сериозно?

Долната челюст на Мудур Зенгин увисна. Той се обърна към Фахт Бей.

— Точно такъв е, за какъвто се представя — потвърди Фахт Бей. — При това е много способен офицер, ползващ се с пълно доверие. Всъщност и в момента Султан Бей е арестуван. Не искаме да занимаваме турските власти с този въпрос, но след броени дни Султан ще напусне тази страна и никога няма да се върне.

Мудур Зенгин се усмихна. След това се разсмя гръмогласно. Наведе се през бюрото, стисна ръката на Хелър и въодушевено я раздруса. Стана и прегърна Хелър през рамото.

— Господине, — промълви той, — в мое лице имате приятел за цял живот!

Дори се задави от прилив на чувства.

Един час по-късно, Фахт Бей и Хелър стояха до колата, преситени от турско кафе и напълнили джобовете си с пури от най-висше качество. През това време адвокатите и чиновниците на банката съставяха всякакви документи, които Хелър ме принуди да подпиша. На мен въобще не предложиха кафе и хвалбите на Зенгин за Хелър отекваха дразнещо в ушите ми.

Хелър пожела да се увери, че Фахт Бей прибра всички документи в претъпканото куфарче.

— Ето, и при вас всичко е наред — каза му той. — Сега разполагате с десет пъти повече пари, без дори да докосвате онези мръсни наркотици.

Фахт Бей го гледаше с обожание. Отдаде чест със скръстени ръце пред гърдите. Гадно!

Хелър влезе в колата и преди да повика шофьорите, обади се на графиня Крек по видеофона. Лицето ѝ веднага се появи на екрана.

— Бизнесът е уреден напълно — съобщи Хелър. — Самопризнанията повлияха решаващо.

— Но как смятат да ги използват? — попита графинята.

— Мудур Зенгин прибра в личния си сейф заверени копия. Ако някой пак започне да рови, той ще покаже само едно ъгълче и край. Повече никакви слухове за летящи чинии. — Той се засмя. — О, мила, ти наистина си върхът. Да замесиш самия Роксентър беше майсторски удар.

— Виж какво, Джетеро — рече графинята, — ти май намекваш, че бъдещата ти съпруга постъпва нечестно. Обаче факт е, че всяка дума в тези самопризнания е чиста истина. Дори вече имам тук написаните от Роксентър заповеди, както и екземпляри от всички досиета, които Форест Кложър е използвал, в случай че ни потрърбват.

— Няма — увери я Хелър. — Моля те да ме извиниш, че се усъмних в тебе. Но ти винаги се справяш великолепно. Искаш ли нещо от Истанбул? Изумрудена огърлица или нещо подобно?

— Нищо не искам от тази планета — отсече графиня Крек.

— Добре — каза Хелър. — Прибираме се у дома.

Захвърлен на задната седалка, аз се побърквах от яд. Той ми отне базата, колата, златните сертификати. А преди да напуснем Истанбул, все пак ѝ купи изумрудена огърлица. Не взе парите от моя портфейл, само защото не се сети да го направи.

По обратния път към Афийон едва сдържах нервите си. О да, той щеше да се прибере у дома.

Право при Ломбар Хист и при смъртта!

ВТОРА ГЛАВА

На следващия ден в базата те се отнасяха все по-жестоко към мен. По отношението на околните разбрах, че изпитвах садистично удоволствие да оскърбяват човек, който според тях не можеше да се защити. И аз преглъщах обидите, за да не заподозрат какво им бях приготвил.

На сутринта графиня Крек си беше наумила (или Хелър я помоли за това) да събере всички доказателства, с които да ме обеси без никакъв шанс за спасение.

— Когато те предадем на съда, искаме да сме сигурни, че съдията ще разполага с всички улики. Докато бях затворена в онази килия, имах предостатъчно време да изчета всички Кодекси на Волтар. Много предвидливо ги беше оставил на мое разположение. Волтарианските закони са изключително праволинейни и не търпят никакви глупости. Но ти си прекарал достатъчно време на Земята и моят скорошен опит ми подсказва, че всеки запознат с тяхното така наречено правосъдие може да намери хиляди пролуки и оправдания. Незнайно защо, Джетеро иска да бъдеш съден справедливо. Разбира се, ти ще твърдиш, че има всякакви несъответствия и смекчаващи вината обстоятелства. Най-често ще повтаряш „Не съм запазил това в архива си“ или „Обвинението се основава на голословни твърдения“. Фахт Бей е изпратил няколко групи да събират клетвени декларации за извършеното от тебе. Затова ще преровим онези прашни купчини, които наричаш свой архив, за да ги подредим. Ако въобще имаш нещо, което да свидетелства в твоя полза, съветвам те наистина да го намериш.

Бях съвсем сигурен, че няма да се състои никакъв съдебен процес срещу мен. А Ломбар щеше бързичко да се разправи с тях и без процес. Не се притеснявах и за онези клетвени декларации — имах твърдото намерение да се върна тук начело на цял Смъртен батальон и да смажа това гнездо на предатели.

Но за да не проникне острият ѝ поглед в моите замисли, аз позволих двамата стражи да ме придружат до тайната стая на вилата и

под зоркото им наблюдение се залових за работа.

Разни неща бяха покрити от купища други неща. Кутии със записи бяха изцапани с прах, боя и петна засъхнала шира. Дневниците ми бяха твърде небрежни, дори когато се насилвах да ги попълвам — така и не се усъвършенствах в уменията да разчитам собствените си драсканици.

Въздухът се насити с прах и след малко графинята започна да обикаля из вилата, обзета от нетърпение.

Подслушвателното устройство в стаята на Утанч работеше чудесно и чувах с какво се занимаваше Крек там. Откри двете момченца, плачещи под леглото. Тя не разбираше нито дума турски, а те не знаеха друг език, затова нищо не проумя от бърборенето им. Тя отиде да повика Карагъоз и Мелакат — и двамата владееха английски. Заедно се опитаха да разберат какво не беше наред.

Началникът на прислугата и домакинята се смутиха и объркаха. А графиня Крек слушаше обясненията им с нарастващ ужас и погнуса.

Както се оказа, Педалов превърнал момченцата в свои пасивни партньори. Всяка нощ, а понякога и през деня, те се занимавали с най-различни сексуални извращения, за да задоволява той нагона си. През цялото време двете момченца знаели, че Утанч е мъж, но не го издали.

От всички тези приказки за педерастии доста ми прилоша и се налагаше стражите да ме побутват, за да се занимавам с архива си. И въобще не бях подготвен за следващото сътресение.

Графиня Крек не можеше да повярва на ушите си — момченцата бяха разстроени, защото нямало повече да имат такива забавления след изчезването на Утанч.

С неловката помощ на Карагъоз и Мелакат, графиня Крек се опита да ги разубеди, но само влоши положението. Момченцата казаха, че ако техните майки не им позволят да потърсят Утанч, ще избягат, за да си намерят други мъже, а ако и в това им попречат, ще се самоубият при първия сгоден случай.

По това време Карагъоз и Мелакат се обливаха в сълзи, момченцата пищяха истерично, а Крек побесня.

— Що за извратена планета! — извика тя. — Сякаш никога не са и чували за нормален секс!

Извлякоха насила момченцата от стаята и чувах как графиня Крек ровеше из принадлежностите на Утанч и заповядваше всичко да

бъде опаковано, за да бъде под ръка при нужда.

След малко дойде и впи в мен гневен поглед.

— Тъкмо се занимаваш с това и най-добре ще е за тебе да изровиш всички свидетелства как си се забъркал с този Педалов. В наказателните кодекси имат точно тридесет и два параграфа за хомосексуализма.

— И в Конфедерацията има хомосексуализъм! — раздразнено отсякох аз.

— Но не и с деца, гад мръсен.

— Чакайте малко! — кипнах аз. — Нямам нищо общо с това! Мразя педерастите!

— Най-добре се подготви да го докажеш! — сопна ми се графинята и излезе.

Несправедливостта като че превръщаше кръвта ми в оцет. Започнах да ровя още по-усърдно и да подреждам записите и дневниците си. После спрях. По дяволите, как можеш да докажеш, че не си хомо? Та нали е почти невъзможно да доказваш, че НЕ СИ някакъв. Можеш да събереш само доказателства, че СИ това или онова. В съда не позволяват да се опираш на липсата на нещо. Нелепо е да се изправиш пред съдията и да му заявиш: „Ето ви списък на колите, които НЕ СЪМ откраднал“. Съдията трябва само да каже: „Значи си пропуснал в списъка онези, които СИ откраднал. Признавам те за виновен“. Правосъдието е твърде едностранчиво. То не признава отрицателните доказателства.

И точно в този миг очите ми се спряха на пачка снимки — бяхме аз и Тийни. Ето ме, проникнал в нея отзад — лъжливо доказателство за содомия! И още по-страшно — привидно изнасилвах малолетна!

Единият страж се ухили.

Припряно посегнах да скъсам снимките.

Другият ме спря.

— Грис, на твое място бих размислил. От нас се иска да потвърдим, че не си унищожил никакви улики и доказателства.

Изпотих се. Нали не аз превърнах момченцата в педераста. А и снимките бяха абсолютна лъжа. Вече усещах във въображението си как мрежите на закона ме оплитат. Можех да увисна на въжето за нещо, които НЕ СЪМ направил!

Успокоих се насила. Веднага съставих план да унищожа всичко подобно на тези снимки, крадешком и при първа възможност, а да подбера само нещата, които биха уличили други — за всеки случай. Това придаде смисъл на работата ми и скоро започнах да откривам полезни дреболии. Държах в ръка копие от договора, който таксиметровият шофьор Ахмед състави за покупката на Утанч. Ободрих се. В този случай Ахмед беше престъпникът, а не аз. А под договора бяха струпани касетите със записи от наблюдаващите устройства на Хелър и Крек. Бях уверен, че с тях ще покажа как двамата неуморно заговорничеха да нарушават грижливо съставените мои нареждания за тях, както и много други техни странни постъпки. В края на краищата, аз също изпълнявах заповеди тук. И ИМАХ доказателствата чудовищен заговор срещу мен.

Заех се да ги събера.

Но след още три часа усилия в мен се насъбра умора и раздразнение. Защо си губя времето с това? Само за да задоволят те жестокостта си към мен.

Нали не предстоеше никакъв процес срещу мен. Задачата ми беше да предам Хелър и Крек на Ломбар. Само един поглед към фалшифицираните имперски прокламации щеше да бъде последван от заповедта „Екзекутирайте тези двамата!“. При това незабавно, защото Ломбар лично мразеше Хелър и презираше аристократите като графиня Крек.

Но продължавах да се преструвам, че съм се примирил със смешната идея, че ще бъда съден.

Въпреки това никак не ми харесваше.

ТРЕТА ГЛАВА

След обяд жестокостта им прехвърли всякакви граници.

Те ме изложиха за публично посмешище!

Графиня Крек се увери, че събраните от мен записи се побират в сак, затова го окачи на врата ми. Понеже трябваше да ходи насам-натам из базата и да събира клетвените декларации (сигурно и да злослови зад гърба ми), тя ме остави в хангара, вързан на стол до корпуса на влекача, по който работеше Хелър.

Чиновници и работници постоянно си намираха разни поводи да минават през хангара и макар двамата стражи до мен да ги подканяха да не спират, те въпреки това ме зяпаха. Шушукаха си и дочух един стар чиновник да казва:

— Лицето издава всичко — я го виж как се е озъбил!

Щях да му отговоря, че този белег не е признак на свирепост, а последица от падането ми върху скейтборд, но преди да изрека и две думи, стражите ми заповядаха да млъкна.

Беше много потискащо. Базата имаше персонал от около двеста души и мнозина сред тях не бях виждал досега. Питам се дали не са уредили специална екскурзия и за хората от нашия офис в Ню Йорк.

Не беше лесно да привлече вниманието на Хелър. Помагаше да довършат по-бързо ремонта на влекача. Намери време да похвали котарака, който довлече уловен плъх, за да се изфука, но нямаше и намерение да спаси един страдащ арестант от неприязнени погледи.

Накрая все пак убедих единия страж, че се налага спешно да говоря с Хелър.

Хелър дойде. Попитах го:

— Аз какво съм? Цирков изрод ли? Чувствам се като някое от чудовищата, създадени от Кроуб! Защо ме държиш тук пред очите на всички?

— Ами не е защото много се радвам да ми правиш компания — сопна ми се Хелър. — Но нали ти дадох дума, че ще заведа на Волтар, за да бъде съден. Обаче тук има няколкостотин турци и около двеста души от базата, които по един или друг начин вече изразиха желанието

си да те убият. Затова хората, които те пазят, поискаха винаги да си пред очите на графинята или аз да съм наблизо.

— Какво?

Единият страж ми обясни:

— Те твърде много уважават офицера и неговата дама, за да те връхлетят в тяхно присъствие. А ние не искаме да се поддаваме на съблазънта да те пречукаме. И стига си губил времето на офицер Хелър. Можехме ние да ти кажем каквото те интересува.

Разбира се, бяха съчинили цялата история, за да ме сплашат. Отнасях се досега с хората наоколо, както заслужават едни отрепки. Все пак разбрах, че напразно съм се надявал на тяхното добродушие.

Прахд дойде да провери пред всички как заздравяваха раните ми и тълпата остана разочарована, когато обяви, че вече съм добре. Но отново се развеселиха, щом той потвърди пред Хелър, че мога да пътувам.

Към четири часа един от работещите във влекача електронни инженери излезе с видеофон в ръка.

— Сър — обърна се той към Хелър. — Това нещо звъни постоянно. Настроено е на една от земните честоти и на бележката до него пишеше „Само за Хелър“.

Хелър си взе видеофона и мъжът му отдаде чест със скръстени ръце пред гърдите. Тези „бибипани“ типове наистина се надуваха напоследък!

Хелър се насочи към най-близкия сандък, увери се, че зад него се вижда само черната повърхност на корпуса и седна. Натисна бутона за връзка.

— О, слава Богу, намерих ви, мистър Джет — каза Изи.

— Нещо да не се е объркало? — попита Хелър.

— Не, само исках да ви съобщя, че всичко върви добре. Но прекрасната новина, че мис Джой е жива и здрава може да е раздразнила апетита за нещастия на Съдбата. Как е тя? Още ли е добре?

— Чувства се великолепно, Изи, както винаги. Ще я помоля да ти се обади вечерта и сам ще се убедиш.

— О, би било превъзходно, но аз не заслужавам такава чест.

— Е, докъде стигна?

— Ами нека първо ви кажа лошите новини. Когато Русия се изпари от картата на света, това премахна всички възможности за глобална катастрофа, така че цената на златото падна. Искан да продам големите количества, които ми оставихте, но сега ще мога да взема за тях само около шест милиона долара. Как мислите, да изчакам ли?

— Ти решаваеш — каза Хелър. — Толкова ли е лошо положението в Русия?

— Ой, мистър Джет, Русия я няма. И всички зависими от нея държави вече се отърваха от потисниците си. Това е знак, че все пак има Бог в небето.

Хелър побърза да попита:

— А какво става с опциите?

— Всичко е наред. Вече стигнахме до добрите новини. Цената на петролните акции рухна надолу като през Черния петък на 1929 година. И в момента можем да спечелим чисти пет милиарда от опциите за продажба. Телефоните ни вече димят от обажданията на брокерите — искат да осъществят сделките, но аз ги възпирам. А мис Симънс направи най-страхотното изпълнение на всички времена. Опитаха се да не й дадат достъп до масмедиите и нейните хора излязоха на улиците във всички държави, с високоговорители в ръце. Никой не иска и да доближи радиоактивен петрол или бензин, а Майсабонго се възползва от опциите си за покупка на петролните резерви, така че това е уредено. Нашите опции за покупка на петролните акции са налице, само чакаме момента да сложим ръка на всяка петролна компания в света.

— Каква е крайната дата за изпълнение на всички тези опции? — попита Хелър.

— Всички са за юли. И последния ден, когато можем да се възползваме от тях, е понеделникът преди първата събота, следваща третия петък през юли. Така е, защото брокерите приключват седмица по-рано с опциите, за да си изчистят баланса за месеца навреме.

— Малко е объркващо — отбеляза Хелър.

— Знам — съгласи се Изи. — Но ако не беше пълен хаос, как щяха да печелят хората, които разбират механизма?

Хелър си погледна часовника.

— Значи този понеделник е само след тринадесет дни. Изглежда няма никакви проблеми.

— Мистър Джет, движим се по график.

— Добре, владееш положението. Изи, известно време няма да се виждаме.

— О, не! Нима има причина да сте недоволен от мен?

— Няма, разбира се — увери го Хелър. — Обаче имам и други задължения, с които трябва да се заема.

— Ами ако нещо тръгне накриво?

— Вече всичко сме обсъдили. За прикритие разполагаш с Роксентър Младши. Освен това си напълно способен да се справиш с всеки трик в бизнеса, който някой може да си представи. Изи Ешцайн, ти така и не успя да ме заблудиш.

— Божичко! — промълви смутеният Изи.

— А, между другото — сети се Хелър, — можеш да се отървеш от апартамента.

— НЕ! Значи съм направил нещо лошо! Вие ми се сърдите!

— Не е вярно!

— Отказвам да продам апартамента!

— Поне освободи прислугата — предложи Хелър.

— Но нали ще имате нужда от тях, когато се върнете! — изскимтя Изи. — Напълниха всяка стая с цветя, за да отпразнуват щастливото избавление на мис Джой! НЕ НИ НАПУСКАЙТЕ, МИСТЪР ДЖЕТ!

Хелър ми се стори опечален. Понечи нещо да каже, но не успя. Накрая изтръгна от гърлото си:

— Изи, пак ще ти се обадя.

Хелър изключи видеофона. Отдалечи се с твърде нещастно изражение.

Фахт Бей тъкмо влизаше в хангара откъм тунела и пресрещна Хелър.

— Сър, не ми се виждате особено весел.

— Трудничко ми е да си тръгна — призна Хелър. — Но не мога да се мотая наоколо още тринадесет дни без причина.

— Заради дамата е, нали, сър? — попита Фахт Бей. — Тя гори от желание да се върне вкъщи и въобще не мога да я виня за това след всичко, което преживя.

— Не — каза Хелър, — не е само заради дамата. Изглежда вече си свърших работата тук и искам да предам отчета си възможно най-

скоро. Негово Величество и Лордовете трябва да знаят какво става тук. Нещо ми намирисва на гнило.

— Напълно съм съгласен с вас, сър. От години си мисля за това. Шефът по ремонта Линк току-що ми съобщи, че до залез-слънце влекачът ще бъде готов за полет. Имате ли някакви последни заповеди за мен?

— Да, има още неща за вършене — потвърди Хелър. — Да започнем с онези три стари товарни кораба.

Посочи към отсрещната страна на хангара, където три очукани туловища с размерите на „Бликсо“ бяха отдавна зарязани да се покриват с прашни паяжини.

— Тази сутрин влязох да ги огледам и ако поработите малко по тях, пак ще летят. Приведете ги в пълна готовност.

— Няма да ни отнеме много време — съгласи се Фахт Бей.

— Така, всеки товарен кораб, пристигнал тук, трябва да бъде задържан. Не им позволявайте нито да товарят наркотици, нито да отлитат.

Забелязах как Фахт Бей трепна.

— Ще възразяват.

— Когато се върна у дома — каза Хелър, — ще докладвам за всичко това на Негово Величество или на други власти, ще им обясня какво съм направил и защо. В подобни случаи това е обикновена формалност — никой всъщност не го интересува какво става на още незавоюваните планети. Почти винаги одобряват действията на бойните инженери, ако са създали или превзели бази. Както и да е, имате писмените ми заповеди за прехвърлянето ви и обещавам най-сериозно, че ако нещо се обърка, ще ви измъкна.

— Сър, това ми стига — заяви Фахт Бей. — Нали разбирате, аз и повечето ми хора мразим наркотиците. Забелязахте ли, че никой в базата не ги употребява? Те са ужасни!

— Напълно съм съгласен с вас. Вече имат опит как съсипват хората.

— Трябва да решим още нещо — каза Фахт Бей. — Какво да правим с онези престъпници, на които променяме външните белези?

— Е, обещанието трябва да се спазва. Нямаме нужда от излишни врагове. Свършете си работата с тях. Но не приемайте никой друг.

— Добре. Бихте ли поне намекнал по какъв начин да ръководя базата отсега нататък?

— Сприятелявайте се с тукашните хора — посъветва го Хелър. — Побързайте с обучението на земните лекари за премахването на заразните болести. Поискайте от Прахд да сподели с тях знанията си за лечението на наркоманите. Помогнете на околните стопани да преминат към отглеждането на нещо по-полезно.

Фахт Бей вече се смееше.

— Значи наистина да ги учим в селскостопанското училище?

— Че защо не? — учуди се Хелър. — Разбира се, Флотът на Негово Величество може да има и други заповеди за вас. Биха могли дори да заповядат евакуацията на цялата база. Кой знае? Но най-добре да оставим бъдещето само да се погрижи за себе си.

— Сър — промълви Фахт Бей, — на секундата ще се махнем от тази пустош, ако ни дадат шанс.

— Е, животът не е само сладкиши и розова искряща вода. Поне знаете, че някой ден ще можете да се приберете по домовете си.

— Благодарение на вас, офицер Хелър. Вие ни вдъхнахте нов живот. До последния си ден аз и моите хора ще ви благославяме.

Едва не повърнах, докато слушах хвалбите му за този „бибипец“ Хелър. Колкото до последния им ден, щях да им доведа един Смъртен батальон, за да го изживеят много скоро!

Замислих се за всички гадости на Хелър, които трябваше да премахна. Вече не беше достатъчно да пръсна на парчета неговия излъчвател на микровълнова енергия. Да, бих могъл да бомбардирам Детройт, Очокичоки и Емпайър Стейт Билдинг. Но май и това не стигаше. Освен Смъртния батальон, предназначен за тази база, сигурно щеше да се наложи и използването на нападателна ескадрила от космическите сили на Апарата, за да ликвидирам всички военни бази и правителствени центрове, които откажат да капитулират. Но нямаше защо да организирам мащабно нахлуване, имаше достатъчно хора тук, които да използвам като марионетки управници.

Лесно си представях как щеше да изглежда Роксентър. Ето го пред мен, изоставен и облечен в дрипи, свил се в задния двор до кофите за боклук, а аз вървя към него във великолепието на своята волтарианска униформа, заобиколен от чудесни помощници — престъпници от Апарата. Казвам му:

— Делбърт, помниш ли ме?

Той ме зяпва.

— Боже милостиви! Инксуич, моя семеен „шпеонин“!

— Ами да, Роки, кой друг? Дойдох да ти върна властта над Земята, която ти отнеха.

А той ще се задави от благодарност, докато един от помощниците ми му подава вода, а друг почиства раните му.

И тогава рамо до рамо ще тръгнем към славата, глухи за жалките писъци на осакатените и умиращите и ще подложим отрепките на такова изстребление, каквото никой досега не е виждал.

И от канавките, залети с кръв, мис Пинч ще надигне бледа ръка, за да извика последните си думи:

— Прости ми, Инксуич! Прости ми, аз не знаех...

Някой ме раздруса.

— Събуди се — Беше Хелър. — Влизай във влекача. Вече се здрачава и след час отлитаме към Волтар.

Усмигнах се. Точно от това имах нужда, за да осъществя мечтите си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В понеслия се сред пространството влекач прекарах цели три дни, вързан за едно жироскопично легло.

Беше си чисто изтезание. Времевите двигатели „Бъдеще-Минало“ ревяха с цялата си мощ през първата половина от пътуването, ускорявайки ни до границата на унищожението, после ревяха с пълна мощ, за да намалят скоростта. Навсякъде прескачаха искри и сред пращането и тътена не знаех дали следващият миг ще ме срещне със смъртта. Мразя космическите полети, особено пък в този „бибипски“ влекач.

Каютата, където ме оставиха, беше точно зад пилотската кабина и при всяко отваряне на вратата извивах шия, за да проверя дали някой седи пред контролното табло.

Графиня Крек, облечена в черен изолационен скафандър, идваше от време навреме да ме нахрани и да провери здраво ли съм завързан. Нито веднъж не видях някой да следи уредите за управление. Стигнах до извода, че попаднах в ръцете не само на вманиачени любители на високите скорости, но и на неизлечимо луди. Между звездите можеш да се натъкнеш на какво ли не, но тези двамата бяха оставили роботавлекач да се грижи за избягването на препятствията. През цялото време бях на ръба на нервната криза, от устата ми излизаше пяна.

Но сега двигателите „Бъдеще-Минало“ бяха замлъкнали и ни задвижваха помощните двигатели за планетарни маневри, като намалявахме скоростта и в тази последна част от пътя.

Графиня Крек влезе в каютата, облечена в обикновен бледосин работен комбинезон на Флота. Остави ми храната и понечи да излезе.

Спрях я.

— Тук ще полудея.

Тя сви рамене.

— Добре де, ще оставя вратата отворена.

Това беше съчувствието, което получих от нея, но все пак подпря вратата.

Точно сега, когато не ни заплашваше нищо, нито имаше нужда от внимание, Хелър седеше в креслото на планетарния пилот.

Графиня Крек се настани в празното кресло на звездния пилот.

— Колко мили ни остават?

— А, не са много. Само няколко хиляди. Скоро ще навлезем във външния отбранителен периметър на Волтар.

— Изглеждаш ми угрижен — отбеляза графинята.

— Да, така е. Мислех за твоята безопасност. Нали знаеш, че още не съществуваш според закона. Бих искал да те отведа на сигурно място, преди да представя официално отчета си.

— Необходимо ли е? — усъмни се Крек.

— Ще бъда откровен с тебе — каза Хелър. — Тази мисия започна твърде особено — затвориха ме в Спитеос. А след нападенията на пилотите-убийци цялата история ми се струва доста подозрителна. Офицер Бис от Флотското разузнаване и аз решихме да видим какво ще стане, за да разберем с какво се занимава Апаратът. И какво намирам — тайна база, за която никой нищо не знае извън Апарата. Но още не мога да си представя цялата схема. Току-виж започнат фойерверки и не искам ти да се озовеш насред бъркотията с твоето юридическо положение. Ами че аз дори не знам как вървят нещата на Волтар в момента.

— Дали вече сме в обсега на „Домашен екран“? — попита графиня Крек. — Вероятно ще научим нещо от новините.

Той нагласи един от екраните на гражданските канали и се чу музика от „Домашен екран“.

Цялото ми съзнание беше нащрек. Не знаех, че Хелър и Флотското разузнаване имат подозрения. Внезапно осъзнах, че броят на враговете ми се е умножил значително. Припомних си страховитите заплахи на офицерите в клуба на Флота какво биха направили с мен, ако нещо лошо сполети Джетеро Хелър. Тъпанарите издигаха в идол този човек, само защото беше състезателен пилот и добър атлет, а и защото беше участвал доброволно в повече от петдесет бойни операции. Значи си имах работа с герой на Флота.

Обаче Ломбар Хист беше разумен човек. Мразеше Флота, мразеше Хелър и нямаше да го спре някаква незаслужена слава. Бързичко щеше да се разправи с Хелър. Моята задача беше само да натикам Хелър в ръцете му.

Изведнъж водещият на предаването ме отвлече от размислите за моите проблеми.

— Имаме удоволствието да ви представим запис от популярен мюзикъл на Хайти Хелър, любимката на милиарди обожавачи я почитатели.

Хайти, сестрата на Хелър, се появи на екрана. Казваха, че била най-хубавата жена от сто и десетте планети на Волтарианската конфедерация.

Зад нея видях голяма танцова група и хор.

Тя изпя „Храбрият принц Кавкалсия“, всички се натовариха на някакво глупашко корабче и отплаваха в небето.

Нещастните идиоти Хелър и Крек ръкопляскаха, сякаш Хайти можеше да ги чуе.

— Е, поне още имам семейство — каза Хелър.

— Ще имаш още по-многобройно семейство, ако успеем всичко да наредим както трябва — отвърна графинята.

— Затова имам намерение да се приберем съвсем предпазливо — натърти Хелър. — Не искам да ти се случи нищо лошо. А, ето ги и новините.

Имаше кадри от освещаването на мемориален парк на някаква планета, после съобщиха за откриването на нов вид птица на Флистен, последваха още глупости.

На екрана се появиха танкове, превозвани през някаква невероятно широка река. Говорителят каза:

— Бунтовниците от планетата Калабар бяха подложени през последната седмица на силен натиск от новите подразделения на Апарата, наскоро стоварени в района.

Показаха един навъсен офицер.

— Армейският командир Зог е отстранен за неспособността му да постигне решителен успех в сраженията с бунтовниците.

Армейският командир заговори:

— Привържениците на разбунтувалия се принц Мортиуай имат на разположение неизвестен брой бази из планинските вериги на Калабар, на места достигащи височина сто хиляди фута. Тези планини са истински лабиринт от пещери. Винаги съм настоявал да не провеждаме фронтални атаки, които ни струват твърде скъпо. Ще представя оставката си на Лорда на Армейското управление.

Говорителят добави:

— Помощник на Лорда на Армейското управление заяви, че Зог сигурно ще бъде изправен пред военен съд. Великият съвет е възмутен от факта, че този бунт продължава вече пета година, затова прехвърли задачата по потушаването му от Армията на силите на Апарата към Външното управление.

Показаха Лорд Ендоу, който полека пускаше лиги и късогледо се взираше в предварително написаното изявление.

— Време е ние... тъъ... да сложим край... аха... на тази недопустима... хъм... и неразумна подкрепа за принц Мортиай... тъъ... ами... не бива да търпим... да, да търпим... населението на цяла една планета да поддържа... тъъ... хъм... принц Мортиуай. Аз съм горд... не, щастлив... ей, каква е тази дума?

Изведнъж офицер от Апарата зае мястото му на екрана.

— Лорд Ендоу желае да заяви, че ще смаже привържениците на принц Мортиуай с огън и мънии, за да ликвидира бързо и окончателно този бунт.

— Виж ти, виж ти — промърмори Хелър. — Значи изтеглят Армията от фронта, а Флотът въобще не участва. Онези „къркачи“ от Апарата ще започнат да разграбват всичко. Знаеш ли, Калабар е прелестна планета, с чудесна природа. Бях там веднъж, още като кадет и всички се чудехме колко грамадно е всичко. И колко красиво.

— И жените ли? — вметна графинята.

Хелър се засмя.

— Въобще не могат да се сравняват с тебе, мила.

Самодоволно си помислих, че никак нямаше да му е до смях, ако знаеше, че и неговият влиятелен приятел в двора на Императора — капитан Таре Роук, е отстранен от длъжност и изпратен на Калабар.

После мислите ми поеха в друга посока — изглежда Апаратът разширяваше влиянието си. Предназначен поначало да се занимава с проблеми извън границите на Конфедерацията, сега се заемаше с вътрешните дела повече от всякога. И понеже никога не е имал многоброен персонал, сега сигурно получаваше значителни попълнения от хора и техника. Да бъда Шеф на Апарата щеше да се окаже нелека задача.

Минаха още новини, после чух:

— Загрижеността за здравето на Негово Величество Клинг Надменни — пожелаваме му дълъг живот — беше разсеяна днес от оптимистичното съобщение на неговия личен говорител Ломбар Хист, според което след непродължителен отдых Негово Величество ще живее още дълги години.

— Чакай! — възкликна Хелър. — Какво беше това? Ломбар Хист — говорител на Клинг Надменни?

— Невъзможно! — заяви графиня Крек. — Та нали Хист е един измъкнал се от клоаките плъх! Той не е благородник! Това е нарушение на дворцовия протокол. Знам, защото имах достатъчно време да изчета всички закони. Този пост трябва да се заема от някой Лорд на Империята.

— Ето, има нещо нередно — отбеляза Хелър.

Беснеех безмълвно. Бях заложил всичко на надеждата да го подмамня към някоя от базите на Апарата. Проклети да са онези от „Домашен екран“ за подозренията, които му внушиха! Знаех, че Ломбар Хист и без друго контролира положението. Но защо им трябваше да ми съсипват плановете!

— Скъпа, — каза Хелър, — може би е уместно да поговориш с нашия арестант и да провериш дали може нещо да ни обясни.

Стреснах се. Нима той четеше мислите ми!

Крек веднага стана, отвори една кутия, влезе в моята каюта и без дори да ми се извини, нахлупи хипношлема на главата ми!

Включи го и каза:

— Какви заговори плете Ломбар Хист?

— О, няма такова нещо — отговорих с уж приглушения глас на хипнотизиран, обаче, без да усещам никакво влияние от шлема. — Ломбар просто е един много способен служител, който прикрива некадърността на Лорд Ендоу.

Тя помисли малко.

— Когато се опитваше да провалиш тази мисия, заповеди на Ломбар Хист ли изпълняваше?

— Не. И точно от това се страхувам. Че ще ме разкрият. Идеята беше само моя. Защото завиждам на Хелър.

— Знаеш ли дали има някакви промени в правителството?

— Няма. Не съм чувал за нищо извънредно. Последните изпратени до мен съобщения показваха, че всичко е както винаги.

Тя ми заповяда да не виждам и чувам нищо. Върна се в пилотската кабина, само на десетина крачки от мен.

— Мили, той твърди, че нямало нищо нередно. Според мен можем спокойно да кацнем. И да тръгнем право към Спитеос.

— Спитеос ли? — повтори Хелър като поразен от мълния. — Защо?

— Скъпи мой, оставих там документи. Те са ключът към нашето бъдеще.

— Госпожице, — заяви Хелър, — Спитеос е територия на Ломбар Хист. И тези намеци ги правиш месеци наред. Мисля, че е време да ми разкажеш всичко.

— Добре, вече мога да ти разкажа. Нали мисията приключи.

И тя започна да му обяснява за фалшивите прокламации, които ѝ пробутах. Едната още не била подписана, но когато това стане, щяла да ѝ върне гражданските права, титлите и именията. А другата трябвало да бъде представена за изпълнение след успешния край на мисията, за да бъде Хелър назначен като служител на Имперския двор, без повече самоубийствени бойни операции.

Хелър се стъписа.

— Ти видя ли ги?

— Да, истински са. Не бива да забравяш, че има и други хора, които те ценят! Само трябва да ги представим на Негово величество, за да бъдат подписани и изпълнени.

— И къде са сега? — попита Хелър.

— Скрих ги в Спитеос — отговори Крек.

— Ох, не знам — промърмори Хелър. — Нека видим фактите. Ти все още не съществуваш официално. Ако те заловят, преди да си взела документите, пак ще те тикнат в затвора. Рискът е твърде голям. Толкова се измъчих, когато мислех, че съм те загубил. Не желая дори да обсъждам предложението ти. Когато си на двеста години, побеляла и беззъба, а аз съм мъртъв от десетилетия, можеш пак да мислиш за това. Но дотогава — не. Точка. Край. Никакви спорове. Няма да припарваш до Спитеос! **ТОВА Е!**

— О, Джетеро!

— Сериозно ти говоря! **НЯМА** да те загубя отново!

— Джетеро, но нали винаги си ми казвал, че животът е скок от риск на риск с настръхнала от опасността коса.

— Никога не съм ти казвал това!

— Е, при твоя начин на живот сигурно си го мислиш. А тази възможност не е нещо, което да захвърлиш небрежно. Дава ти шанс за несравнимо по-добър живот и означава, че мога да се омъжа за тебе. Не, не бива да се отказваме. Ти стой тук.

Графиня Крек влезе в каютата. Взе микрофона на хипношлема.

— Има ли още копия на тези документи?

Бях затаил дъх. Но сега като ослепителна синя светкавица ми изскочи идея, която беше толкова вероятно да успее, че чак се уплаших от самия себе си. Целият план ми хрумна ей така, в миг! Можех не само да избягам, но и да уредя залавянето им.

С мъка прикрих възторга си. Пак приглуших гласа си. И излъгах:

— Да, има. Точно същите документи, заверени копия, оставени са под пода на моя кабинет в Отдел 451.

Когато тя махна шлема от главата ми, напрегнах всичките си сили, за да не си сцеля устните от хилене.

Хелър и Крек сами си подлагаха главите под бравата!

ПЕТА ГЛАВА

Хелър прекара влекача през външния отбранителен периметър на Волтар, като даде номера на патрулен кораб. Очаквах да се възползва от моята електронна карта, но той дори не ми я поиска.

Питах се къде ли отивахме. Разбира се, представях си, че ще кацнем в хангара на Апарата, откъдето излетяхме. Но като извих врата си докрай, надзърнах през края на един илюминатор. Летяхме над високо плато. Това дори не беше главната база на Флота! Накъде ли се насочваше Хелър?

Долу като че беше късен следобед. Но не се бяхме спуснали достатъчно, за да различа подробности от местността.

Последва поредната налудничава постъпка на Хелър. Приехме от земята нареждане да се назовем и Хелър каза:

— „Небесен удар“, искам разрешение за кацане.

Какъв ти „Небесен удар“? Та това беше последният запазен междугалактически кораб отпреди 125000 години. Ставаше само за музеен експонат!

Втурнахме се надолу в обичайния за Хелър начин на кацане — устремно и внезапно.

Бяхме обърнати с опашката надолу. Това ме извъртя да увисна на ремъците. Жироскопичното ми легло се нагласи със закъснение и аз погледнах отдолу нагоре през илюминатора.

ОТВСЯКЪДЕ НИ БЯХА ОБКРЪЖИЛИ ЩУРМОВАЦИ НА ФЛОТА!

Стояха с готови за стрелба оръжия, дори бяха докарали самоходен излъчвател.

Без да се колебае, Хелър отвори въздушния шлюз.

Изрева високоговорител:

— Веднага назовете самоличността си!

Познавах този глас. Беше на командир Круп.

Намирахме се в базата с мобилизационния резерв на Флота.

Хелър му извика от височина шестдесет фута:

— Знаех си, че това ще те вбеси!

Смееше се.

— Горящи комети! — кресна командир Круп. — Че това е Джетеро Хелър! Хей, момче! Едва не ни уплаши до смърт! Чак до последните две секунди не разпознахме Влекач Едно! Ами ако те бяхме гръмнали!

— Не исках по комуникационните линии да се разнесе, че сме пристигнали. Освен това имах нужда от тези щурмоваци като охрана. Докарал съм арестант, на който обещах съдебен процес. Трябва да го прехвърля в Имперския затвор.

— Кой е той?

— Помниш ли Солтан Грис?

— Оня „къркач“ ли? Е, време беше някой да го арестува. А какво да правим с Влекач Едно? Сега нали е кораб на Апарата?

— Прехвърлям го за изпълнение на самостоятелна мисия на моя отговорност. До гуша ми дойде от „къркачите“.

— Кой ли ги понася — съгласи се командир Круп. — Ей сега ще допрем стълбичката, за да слезеш.

— Добре — извика Хелър. — И ако старият Ати е някъде тук, искам и с него да си поговоря.

Това не вещаеше нищо добро за мен. Щурмоваците ми се струваха твърде опасни. Напрегнато очаквах какво ще се случи.

Когато допряха стълбичката до външния люк, Хелър се плъзна право надолу по нея. Затича към командир Круп и двамата започнаха да се тупат по гърбовете. Щурмоваците зорко оглеждаха влекача и аз бях уверен, че се наслаждават на надеждите си да застрелят един „къркач“. По лицето ми се стичаха струйки пот.

Някогашният инженер по ремонта Ати, сега пазач в базата, изфуча към влекача, яхнал триколесник, раздруса, енергично ръката на Хелър и изтри сълзите си.

Среща на стари приятелчета от Флота! Наистина бях забравил колко приятели имаше Хелър. Вероятно обмисляше дали да не ме отведе в царските си покои в офицерския клуб и да позволи на младежите там да ме понатупат за забавление.

Всички се бяха скупчили около Хелър. После Круп се втурна нанякъде, Ати също, накрая и един от сержантите на щурмоваците, всички с много делови устрем. Какво ли кроеше Хелър?

Стресна ме мисълта, че никой друг не знаеше за пристигането ни. Молах се идеята ми да проработи. Всичко зависеше от това, дали ще успея да предам Хелър на Ломбар, но тук той беше заобиколен от Флота — смъртните врагове на Апарата.

Сержантът се върна и даде на Хелър един сак, който бързо се качи по стълбичката и предаде сака на графиня Крек.

После старият Ати се върна с камион, натоварен с горивни пръти, следван от камион за обслужване на въздушните и водните системи на кораба.

Накрая граждан аерокар прелетя над оградата и кацна. Командир Круп излезе от него и заговори на Хелър.

Изведнъж чух стъпки пред вратата на каютата, бързо обърнах глава и ми се стори, че до мен стоеше щурмовак от Флота. Уплаших се. Значи дойдоха да се разправят с мен! Усетих разкопчаването на ремъците и вдигнах поглед.

ГЛЕДАХ В ЛИЦЕТО НА ГРАФИНЯ КРЕК, ОБЛЕЧЕНА КАТО ФЛОТСКИ ЩУРМОВАК!

Косата ѝ бе прибрана под бойния шлем. Кафявата туника с висока яка беше малко по-тъмна от лекия загар на лицето ѝ. Беше се гримирала така, че изглеждаше като млад космически войник, може би прекалено хубав за мъж.

Значи Хелър измисли начин да я скрие. Преодолях ужаса си от нейното присъствие и си казах, че може и да се възползвам от тази информация.

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА

ПЪРВА ГЛАВА

— Чуй ме, Солтан — каза графиня Крек. — Не искам никакви номера. Кога си отиват хората от твоя отдел?

Надеждата ме заля като вълна, но не позволих на лицето си да ме издаде.

— В шест.

— Значи по залез-слънце. Никой ли няма да остане вътре?

— Никой. Веднага се пръсват по домовете си.

— Слушай ме внимателно. Ще те отведем там, за да вземем копията от Имперските прокламации. Само една стъпка накриво и ще ти счупим краката. Разбра ли?

Кимнах, без да проявя нетърпението си. Всичко вървеше точно според плана.

Тя държеше флотска електрическа кама. Преметна през рамото ми ремъка на сака със записите от архива. И това стана, както го исках.

— Когато си вземем прокламациите — продължи графинята. — Ще те предадем в Имперския затвор. Обаче помни — не съм ти обещавала да стигнеш до там жив. Ще трябва да ни помотаеш в намирането на документите.

— Нима ще ме убиете? — промълвих аз.

— Че как, след като се опита да заколиш Джетеро. Не забравяй, че те видях. Ти не заслужаваш съдебен процес. Какво избираш — да кротуваш и да ни помагаш? Или да проверя веднага дали е изправна тази електрическа кама?

Беше я включила. Чувах бръмченето. Но аз само се опитах да прикрия усмивката си. Играта се развиваше според моите желания.

Крек ме побутна да слеза по стълбичката. На земята ме поеха двама флотски щурмоваци и грубо ме повлякоха към цивилния аерокар.

Пилотът също беше щурмовак, а до него седеше друг, насочил към мен иглен пистолет.

Седнах отзад. Хелър се настани от едната ми страна, Крек от другата.

Хелър махна на Круп и аерокарът скочи към небето.

Волтар се простираше под нас в избледняващите лъчи на слънцето. Минахме край главната база на Флота и се смесихме с обичайното въздушно движение. Пилотът идентифицираше аерокара със своята електронна карта — поредната групичка щурмоваци, тръгнали да се позабавляват.

Наближихме Правителствения град и отбягвахме вечерния поток от напускащи служители. Река Уийл се виеше като златиста пътека край отвесните скали, върху които бяха кацнали рушащите се сгради на Отдел 451.

Тогава ме нападнаха опасенията.

Бях напрегнат като изпъната до скъсване струна. Щях ли да се справя? От това зависеше животът ми, също и смъртта на Хелър.

Ако сбъркам, ще ме натикат в Имперския затвор. Там властваше Съдът на Волтар и дори Ломбар не можеше да се меси в решенията на тези мрачни пазители на закона. Апаратът можеше да отмъква осъдени престъпници от затворите на местната полиция, но не и от Имперския затвор. Съдиите там спазваха сурови и строги традиции, защото се занимаваха само с най-зловещите престъпници, които бяха прегрешили спрямо самата държава. Ако ме пъхнат вътре с подобни обвинения, даже Ломбар не би успял да ме измъкне.

Поемах сериозен риск.

Дано Ломбар поне оцени всички опасности, на които се излагах заради него.

Доближихме бавно, за да се уверим, че никой не е останал в канцелариите. Бях заповядал да убият старшия чиновник Боуч заедно с двамата фалшификатори. Така че нямаше опасност да се натъкнем на някой, който да разкрие неистинността на документите.

Смрачаваше се.

— Май вече са се разотишли — каза пилотът.

— Хайде, кацай — реши Хелър.

Пилотът откри свободно място между два аеробуса и намести машината, после изключи двигателя.

Хелър излезе и се огледа. Никой не се мяркаше наоколо. Сградата беше заключена. Той извади инструмент от чантата си. Плъзна го по стената нагоре-надолу. Оголи част от главната комуникационна система.

Преряза кабела и свърза частите с парче куха изолация. Наглед всичко беше наред, но алармената инсталация вече не можеше да се задейства. Освен това вече никой не можеше да се обади от сградата.

Молах се безмълвно на всеки известен Бог хитростта ми да успее.

Хелър повика двамата щурмоваци. Те вече бяха насочили оръжията си към мен.

— Това е отделът, който нашият арестант ръководи. Ще влезем вътре, за да вземем някои документи. Но току-виж му хрумнало да напипа някое скрито оръжие. Освен това тук е територия на Апарата и той сигурно ще се надява неговите приятелчета да го измъкнат, преди да го отведем в Имперския затвор. Така че при първото подозрително движение го зашеметете.

Хелър ми махна заповеднически и аз притиснах електронната си карта към ключалката.

Вътре всичко беше както винаги — тъмно, задушно, овехтяло, а и наситено с онова, което хората подигравателно наричаха „аромата на кърканите“. Нямах време да оглеждам подробно, побутнаха ме с оръжията към кабинета ми в дъното.

Хелър постави лампа на страничната масичка. Нищо не се бе променило — дебел слой прах, празна — кутия от главотръс, където я бях захвърлил.

О, стая на горчиви спомени и страдания, на кошмари и преумора, на работа до изтощение. През цялото това време не ми бе липсвала нито за миг.

Вратата към личната ми тоалетна беше затворена.

— Е, къде са? — попита графиня Крек.

Разбира се, не съществуваха никакви копия на онези фалшиви прокламации. Казах й:

— О, не си мислете, че се опитвам да ви преча. Само че трябва да си припомня под точно коя дъска на пода ги скрих.

Нямаше особено значение коя дъска щях да надигна първа. Под всяка от тях се криеше изобилие от материали за изнудване, защото от първия си ден в Апарата събирах информация, с която да подпомогна кариерата си. Това е единственият начин човек да си пробие път и да наложи волята си.

Успях да си придам леко разсеяно изражение на лицето. После се хванах за корема и примижах като от болка. Понаведох се леко и хванах края на една дъска. Виждаше се, че под нея са наредени листове. Пуснах дъската.

— Не, не е тази. Не ми се ще да разбиваме всичко тук на парчета... — Пак направих гримаса. — Ако не ме напъваше толкова да отскоча до тоалетната...

— Какво? — каза Хелър.

— Имам диария — обясних. — Заради по-силното притегляне е. Космонавт като тебе въобще не би забелязал, но тук отново тежа с една пета повече, отколкото на Земята, организмът ми още не се е приспособил. Ако ме пуснете да вляза в тоалетната, сигурно ще успея да се съсредоточа.

Като притисках корема си с едната ръка, с другата посочих вратата.

Хелър заповяда на един щурмовак да провери помещението.

Войникът отвори вратата, зашари навсякъде с фенерчето си и сви устни от застоялата воня. Лъчът се отрази от прозореца, щурмовакът долепи лице до стъклото, за да погледне надолу към тъмната река Уийл, виеща се петстотин фута по-надолу. Увери се, че прозорецът е запечатан и не се отваря. Накрая излезе.

Влязох много припряно, за да не събудя подозренията им. Погледнах през рамо графиня Крек и затворих вратата.

Съвсем безшумно я залостих.

Внимателно напипах тайното лостче, с което се отваряше страничната стена. Плоскостта се плъзна гладко и тихо. Видях водещата към горния люк стълбичка.

Отправих смирена благодарност към Бъгз Бъни, който често ми даваше вдъхновение.

Стъклото в прозореца на тоалетната беше от онези, които се чупят без никакъв звук. Вдигнах сака с моите записи. Стоварих го върху прозореца.

Дори не се чу дрънчене.

Останалите в рамката назъбени парчета изглеждаха много убедително.

Шмугнах се в спасителния отвор и плъзнах стената на мястото й. Безшумно се изкачих по стълбичката.

Ловко отворих горния люк.

Стъпих на покрива, осветен само от звездите. Заключих люка.

Без да причиня никакъв звук, пропълзях до един навес, за да се прикрия срещу въздушно наблюдение.

Наблизо имаше отвор на вентилационна тръба, спускаща се до канцелариите на отдела, затова си дръпнах главата настрани.

И НАДАДОХ ЗАТИХВАЩ ПИСЪК!

Още секунда долу беше тихо.

После се надигна страшна врява.

Някой напъна вратата на тоалетната.

Приклад се стовари върху ключалката.

Трясък на изтръгнато резе.

— ИЗЧЕЗНАЛ Е!

Шум от преобърнат стол. Тропот на обувки.

Нечий глас прозвуча, сякаш човекът беше промушил глава през прозореца:

— Ей, до долу има стотици футове!

— Виждаш ли тялото?

— Да се обадим ли на речния патрул?

— Забелязваш ли стълба или въже? — попита Хелър.

— Сър, само отвесна скала. Ето ви моето фенерче.

Чух гласа на графиня Крек през отвора на вентилационната тръба:

— Ах, този нещастен тъпанар. Предпочел е да се самоубие, вместо да го съдят.

— Ами не мога да го виня за това — намеси се Хелър. —
Неизбежно щяха да го осъдят на смърт.

Отново Крек:

— Добре, хайде да намерим прокламациите. Нали затова сме тук.

Трясък от откъртвани дъски. Шумолене на хартии. Пак шум от дъски.

Някой от щурмоваците каза:

— Сър, още нищо не се вижда в реката.

Хелър:

— Помогни ни в претърсването.

Крек:

— Може да ги е скрил зад стените.

Запукаха още дъски. Рязко дърпане на чекмеджета.

Щурмовак:

— Ама че „бибипска“ работа, сър, я вижте тук. Тоя май е смятал да изнудва половината хора от Апарата.

Друг щурмовак:

— „Кърканите“ така си оправят работата.

Първи щурмовак:

— Сър, какво да ги правим тия гнусотии? Дезинтеграторът за документи не работи.

Хелър:

— Сигурно ги е събирал за лично ползване. Той може и да е умрял, но разследването не е приключено, затова вземете някакви кашони и ще предадем всичко на Бис от разузнаването. Няма защо да ги оставяме тук да съсипват живота на разни хора, ако ще и да са „къркани“.

Крек:

— Ще прегледам документите в останалите канцеларии.

Още дълго шумоляха хартии. След това наместваха дъските на пода и ги заковаваха с удари на подметките.

Крек:

— И в другите стаи няма никакви прокламации.

— Само боклуци. Ох, гръм и мълнии, къде ли може да са скрити?

Хелър:

— Може да е излъгал.

Крек:

— Не и под хипноза. Под всяка дъска ли погледнахме?

Хелър:

— Под всяка.

Крек:

— Ох, гръм и мълнии!

Хелър:

— Какво направи с всички онези клетвени декларации и самопризнания?

Крек:

— В чантата ми са, оставих я в аерокара. Това какво общо има с прокламациите?

Хелър:

— Може там да открием някаква нишка.

Крек:

— Не. Прокламациите не са споменати никъде. Не можем и да разпитаме арестанта, защото е мъртъв. Ох, гръм и мълнии! Е, сега можем да направим само едно нещо — да вземем оригиналите от Спитеос.

Хелър:

— О, не!

Крек:

— О, да! Знам, че съществуват и знам точно къде са. Можеш да се промъкнеш там с влекача и аз ще ги прибера само за две минути!

Хелър:

— Скъпа...

Крек:

— Не, Джетеро. Твърде ценни са. Трябва веднага да се върнем и да отлетим с влекача...

Хелър:

— Мила! Това означава да се пхнеш право в ръцете на Ломбар Хист!

Крек:

— Глупости. Само трябва да спуснеш подвижната стълбичка. Ще слеза, ще ги прибера за миг и се махаме. Знам, че можеш да го направиш. От това зависи целия ни живот! Вече не е нужно да се отбиваме до Имперския затвор, нека се върнем направо в базата. Правил си доста по-опасни неща по доста по-дребни поводи. Хайде да тръгваме.

Хелър изпъшка, но каза:

— Добре.

Чух ги да подреждат кабинета в предишния му вид. Започнаха да пълнят кашоните.

Накрая външната врата на отдела щракна.

Свивах се под навеса, докато аерокарът излети.

Прегърнах се въодушевено. Потръгна по-добре дори от най-смелите ми мечти!

Крек и Хелър се устремяваха право към зейналите челюсти на смъртта!

ВТОРА ГЛАВА

Когато се уверих, че съм в пълна безопасност, вдигнах капака на люка, смъкнах се по стълбичката, минах през тайната врата и се върнах в своя кабинет.

Натиснах превключвател. Осветлението беше повредено, сигурно заради прерязания кабел. В едно чекмедже намерих фенерче и го включих. Доста добре се бяха справили с прикриването на следите от обиска.

Кипях от възбуда. Отървах се от тези злосторници.

Но сега трябваше да се обадя.

Само да кажа няколко думи на Ломбар Хист и всичко ще бъде спасено!

Насочени оръдия към точката, откъдето ще се появи влекачът, един залп — и те ще рухнат в дълбоката цяла миля пропаст до стените на крепостта. Невъоръжен влекач без никаква броня — лесна работа!

Грабнах един свързочен уред.

Нямаше сигнал.

Втурнах се към главната канцелария на отдела и натиках електронната си карта в огромния компютърен пулт, който би могъл да ме свърже с всеки.

Нищо!

Хелър бе прекъснал всички връзки, а после не ги е възстановил!

Все едно. Ще притичам до някой комуникационен център на улицата и ще се обадя по гражданските линии.

Веднага препуснах в нощта.

Насочих се към мъждиво светещата табела на комуникационния център. Бързо се шмугнах вътре.

Бръкнах в джоба си за монети.

Напипах турска монета от пет лири.

Не ми свърши работа.

Извадих четвърт долар.

И той беше неподходящ.

Опитах се да натикам насила в процепа монета от десет цента.
Ударих с юмрук и тя се заклеши.

Трескаво обръщах портфейла и джобовете си.

НЯМАШЕ И ПОМЕН ОТ ВОЛТАРИАНСКИ МОНЕТИ!

Огледах пода с надеждата, че все някой е изтървал дребна монета. Нищо.

Я да видим. Ске. Да. Бившият ми пилот Ске може би живееше наблизо.

Не. Той не би трябвало да живее, където и да било. Дадох му фалшиви банкноти и сигурно отдавна са го екзекутирали за това.

Мийли! Бившата ми хазяйка. Само на няколко квартала от тук!

Не. На нея също платих с пари, за които екзекутираха, без дори да задават въпроси.

Наоколо беше тъмна пустош. Никакви хора. А и никъде няха приятели.

Какво да правя? Какво да правя? Трябваше незабавно да предам съобщението на Ломбар!

Полицейско управление!

Не, Хелър може би е предупредил за мен „кенефните мухи“ и току-виж ме арестували.

Моят аерокар!

Но няхах и представа къде го пазят, нито дали още ми е зачислен.

Оглеждах се диво. И тогава се натъкнах на нещо. До сградата бе оставен аерокар. Ще го открадна!

Прокраднах се до машината. Не забелязах никой наблизо.

КЪСМЕТ!

Вратата беше отключена!

Пъхнах се в кабината.

КЪСМЕТ!

Нямаше блокировка на контролното табло.

КЪСМЕТ!

Двигателят се включи мигновено.

Литнах право напред и нагоре в нощта. Погледнах надолу. Дори никой не си подаде главата през прозореца, за да види какво става.

Така, къде се намирах в момента?

Вдясно от мен беше градският офис на Ломбар. Спуснах се натам.

Дори една светлинка не различих в мрака.

Завих наляво — към мястото, където Ломбар отсядаше при идването си в града, нещо като леко порутен дворец.

Всичко беше тъмно, нямаше и охрана.

Добре, защото това означаваше само едно — ЛОМБАР БЕШЕ В СПИТЕОС!

Пак късмет!

Насочих аерокара нагоре към линиите на въздушния трафик. Под себе си виждах целия Правителствен град. Издигнах се още по-високо. Някъде вдясно от мен останаха Нафуканите хълмове. Но очите ми се стараеха да проникнат през тъмнината — към неясните очертания на планините. Зад тях беше Голямата пустиня. А оттатък тази пустош беше Спитеос!

Пресметнах набързо. Хелър трябваше да стигне до базата с мобилизационния резерв на Флота, а оттам щеше да отлети до Спитеос с влекача. При това със страхотна бързина.

Отново всичко висеше на косъм.

Но аз вече устремно напредвах към целта!

ТРЕТА ГЛАВА

Отвисоко виждах дребните огньове, пръснати из лагера. А черната крепост Спитеос приличаше на непрогледно петно по-назад. На фона на белезникавата пустиня дълбоката пропаст изглеждаше като рана от нож в плътта на планетата.

Нямаше стрелба засега. Сериозно се съмнявах Хелър да се промъкне незабелязано, въпреки абсорбопокритието на своя кораб. Дори в Апарата малцина знаеха за съществуването на Спитеос и тайната беше охранявана грижливо и бдително. Едва ли някой би успял да кацне върху Спитеос ей така, струваше ми се невъзможно. Никакви кораби не доближаваха това място. Появата им би предизвикала незабавен обстрел.

Надявах се, че съм пристигнал навреме.

Веднага поискаха да съобщя кой съм. Сигурно приближаващият в нощта аерокар изглеждаше твърде подозрителен. И с петнайсетте хиляди войника в лагера до Спитеос не изпитвах недостиг от часови и наблюдатели.

Притиснах електронната си карта към сензорния екран.

На екрана светна заповед:

Остани на място!

И това беше съвсем обичайно. Непохватно накарах машината да замре неподвижно в небето.

Екранът просветна отново:

Не си включен в нашите списъци.

Взех микрофона.

— Дълго отсъствах. Абсолютно, крайно наложително е веднага да се срещна с Ломбар Хист!

Чакай.

Спитеос се извисяваше мрачно под звездната светлина и сиянието на току-що изгрялата луна. Тръпки да те побият от това място. Сякаш чувах стоновете на хилядите политически затворници, натикани в дълбоките цяла миля подземия.

Изнервих се. Зареях поглед към хоризонта, където беше Дворцовият град, но разбира се, беше невидим, пренесен тринадесет минути в бъдещето от черната дупка в планината зад него. Надявах се, че Ломбар Хист не е отишъл там. Вярно, времевият скок беше прекрасна защита от нападения, но и доста затрудняваше изпращането на съобщения.

От екрана ме попитаха:

Виждаш ли оранжевия сигнал?

Сведох поглед. В края на лагера, близо до Спитеос, блесна ярка оранжева точка.

— Да.

Кацни там, без да се отклоняваш, иначе ще стреляме.

Насочих аерокара право към светлината.

Ослепителният сигнал осветяваше широк кръг наоколо и дразнеше очите ми.

Приземих се доста зле.

Отворих вратата, за да изляза. Бях заобиколен от войници на Апарата.

До мен вече стоеше офицер, насочил ръчен бластер.

— Хайде, измъквай се.

— Разберете, няма време за тези неща!

— Обичайни предпазни мерки. Имаше заплахи за живота на Шефа.

— Незабавно ме отведете при него! — извиках аз.

— Точно там отиваш! — увери ме офицерът. — По-живо!

— Чуйте — викнах аз, — всеки момент един космически влекач ще направи опит да кацне на покрива на Спитеос. Предупредете противовъздушната отбрана.

— Влекач ли?

— Влекач.

— Я тръгвай!

— Предупредете ги!

— Тръгвай!

Набутаха ме във входа на тунела и ме накараха да вляза в кола на охраната. Бясно се понесохме към първия контролен пункт. Часовите ме претърсиха и прегледаха моя сак със записите. Пак ме бутнаха в колата и профучахме с рев по дългия тунел.

Поведоха ме към близкия асансьор.

Устремно литнахме нагоре и се озовахме в преддверието към кабинета на Ломбар Хист. Не видях нито един чиновник.

Офицерът набра сигнал на вратата на кабинета.

Отвори се.

Вътре беше Ломбар Хист!

Висок, тежък и гаден както винаги, но още по-свирепо озъбен. Бях доста неспокоен.

— Какво правиш тук? — гръмна гласът му. — Когато ми съобщиха, че искаш да кацнеш в лагера, не можах да повярвам. Нали трябваше да си на Блито-3!

— Ох, сър, нямаме време! Джетеро Хелър ще бъде тук след броени минути.

— КАКВО?

— Джетеро Хелър, сър — на когото възложихте Мисия Земя.

— Значи не си го убил? — изуми се Ломбар.

— Ами не, сър. Изплъзна ми се.

— А ЗАЩО идва тук? — изръмжа Ломбар.

Издавам в ужас, когато ми говори така. Тъкмо отворях уста да обясня, че Хелър иска да вземе фалшиви документи. Но внезапно пробудилата се у мен хитрост ме възпря. Ако призная, че знам за съществуването на тези документи, аз също ще понеса наказанието. Беззвучно отворих и затворих уста.

Очите на Ломбар се присвиха.

— Няма нужда да ми казваш. Знам. Всички са срещу мен!

Пак понечих да заговоря, но той ме прекъсна. Ломбар никога не изчакваше да чуе отговорите.

— Ах, този самозабравил се тип! Що за наглост! — възкликна Ломбар. — Искане да ме убие! Каква дързост!

Избликът на неговата параноя не можеше да бъде укротен с никакви приказки.

— С танк ли идва? — попита Ломбар. — Не, въобще не би стигнал до тук с танк. Значи идва с боен космически кораб!

Дали пък не забелязах сянка на страх, плъзнала се по лицето му?

— Не, сър. Моля ви, сър. Идва с влекач.

— Какво?

— Космически влекач.

— Влекач! Без оръжие! Без броня!

В този миг писнаха алармените сигнали.

Непоносимият вой като че дълбаеше в ушите ми. ЗАБЕЛЯЗАЛИ
СА ХЕЛЪР!

За секунда ми се стори, че Ломбар искаше да се свие в някое
ъгълче на кабинета си. После се овладя.

Изведнъж се втурна към асансьора. Тичах по петите му.

Знаех къде отиваше.

Никакви изстребители не прикриваха пространството над
Спитеос, защото твърде много биха се набивали в очи. Но Ломбар
Хист имаше собствено летящо оръдие. Беше укрито дълбоко в
крепостта, с тайна шахта за незабавно излитане. Беше най-тежко
въоръженото, най-непробиваемото летящо оръдие, произвеждано
някога. Можеше да помете цял град, а никой лъч или снаряд не би
одраскал дори бронята му.

Напъвах се да не изостана от Ломбар.

Едва успях да скоча в асансьора.

Спуснахме се надолу като ракета.

След секунди вече бяхме в хангара.

Пред нас стърчеше непобедимото чудовище — огромно, черно и
грозно.

Ломбар влетя в пилотската кабина, а аз заех второто кресло.

Ломбар натисна бутона, с който се отваряше шахтата.
Двигателите на механичния звяр се събудиха с рев.

Хелър, ликувах аз, скоро ще бъдеш възможно най-мъртвия
космонавт!

Ето ни, идваме!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стените на шахтата се стрелнаха край нас. Видях звездите.

Изскочихме в един свят на трескаво оживление.

Мътната зелена луна осветяваше лагера, заприличал на разровен мравуняк.

Дори през илюминатора на гигантското летящо оръдие чувах резките писъци на сигналите за тревога.

Петнадесет хиляди мъже тичаха презглава към своите батареи.

Ломбар издигна чудовищния кораб. Двигателите се напрягаха с остър вой. Аз се опитвах да гледам във всички посоки едновременно.

Не виждах никакъв влекач, никакъв Хелър, нищо!

Трябваше да спре над Спитеос, за да слезе графинята. Но взрян отвисоко в покрива на крепостта, нищо не различавах.

Това не означаваше, че Хелър не беше там. Абсорбопокритието не отразяваше никакви лъчи. Но и не беше прозрачно, затова влекачът трябваше да се откроява като тъмно петно на фона на белезникавия пясък, звездите или луната.

Всички екрани в кабината показваха земята под нас.

И внезапно той се появи точно над лагера! Влекачът! Черен силует!

Без бавене хиляди защитни оръдия изригнаха като кръг от електрически огън.

Дълги две мили арки от светлина се събраха точно върху силуета.

Но сигурно не се целеха добре, защото той си висеше все на същото място.

Стрелбата отдолу забушува с нова сила.

Ломбар изръмжа така, че зъбите му се оголиха. Завъртя рязко носа на летящото оръдие.

Пръстите му натиснаха бутоните.

Нашият кораб отскочи като побеснял!

Скърцащият писък на снарядите едва не ми пукна тъпанчетата.

Но и ние не улучихме!

Мишената не избухна в пламтящи парчета.

Силуетът си беше на мястото.

Илюзия!

Хелър излъчваше електронно изображение на влекача над лагера!

Значи е на друго място!

Завъртях се да погледна към Спитеос, вдясно от нас. Виждах го в мастиленочерно дори със заслепените си от огъня очи.

Озърнах се към екраните.

Единият от тях показваше Спитеос.

Ето! Имаше нещо там!

Вгледах се по-внимателно.

Стълбичка! Без абсорбопокритие, тя ясно личеше на нашия екран!

И по средата висеше нечия фигура. Сигурно беше Крек!

— Ломбар! — писнах аз. — Там! Там! Там!

Сочех като побеснял.

Той видя стълбичката.

Завъртя кораба.

С ръмжене превключи на максимална залпова мощ.

Натисна бутоните.

За миг ослепях. Необузданият изблик на енергия като че разкъса самото небе.

Мина секунда. Втора. Трета. Вече виждах.

Нещо падаше. Все надолу, към бездната. Имаше да пада още цяла миля.

Не беше влекачът.

Май към пропастта се носеше човешко тяло!

Трескаво погледнах нагоре.

Между нас и луната мина сянка.

— Ломбар! — писнах аз. — Там, горе!

Ох, къде ли беше Хелър сега?

Бързо си представих положението.

Ударната вълна сигурно бе откъснала графиня Крек от стълбичката и я бе запратила към гибелта.

Хелър беснееше от жажда за мъст!

— Ломбар! — писнах аз. — Да се махаме!

Свирепият поглед на Ломбар блуждаеше. Желанието да убива сякаш го бе погълнало изцяло.

— Къде е оня нагъл „бибипец“? — ревеше той. — Имперски офицер ли! Имперска „бибипка“! Дайте ми го насам!

Усетих раздрусване.

Все едно се натъкнахме на стена.

Но нали бяхме две мили над повърхността на планетата!

Погледнах лостовете на контролното табло. Никаква промяна.

Но въпреки това спирахме!

И изведнъж се понесохме нагоре. Издигахме се в небето! Бе ни сграбчила ужасна сила, на която не можехме да се противопоставим!

Теглещите лъчи на влекача.

Хелър ни заклещи като най-обикновен товар.

Тези лъчи бяха предназначени с лекота да преместват милиарди тонове, хиляди такива летящи оръдия наведнъж.

Все нагоре и нагоре, после завой, от който ми прилоша.

— Какво става? — кресна Ломбар.

— Хванал ни е с влекача — развиках се аз. — Включи пълен напред, за да му се измъкнем! ПО-БЪРЗО!

Но Ломбар само мятеше поглед из кабината. Лицето му ставаше все по-безумно.

Завъртяхме се в кръг. Носът на кораба вече сочеше земята.

— Пипнаха ме! — ревна Ломбар, бял като мляко.

Стигнахме дъното на дъгата и пак започнахме да се издигаме, без въобще нещо да зависи от нас.

Центробежната сила ме притискаше към облегалката на пилотското кресло.

Пак стигнахме най-високата точка на окръжността, луната и звездите бясно прелитаха край нас.

Отново надолу.

Ломбар виеше като див звяр!

Пак Изминахме пълен кръг, втори път, трети път. А влекачът сигурно само се въртеше около оста си. Сякаш бяхме закачени на дълго една-две мили въже.

— Обърни! Обърни! — крещях аз. — Стреляй по центъра на кръга!

Ломбар започна да натиска лостовете. Ускорихме в същата посока, накъдето ни въртяха!

Опита се да завие. Контролното табло не работеше!

Внезапно двигателите ни млъкнаха.

Беше ни покрило и второ поле, което изключваше двигателите!

Свистенето на въздуха край нас вцепени от ужас душата ми.

Бяхме безпомощни, също като камък в завъртяна прашка!

Носът на летящото оръдие за пореден път се насочи към земята.

ТОГАВА СИЛАТА НИ ПУСНА!

Право пред нас беше пустинята!

Падахме! При това с неопикуема бързина!

Осветените от луната пясъци сякаш ни връхлитаха.

Вече твърде добре различавах камъните и храстите!

ПАДНАХМЕ!

ПЕТА ГЛАВА

От удара сигурно загубих съзнание.

Събудих се от съскането на къси съединения и миризмата на дим.

Нещо притискаше краката ми.

Цяла плоча от стената на кораба се бе откъснала, за да ме заклепти неподвижно в останките от пилотското кресло.

Летящото оръдие представляваше намачкана развалина.

Учудих се, че изобщо оцелях. А може би само си въобразявах — късите съединения прескачаха по парчетиите на контролното табло, точно пред лицето ми. Всеки миг можеха да ме изпепелят!

Бях с голи ръце. До нищо не можех да се пресегна. Но това беше въпрос на живот и смърт. И с голите си ръце, пищящ от болка, започнах да разделям проводниците.

Лежах на сянка и не успях да видя ужасните си изгаряния на зелената лунна светлина.

Но лъчите огряваха лицето на Ломбар. Лежеше омотан в разкъсани кабели, сякаш бе паднал в змийско гнездо.

Корпусът на летящото оръдие беше разцепен и през скрибуцането на изстиващия метал чувах шумоленето на пустинята. Надигнах глава. В далечината Спитеос закриваше част от луната. Оттам щяха да дойдат хора, сигурно бяха забелязали катастрофата.

Ломбар започна да стене. Размърда се. Отвори едното си око. Впери поглед в мен и паметта му изглежда се възвърна.

Присви очи.

— Значи си участвал в заговор за убийството ми! — изсъска той.

— Не, не! Дойдох да ви предупредя и спася!

— Заговор за убийство, а! Дойде да ме предадеш на Хелър! Двамата сте крояли това през цялото време!

— НЕ! — Опитах се да вдигна ръце. — Сега дори ви спасих от смърт в пламъците!

— Всичко това е било уловка! Престори се, че дойде да ме предупредиш — мен, когото самите ангели избраха за владетел! Само

за да ме подмамиш във въздуха и Хелър да ме стовари на земята!

— О, милостиви Богове, не! Това е недоразумение!

— Знам си аз враговете. Всички са ми врагове. Реши да се промъкнеш, когато не си бях организирал отбраната!

Някъде далеч светлинки играеха из пустинята. Сигурно бяха наземните коли, търсещи падналия кораб!

И Ломбар ги видя.

— Щом дойдат тук, това ще бъде твоят край, Солтан Грис!

Богове, параноята го притисна непосилно. Нямах никакъв шанс да го разубедя.

Бясно заблъсках падналата на краката ми плоча.

Озърнах се към приближаващите светлини. Колите подскачаха по неравната местност и фаровете ту грейваха ярко, ту изчезваха. Бяха само на половин миля от нас.

С неподозирана от самия мен сила натиснах плочата.

ПОМРЪДНА!

Протегнах наранената си ръка към дръжката на люка. Цяло парче от корпуса на летящото оръдие се откърти и падна навън.

Но кракът ми беше заклещен. Нещо притискаше обувката ми. Измъкнах си крака.

С прашене на разкъсвани дрехи се промуших през дупката.

БЯХ СВОБОДЕН!

Скочих на земята и побягнах.

Храсталаците деряха краката ми. Остри камъчета се впиваха в босия ми крак. В това състояние нямаше как да стигна далеч!

Бях закъсал невъобразимо. Двеста мили непреодолима пустиня ме деляха от Правителствения град. Същото невъзможно разстояние трябваше да измина до планините Блайк. Никой не бе успял да прекоси тази дяволска пустиня, за да разкаже за това!

Забелязах тъмна линия по осветения от луната пясък. Сухо дърво, очертано от храсти!

Метнах се няколко фута надолу по склона. Свих се на дъното.

Шум от мотори!

Преобърнах се и надникнах през клоните.

Разтрошеният кораб бе твърде близо. Мислех, че съм се отдалечил достатъчно!

Твърде късно. Първите коли вече пристигаха. Бяха десетки! Фаровете осветяваха всичко!

Обзет от истерия, оглеждах трескаво сухото дърво. Погледът ми се натъкна на голям плосък камък. Лежеше близо до дупка в склона. Припълзях бързо натам. Легнах в дупката и придърпах камъка над себе си. И се свих на съвсем малко кълбо.

От разбитото летящо оръдие се чу рев:

— Разпръснете се И ГО НАМЕРЕТЕ!

Тропот на тичащи крака.

Все по-близо!

Чувах дрънченето на оръжия и ремъци.

Още мотори. Някой обикаляше с малък танк и камъкът се тресеше от грохота на веригите.

Идваха още коли.

Очаквах всеки миг някой да повдигне камъка, за да изпълзя и да бъда стъпкан.

Навсякъде тежки стъпки на ботуши. Земята потрепваше.

За да успокоя ужаса си, опитвах се да мисля за нещо обнадеждаващо — например, как изведнъж със съскане изгарям на коричка и изчезвам. После се сетих за още нещо — преследвачите ми бяха толкова многобройни, че заличаваха всички следи, които оставих.

Надеждата пърхаше, както бях на косъм от инфаркта.

Ще ме подминат ли?

Всяка минута се точеше като вечност.

Цял взвод мина на няколко крачки от мен.

— Трябва да е много тъп, за да тръгне насам — каза един офицер. — Никой не може да прекоси пустинята пеша. Трябва да се е шмугнал обратно към Спитеос, пропуснали сме го някъде по пътя.

Той изкрещя заповеди и няколко коли бавно потеглиха към Спитеос.

Наблизо нямаше никой. Или поне не ги чувах.

Имаха някакви затруднения в кораба. Някакъв офицер се разкрещя:

— Тоя кабел се е омотал два пъти около него. Тук нямаме нищо да го разрежем. Бързичко се връщай до ремонтните работилници и вземи най-голямата резачка, която имат!

Една кола ускори с ръмжене и изчезна.

Шумотевицата позатихна.

Свит на кълбо, аз знаех, че не мога вечно да остана в тази поза. Бях твърде напрегнат. Искях да се изпъна и да си поотпусна нервите. Предпазливо си промуших ръцете изпод камъка. Никой не ми откъсна пръстите. Безшумно избутах камъка. Дерето беше пусто.

Изпълзях нагоре по склона и надникнах през храстите.

Наоколо сигурно се бяха пръснали стотина коли, някои по-близо, а някои доста далеч от падналото летящо оръдие.

Хората се мотаеха насам-натам и чакаха.

Пристигна щабна кола.

— Донесохте ли резачка?

— Не, ей сега ще я докарат.

Беше генерал от войските на Апарата. Надникна в кораба, сигурно търсеше Ломбар.

— Сър, докато чакаме инструментите, за да ви измъкнем, искате ли да предприема някакви действия?

— ДА! — изрева Ломбар от сгърчения кораб. — Незабавно издайте заповед за арестуването на Джетеро Хелър, който се опита да ме убие! Съобщете я на Армията и на Вътрешната полиция! Иначе не можем да го докопаем!

— Да, сър. Веднага, сър. Капитан Бодкинс, заемете се с това. Има ли друго, сър?

— Блито-3! Там всичко трябва да е тръгнало накриво. Пратете Смъртен батальон в базата със заповед да издирят всички предатели, които са помагали на Хелър и са изпълнявали заповедите му. Да бъдат изстребени!

— Да, сър. Заемете се с това, лейтенант Уайп. Сър, мога ли да направя още нещо?

— ДА! Солтан Грис! Издайте заповед до всички в Апарата да го издирят и заловят! Не го убивайте! Доведете ми го жив! Този изменник ще бъде изтезаван поне месец, преди да умре!

ШЕСТА ГЛАВА

И последната бледа искрица на надеждата угасна в мен. Чак до този момент, въпреки всички доводи на разума, аз се бях вкопчил отчаяно в шанса Ломбар Хист, щом отмине шокът от катастрофата, да се отърве от пристъпа на параноична шизофрения и да разбере, че съм се опитвал да го спася.

Но не, това нямаше да стане.

Навсякъде около мен се простираше непреодолимата пустиня. А да се върна в Спитеос с неговите килии за изтезания беше решение, което щях да взема само в последните гърчове на мазохизма.

Гледах нещастно картината, разкрила се пред очите ми под бледите лъчи на луната. Буквално стотици войници гъмжаха наоколо. Не се и опитвах да преброя колите.

Осъзнах, че нямаше спасение. Та аз дори не можех да ходя!

ЧАКАЙ!

Щом не мога да ходя...

Вляво от мен, само на петдесетина фута, беше спрял аерокар, един от последните долетели!

Пилотите се запътиха към катастрофиралия кораб.

Казах си молитвата.

Запълзях натам под прикритието на дерето. От време на време поглеждах нагоре, уверен, че някой ще забележи подаващата се глава и ще се развика да събере останалите.

Накрая се озовах срещу аерокара. Трябваше да прекося двайсетина фута открито пространство.

Осветлението беше слабо. Районът беше препълнен с движещи се хора.

Чувствах се като човек, изминаващ последните крачки към наказателния взвод. Но се изправих.

Тръгнах със старателно безгрижие и доближих машината.

Посегнах към вратата.

Отворих я.

Плъзнах се на седалката пред контролното табло.

Друг аерокар тъкмо кацаше, може би докарваха резачката.
Чаках.

Когато докосна пясъка, аз излетях.
Бавно и безгрижно издигах аерокара.

Насочих се към Спитеос.

Изведнъж долу закресяха.

Мощни залпове!

Сигурно пилотът на това нещо бе забелязал как му го задигнах.

Преследваха ме!

Изстисквах цялата мощност от двигателя.

Аерокарът фучеше напред с цялата скорост, на която беше способен.

Накъде?

Към планините Блайк?

Не. Пазачите на ловните резервати щяха да бъдат вдигнати по тревога и бързо щяха да организират хайка.

Към Спитеос?

Пълна лудост!

Изведнъж осъзнах, че имах избор. Съд и бърза екзекуция. Или да бъда заловен от Апарата, за да преживея цял месец непоносими мъки. Всъщност не беше никакъв избор!

Насочих бягството си към Правителствения град, преследван от изстрели, зад мен ускоряваха множество аерокари, въздухът край мен сякаш кипеше от взривовете.

Изключих всяка светлинка в кабината. Сنيших се близо до повърхността на пустинята.

Идеше ми да умра от болката в ръцете. Ужасните въздушни вихрушки при скорост петстотин мили в час толкова близо до пясъка едва не чупеха моите вкопчени в лостовете пръсти.

Разчитах на екраните на преследвачите изображението на моя аерокар да се смеси със скалите и храсталаците.

Вече стреляха по-рядко. Сетих се защо. Разчитаха да бъда пресрещнат!

Сигурно по радиото бушуваха заповеди до полицията в Правителствения град!

Включих радиото в аерокара на общата честота. Ами да — съобщавах номера му! Всички „кенефни мухи“ получиха заповед да

ме спрат! Прегърбих се от отчаяние. Но мисълта за тридесет дни нескончаеми страдания бързо ме изправи. С издадена напред глава, без да мисля дали машината ще се взриви от претоварването, аз се устремих към тъмните масиви на планините, изправили се между мен и целта ми.

На лунната светлина различих клисура отпред. Мушнах се в нея и започнах да се плъзгам на няколко педи от дъното и стените ѝ.

Излетях между два планински върха.

Още една клисура се разтвори пред мен, тясна, но спускаща се надолу. Стрелнах се в нея.

Вече усещах как кръвта се стичаше по прежулените ми длани. Бях сигурен, че едната ми китка е счупена. Но не пусках лостовете.

Напредващ с повече от петстотин мили в час, забелязах стремително приближаващия град.

Там, на хълма, беше Имперският затвор, сурова и грозна крепост, зловеща на зелената лунна светлина. Но за мен беше убежище.

Вляза ли вътре, Ломбар не може да ме измъкне.

Изведнъж крепостта започна да нараства. Твърде бързо!

Включих двигателя на обратна тяга.

И паднах точно пред портите на Имперския затвор!

СЕДМА ГЛАВА

Вдигнах глава към каменните арки през разнасящия се дим и дори не си загубих времето да се чудя, че още съм жив!

Нещо ми пречеше да помръдна. Ремъкът на сака се бе закачил в един от лостовите.

Издърпах го.

Изскочих от непоправимо разрушения аерокар.

Олюлявах се, но тичах към портите.

Стражата!

Свалиха копията си, за да ми препречат пътя!

— Стой! Не можеш да влезеш тук!

— О, моля ви, милосърдни Богове! — писнах аз.

Огледах се с ужас през рамо. Озърнах се навсякъде за преследвачи. И креснах на застаналия само на пет фута от мен страж:

— Трябва да говоря с някой съдия на Волтар и то бързо!

— А това какво е? — Стражът сочеше моя сак. — Бомба ли е?

— Я се разкарай! — викна ми другият.

О, богове, това беше последното ми убежище в целия свят!

— МОЛЯ ВИ! — запищях аз.

Кисел глас се обади от балкон на вътрешния двор.

— Каква е тази врява?

Някой иска да влезе, Ваша Светлост. Ама досега такова нещо не се е случвало!

— И какво иска този човек?

— ИМАМ ДОКАЗАТЕЛСТВА! — извиках аз. — ТУК СА ДОКАЗАТЕЛСТВАТА!

Вдигнах сака си.

Недоволният глас каза:

— Доведете го в съдебната зала. Ще си облека тогата и ще сляза. Такова чудновато нещо не съм чувал — някой иска да влезе!

Чух затръшването на балконската врата.

И хвърлих последен уплашен поглед към небето.

Стражите ме бутнаха напред през обраслия с трева двор. Махнаха на един от вътрешните стражи да отвори скърцащата врата.

Повлякоха ме по облицовани с плочки подове, под угасени светлинни плочи. Сенките на стражите бяха огромни под нощните лампи по стените.

Тласнаха ме в голяма зала, пълна с пейки. Точно пред мен имаше тъмна ниша. В нея се отвори врата.

Някой включи осветлението. Съдията тъкмо се настаняваше в огромно кресло на издигнатата платформа пред нишата.

— Съмнителен тип — отбеляза съдията. Беше много стар и посивял. Тогата му беше с цвят на току-що пролята кръв. — Я го доведете по-наблизо. Какви бяха тези приказки за доказателства?

Пак вдигнах сака.

— Тук са. Всичко е тук.

— Но доказателства за какво? — попита съдията. — И кой сте вие, между другото?

— Офицер Солтан Грис от Апарата — отговорих аз.

С трепереща ръка му подадох електронната си карта.

— От Апарата ли? А, приятелю, не ти е тук мястото. Апаратът си има собствени съдилища, ако въобще си прави труда да ги използва. Според мен нещо си сбъркал.

Вцепенявах се от мисълта, че ще ме избутат обратно през тази врата. Вътрешната полиция вече трябваше да е научила за катастрофиралия аерокар и дори съобщението на Апарата да не бе стигнало до тях, щом видеха номера на машината, веднага щяха да се обадят и да научат какво ставаше.

— Ваша Светлост — изписках аз. — Извършени са престъпления срещу държавата. Аз съм престъпникът. Предавам се в ръцете на правосъдието.

— О, я виж ти, твърде необичайно — отбеляза съдията.

През една странична врата влезе човек, който още обличаше куртката си. Съдията го попита:

— Имаме ли Императорска заповед за задържането на някой си Солтан Грис?

— Не, Ваша Светлост. Единствените още неизпълнени заповеди са за задържането на принц Мортиуай и някои от съучастниците му. Помня всички имена и между тях няма Солтан Грис.

Съдията надигна ръка, за да даде знак на стражата.

— Ох, милостиви Богове, моля ви! — извиках аз. Не ме изхвърляйте през тази врата. Заклевам ви се, че съм престъпник. В името на Небесата, арестувайте ме!

Съдията се навъси.

— Бих могъл да ви предам на Вътрешната полиция за нарушение на обществения ред. Това стига ли ви?

„Кенефните мухи“ щяха да ме набутат в ръцете на Ломбар само след секунда!

— О не, Ваша Светлост! Престъпленията ми трябва да бъдат разгледани от Имперския съд, заклевам се!

— Човече, — каза съдията, — без заповед за задържане и дори без ясно определение на престъпленията, няма какво да търсиш тук. Махнете го.

— Не, не! — ВДЪХНОВЕНИЕ! — Един Имперски офицер ме водеше, за да ме предаде на вас.

— Нима? — усъмни се съдията. — Е, къде е той?

Тъкмо да кажа, че му избягах. Но това не звучеше убедително. Целият се обливах в пот. Служителите на Хист може би вече чакаха зад онази врата!

— Забави се някъде — излъгах. — Обещах му сам да дойда при вас!

— Хайде стига — укори ме съдията. — Според мен си измисляте. Та кой е чувал арестант сам да се предава на съда?

ВДЪХНОВЕНИЕ!

— Ваша Светлост, — извиках, — имам свидетел. Командир Круп от базата с мобилизационния резерв на Флота знае, че бях арестуван и че трябваше да бъда доведен тук.

Съдията май поклати глава. Коленете ми омекнаха. Свлякох се на пода. Закърших пръсти умолително.

— Обадете се... моля ви, в името на надеждата да отидете в рая, обадете се на командир Круп.

Съдията още въртеше глава озадачено. Но махна на чиновника и онзи веднага се извъртя към комуникационното табло. Последва доста натискане на бутони, задаване на въпроси, после подаде микрофона на съдията.

— Командир Круп? Обажда се Лорд Турн от Имперските съдилища и затвори. Съжалявам, че ви безпокоя в този час, но тук изпаднахме в много особено положение. Един мъж, представящ се като Солтан Грис твърди, че трябвало да бъде доведен тук от Имперски офицер и този факт ви е известен. — Негова Светлост се заслуша. — О, така ли било. Кой?... Джетеро Хелър? А, вярно, шампионът на куршумена топка... О, да. Веднъж заложих на него и спечелих пет кредита. Разбира се, чудесен атлет... Е, радвам се, че всичко изяснихме. Благодаря ви за любезността.

Лорд Турн подаде микрофона на чиновника и ме погледна.

— Джетеро Хелър. Чудесен човек. Значи той е трябвало да ви доведе тук?

— Да! — потвърдих.

— Е, командир Круп нямаше представа за какви престъпления, но аз съм сигурен, че щом Джетеро Хелър ви е арестувал, значи става дума за престъпления срещу държавата.

— И можете да ме задържите? — викнах радостно.

— Ами да. Ще ви затворим в килия. Но ще ни трябва нещо конкретно за съставяне на обвинителния акт. Та какво е престъплението?

— О, всичко възможно! — уверих го. — Всички съм ги извършил.

— Звучи ми твърде общо — каза Лорд Турн. — Не може ли да ми ги опишете по-точно.

— Но това би продължило много часове! — заявих, горящ от нетърпение да ме регистрират.

— Добре де, да речем, че ще напишете всичко и тогава ще знаем какво да правим.

— Всичко ли? — попитах. Пак ме осени вдъхновението. У мен се зароди нова надежда. — Ако си призная всичко, мога ли да очаквам снизхождение?

— Имперският съд винаги се стреми да бъде напълно справедлив. Ако нищо не пропуснете и не се отклонявате от истината, обещавам ви безпристрастен съдебен процес. Чиновник, нека го регистрират с определение „Противодържавни деяния в нарушение на Имперските кодекси и укази“. Осигурете му медицински грижи, за да е

в състояние да пише, дайте му хартия и гласодиктописец, нещо такова. Ах, сетих се, качете го в някоя килия на кулата, за да диша чист въздух.

Вече наистина можех да дишам.

Съдията стана, затова аз също се изправих.

— Между другото — обърна се той към мен, — познавате ли лично Джетеро Хелър?

— Разбира се! — възкликнах аз.

— Късметлия — одобри Лорд Турн. — Бих искал и аз някой ден да се запозная с него. Страхотен играч на куршумена топка. Хайде, лека нощ.

Отведоха ме в голяма килия в кулата, където имаше маса и столове, а през решетките можех да наблюдавам блещукащите светлини на Правителствения град. Заклучиха внушителната врата.

Стоях и зяпах. Пред портите имаше няколко коли на Вътрешната полиция. А в небето се рееха два аерокара на Апарата.

Засмях се с треперещ глас. Тук не можеха да ме докопат. Бях арестуван за престъпления срещу държавата и дори Ломбар беше безсилен!

Още се смеех, когато влезе лекар, за да намести и превърже китките ми.

И въпреки среднощния час, скоро донесоха всичко необходимо, за да опиша престъпленията си.

О, щях всичко да разкажа. Имах записите и дневниците си. Щях да разкажа всичко за Мисия Земя.

Къде ли беше Хелър сега?

И колкото по-дълго разказвам, толкова по-дълго ще живея.

Ето, това е моята история. Предавам я в ръцете ви, Лорд Турн. Нищо повече не знам.

Бъдете милостив.

Но моля ви, не ме предавайте на онези.

Просто ме екзекутирайте бързо!

СОЛТАН ГРИС

Потвърждаваме, че гореизложеното представлява самопризнания на гореподписания арестант:

Гъминс

Страж в кулата на Имперския затвор

Скрич

Затворник с доживотна присъда от съседната килия

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА

ПЪРВА ГЛАВА

Едва ли е нужно да казвам, че Солтан Грис НЕ ПОЛУЧИЛ своята бърза екзекуция. Ако това бе станало, никога не бих се натъкнал на шанса да довърша тази история за свое и ваше добро, както и за доброто на Волтар. (Да живее Негово Величество Уули Мъдри!)

И вместо да ви се стоварвам на главите напълно непознат, като оскърбя вашето чувство за приличие и добри обноски, вероятно е най-добре да ви се представя.

Аз съм Монте Пенуел и наскоро завърших Имперската академия за изкуства. Среден на ръст, средно мургав и според майка ми и безбройните роднини, близки и далечни, имам шанс далеч под средния да направя нещо свястно в живота, освен ако се откажа от глупавите си идеи да стана прочут писател. Здравсти, как сте?

Моето запознаване — предполагам, вашето също — с тази МИСИЯ ЗЕМЯ започна по твърде странен начин.

Всеки месец трябва да изпълнявам задължението си да обядвам със своя чичо (по-скоро дядо) Лорд Дом, в Имперския съд и затвор на хълма над Правителствения град. Този обяд е част от семейния заговор (в който са замесени и безбройните роднини), опиращ се на надеждата да бъда убеден по твърде неделикатен начин, че съм длъжен да се заема с нещо полезно, да бъда достоен за родовите традиции и така нататък. Лорд Дом е настроен в полза на идеята аз да се заема с право. Затова всеки месец съм принуден да изслушвам от него наставления как да подреда живота си — той не понася „драскачите“, особено пък онези, които нищичко не са публикували досега. Разбира се, мисли ми само доброто. Както и всички останали.

И така, седях в канцеларията на неговите чиновници и го чаках да изслуша изложението на едно съдебно дело и да научи причините защо трябва да реши, че нечия глава е по-добре да бъде отделена от тялото. Подчинените му щъкаха насам-натам делово и изпразваха разни наглед препълнени шкафови. Оживлението беше доста необичайно и слънчевите лъчи, проникващи през високите прозорци, се превръщаха в коси колони от светещи прашинки.

Внезапно ми хрумна идеята за поема, щях да я нарека „Ода за танцуващия въздух“. Стиховете вече се подреждаха в главата ми, но нямах на какво да ги запиша.

— Бъмбъл, — обърнах се към главния чиновник (и тези думи се оказаха съдбоносни), — бързо ми дай някаква хартия!

— Млади Монте — отвърна ми старчето Бъмбъл, — хартията е скъпа стока, срамота е да я хабите. — Наведе очи към количката, която товареха в момента. — Ето тук имаме разни боклуци. Можете да пишете на обратната страна на листовите.

Той сграбчи цяла пачка и я натика в ръцете ми.

Когато се справих с кихавиците, зачетох се в това, което получих. На всяка страница имаше печат „Поверително: Само за съдебния състав“.

— Чакай малко, Бъмбъл — спрях чиновника, — не искам да ти навлека беля на главата. Както изглежда, тези документи са секретни.

Бъмбъл ги огледа и сви рамене.

— Всички дела на Имперския съд са поверителни. Дори и затворниците имат право на известна дискретност, поне докато бъдат екзекутирани, а после материалите биват унищожени. Каква е датата на тези документи? А, ами оттогава са минали почти сто години. Едва ли бихте могъл да наречете това дело актуално, нали така? Монте, не си затлачвайте претовареното малко мозъче с тези работи. Всички тези хартии отиват право в дезинтегратора, защото не ни достига място.

Погледът ми се спря на последните редове от последната страница:

„Бъдете милостив.

Но не ме предавайте на онези.

Просто ме екзекутирайте бързо.

СОЛТАН ГРИС“

— Чакай — пак заговорих на Бъмбъл. — Явно не са изпълнили молбата му, иначе този документ нямаше да бъде съхраняван чак досега.

Бъмбъл ме погледна малко измъчено. Взря се в големия кашон, откъдето измъкна листовите. Поизгнилият етикет гласеше „Грис —

Делото не е закрито“.

— Ами така ще да е. Останалото тук са протоколи от съдебните заседания. Вероятно въобще не са произнесли и изпълнили никаква присъда. А може да е грешка на архиваря. Случва се от време на време. Чудна работа, защо ли си е останало недовършено.

— Колко интересно! — отбелязах аз. — Искаш да кажеш, че са започнали съдебен процес, но тъй и не са го довършили? Обясни ми.

— Проклятие, млади Монте, трябва да опразним шкафовете преди обедната почивка. Вземете този злощастен кашон и ме оставете да си върша работата.

Да, кашонът натежа солидно в ръцете ми. Сами по себе си признанията изглеждаха внушително, а пък струпаните протоколи от съдебните заседания едва не ми пречупиха гръбнака. Въпреки всичко, преборих се да сваля пожълтелите, прашни листове от количката и се запрепъвах с товара си към своя скоростен аерокар, оставен във вътрешния двор.

И тъкмо в този миг се появи моя чичо.

— Монте, какво си помъкнал? Ода, тежаща стотина фунта? Като гледам, личи, че от доста време издателите все я отхвърлят. Ха-ха!

Отървах се от товара си в една гардеробна и го последвах до неговата трапезария, където той ме угости с новината, че говорил с Върховния съдия и стигнали до споразумението за възможното ми назначаване при тях като младши чиновник и нали това е превъзходно? И кой знае, може би след петдесетина години ще бъда уважаван човек като самия него.

Постарах се да не издам тръпката на ужас, но след миг с нарастваща уплаха го чух да изрича:

— Миналата седмица казах на твоята майка, че ако упорстваш с твоите драсканици и на инат отказваш усилията на семейството да ти помогне, единственото подходящо решение, което ни остава, е да те оженим, за да се укротиш.

— А тя спряла ли се е на някоя кандидатка? — попитах с несигурен глас.

— Ами да — потвърди той, докато отсичаше парче хляб с миниатюрно подобие на топор за екзекуции. — Онова момиче Корса. Признавам, грозновата е, но не бива да забравяш, че един ден тя ще наследи половината планета Модон.

— Модон? — повторих с напразно усилие да овладеем гласа си.

— Прекрасен чист въздух — увери ме той. — И множество занимателни селски бунтове, както и разнообразие от всякакви посевни култури. Тамошните провинции предлагат чудесен живот на открито за всеки жизнен млад мъж. Но аз знам, че това не би ти харесало, така че най-наистина те съветвам да приемеш поста на младши чиновник. Поне ще останеш в града. Нали разбираш, винаги си ми бил симпатичен и не искам да си пропилееш живота.

Атаката срещу мен бе започнала!

Седях там като всеки послушен племенник и с безразличие разбърквах съдържанието на чиниите пред себе си, докато отново предъвквах ясното съзнание за крехките си отбранителни линии и опасностите на една съдба, която други са се заели да направляват. Положението ми изглеждаше безнадеждно.

ВТОРА ГЛАВА

Докато летях към градските имения на семейството, в близост до Нафуканите хълмове, бях много потиснат. Животът се отнасяше жестоко с мен и прекрасните пролетни картини под моя скоростен аерокар не ме очароваха.

Времето вече ме притискаше. Бях завършил Академията за изкуства преди повече от две години, а още не бях публикувал и едно мъничко редче. Не можех да посоча гордо дори едно памфлетче и да кажа:

— Вижте, аз съм писател. Оставете ме сам, със сурова решителност, да кова живота си, преодолявайки всички препятствия! Ще запиша името си с огнени букви в небето на Волтар и някой ден ще бъда гордост за всички, истински скъпоценен камък в родовата корона, само ме оставете да правя каквото съм избрал!

Но уви, вече изчерпвах търпението на неизброимите чичовци и лели, първи и втори братовчеди. Дните ми бяха преброени, рано или късно всички щяха да ме връхлетят свирепо и да ме приковат към някой унижително достоен пост. И там щях да си остана — дребно колелце в безмилостно въртящата се машина на скучното до сивота общество.

Опечален от злощастията си, приземих аерокара на площадката в препълнения със статуи парк и накарах двама от слугите да отнесат разпадащия се кашон в моя работен кабинет, разположен в западната кула. Бяха ме отпратили в този усамотен апартамент, защото до късно през нощта си пускам записи и крача неспокойно.

Но не успях да стигна до убежището си. Майка ми, една твърде властна дама, слизаше по величествената стълба и ме забеляза въпреки опита ми да се скрия зад голямо растение в саксия.

— О, ето те и тебе, Монте — промълви тя. — Надявам се да си извлякъл полза от обяда с чичо ти. Но какво си направил с дрехите си?

Сведох очи. Кашонът ме бе изцапал забележимо.

— Няма значение — смили се тя. — Но се постарай да изглеждаш добре по време на вечерята. Поканих онова момиче Корса и

нейния брат.

Майка ми нехайно продължи по пътя си, но аз останах на място, разтреперан. Вече почти успях да доловя далечната канонада на оръдията — врагът напредваше, за да ме довърши.

В кабинета моят камериер гълчеше слугите, че всичко са омърляли с внесения кашон. Той е жълтокож, на име Хаунд, служил е при баща ми по време на някаква военна кампания и е твърдо решен да възпита и сина такъв, че да не посрами семейството. Сега насочи вниманието си към мен.

— Я си вижте куртката! — скара ми се той. — Дано не сте се показвали пред хора в този вид. Хайде — о, Небеса! — влизайте в банята, а аз ще ви подбера други дрехи. Слуги, веднага изнесете този кашон!

— Не, не! — възпротивих се. — Това е много ценно!

— Ценно ли? Смърди на Имперския затвор!

— Точно така! — отчаяно потвърдих аз, докато пречех на слугите да изнесат кашона. — Преди почти сто години някой е молил да го екзекутират, но са му отказали! Това е лошо правосъдие! Дори не са приключили съдебния му процес. Нещо мирише на гнило!

— Значи все пак ще заемете поста на младши чиновник — донякъде облекчено каза Хаунд.

— Не! — извиках. — Ще напиша ода за това.

Моят камериер вдигна очи към тавана и разпери мощните си ръце. Типично за него.

Стигнахме до компромис — накарахме две прислужнички да поизбършат праха и оставихме кашона в средата на стаята, но върху парче плат, за да не цапа килима.

След като минах под душа, се преоблякох и се отървах от натрапниците. Реших да се отвлека от мислите за своите неприятности, като се заема с преживелиците на друг човек, затова взех дебелата пачка листове със самопризнания, отпуснах се в люлеещ се стол и се настроих за четене. Да, възможно бе да намеря вдъхновение за ода. Някои редове вече се мяркаха в съзнанието ми: „О неумолими стени на килията, най-послед сърцето ми... разбито?... съсипано?... Стовари върху мен своята брадва, палачо, да намеря край на... злините?... съдбините?...“

Добре де, можех и по-късно да изгладя стиховете. По-добре беше първо да разбера за какво ми предстоеше да пиша.

Зачетох самопризнанията.

Така измина целият следобед. Бях като омагьосан. Беше проза на военен — стегната, без украси. Но и доста старинна. Вече никой не пише така, хората само трупат разни звуци и хубави думи, без да влагат някакъв смисъл. Целта е да построят цели кули от мъгляви рими, които накрая да рухнат като лавина в нищото. Беше особено интересно да чета нещо, в което се разказваше за случки, при това реалистично. Хъм, новаторски подход. Някои от по-ранните класици са писали така. Разказват история с начало и с край и всичко останало по средата. Забележително. Ще се опитам да им подражавам.

Дойде време и за вечерята, Хаунд ме измъкна от унеса, принуди ме да се облека подходящо и цели четири часа прекарах до дългата маса и в музикалния салон, за да бъбря с Корса и нейния брат. Момичето тежеше двойно повече от мен и имаше мускулатура на мъж. Твърде тънките й устни бяха склонни да изричат само думи за посеви и реколти, а брат й разказваше как ловуват лепъртиджи с оръдия и макар да се преструвах, че ми е интересно, вътрешно се гърчех от представата, че ме прогонват към Модон и чистия въздух в компанията на тези двамата. Лукавите подмятания и намеци на моята майка ми приличаха на древен стенобитен таран, удрящ ме по гърба, за да ме тласне в бездната.

С голяма радост се върнах в своя кабинет, за да се заема отново със самопризнанията.

Злодеянията на този човек ме потресоха. В безсрамието му не се долавяше и намек за остатъци от съвест. Преливаше от убеденост, че всичките му постъпки са съвсем естествени. Досега не си и представях, че такива са мислите на престъпните умове. Четях в захлас.

Всъщност не можех да се откъсна. Когато стигнах до последната страница на самопризнанията, беше четири часа сутринта.

Седях сред разпръснатите пожълтели страници, напечатани на гласодиктописец.

Бре, да го „бибипам“!

Прекъсваше в най-критичния момент — съдбата на ДВЕ империи, Волтар и Земята, висеше несигурно на везните! Цяла база трябваше да бъде изтребена, до последния човек. Бе издадена заповед

за задържането на Джетеро Хелър. Графиня Крек може би е мъртва, потънала в дълбоката цяла миля пропаст. Дори не споменавахе какво е сполетяло котарака!

ПО ДЯВОЛИТЕ, КАК Е ПРОДЪЛЖИЛО ПО-НАТАТЪК?

О, колко недоволен бях от този престъпник Солтан Грис. И се примолил да го екзекутират. Напълно заслужено, щом зарязва читателя си в разгара на събитията!

Както и да е, нищо не можех да направя. Но преди да заспя, трябваше поне да си поблъскам главата над въпроса какво е ставало на Волтар и Земята по онова време.

Измъкнах Хаунд от леглото му и докато изслушвах мрънкането му, събудихме един от домоуправителите, двамата се заровиха в складовете на кулата и след множество отправени към тавана погледи, намериха старите ми учебници.

Самоуверено разгърнах непрочетените досега страници на прашна книга по история. По краищата на страниците бяха отбелязани дати за улеснение на читателя и бързо открих написаното за съответната епоха.

„Този период е забележителен с мира и спокойствието си. Законното наследяване на Клинг Надменни от Мортиуай Блестящи е характерно преди всичко с липсата на някакви особени събития.“

Я постой малко. Грис споменавахе за бунта на принц Мортиуай, укрепил се на планетата Калабар. И войските на Апарата бяха предприели решителна атака, за да унищожат бунтовниците.

Бързо прелистих учебника за управленските структури на Волтар. Стигнах до таблицата с различните управления и отдели.

ТАМ ВЪОБЩЕ НЕ БЕШЕ СПОМЕНАТА НИКАКВА ОРГАНИЗАЦИЯ, НАРИЧАНА АПАРАТ!

Отпуснах се на облегалката. Имах цели тълпи роднини, чиито връзки достигаха до всяка невъобразима частица от правителството на Волтар. И не бях чувал никой от тях да споменава Апарата. Внезапно проумях: ПАЗЯТ В ТАЙНА СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА АПАРАТА!

Какво заличаване на следите! Цял заговор!

Но аз не се отказвах.

Пак измъкнах Хаунд от леглото, накарах го да събуди домоуправителя, за да отключи библиотеката в южната кула и ми

донесе всички стари енциклопедии, а когато слугите ги довлякоха, с не един укорителен поглед към мен, аз се гмурнах в дебелия томове.

Открих името на Джетеро Хелър, прочут боен инженер, известен състезателен пилот и шампион в играта „куршумена топка“. Но и думичка нямаше за някакво негово пътуване до Земята.

Натоварих служителите в имението да ми издирят допълнително издадените томове.

Отново започнах да прелиствам. Този път търсех планетата Земя или Блито-3.

НИЩИЧКО!

Трябва да ти призная, читателю, че в този момент бях един много озадачен човек.

Не можех да проникна в тайната, на която се натъкнах.

По настояване на домоуправителя и Хаунд, съпроводен с раздразнените им погледи към тавана, аз се пяхнах в леглото.

Бях много сърдит на Грис.

ТРЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин се събудих и въпреки старанията на Хаунд, който вдигаше шум с разни роторни четки за почистване на дрехи и тряскаше вратичките на гардеробите, останах изпънат по гръб и зареял поглед в нищото.

КАКВА е била по-нататъшната съдба на всички онези хора?

Какво е сполетяло Изи Епщайн и Роксентър?

Хаунд се препъна в пръснатите из спалнята ми книги и се обърнах към него с намерението да го попитам дали съзнава, че писателите имат нужда от тишина, за да се съсредоточат, когато очите ми се спряха на един от подритнатите томове. Заглавието гласеше „145-то луксозно издание. В мъглите на времето, легенди от планетите на Волтарианската конфедерация, събрани от Отдела по фолклор на Вътрешното управление“.

Казах си — я да видим. Тази книга бе спомената и в самопризнанията на Грис. Отскочих до кабинета си и въпреки отчания поглед на Хаунд към тавана, стоварих купчината листове върху леглото, без да обръщам внимание на изриталия пращен гейзер. Аха! Ето го и номерът, написан от Грис — Народна легенда 894. В нея се споменаваеше планетата Блито-3.

Взех луксозното издание, доволен от късмета си, защото беше последното и без никакви съкращения.

Бързо прехвърлях страниците. Стигнах до Народна легенда 893. Погледнах номера на следващата. Беше Народна легенда 895.

Спри. Провери пак.

НАРОДНА ЛЕГЕНДА 894 БЕШЕ ЗАЛИЧЕНА ОТ СБОРНИКА!

Вкопчих се в историята на Грис. Нима собствените очи ми погаждаха номера? Не, ето я — Народна легенда 894. Той дори я бе преразказал, с всички подробности за принц Кавкалсия и бягството му към Блито-3!

Хаунд се опита да ми отвлече вниманието, като ме накара да седна, за да ме обръсне, но аз се вкопчих в листовете на самопризнанията, сякаш пръстите ми бяха от стомана. Неспирно ги

прехвърлях, докато ме обличаха и през цялото време, докато поглъщах закуската си. Недоумявах. Той описваше планетата Земя толкова правдоподобно, че дори не бих го заподозрял в съчинителство.

Погледът ми шареше по страницата, на която бе описано как репортерът-детектив Боб Худуърд свалил от власт един президент. Това някак не съвпаднаше с представите ми. Какво ли означаваше „репортер-детектив“? Опитах се да вникна в смисъла. Очевидно това беше човек, който извършваше разследвания и после написваше книга за тях. Да, това трябва да е. Но да помете цял президент? Май ми звучеше като преувеличение. В Конфедерацията не съществуваше професия „репортер-детектив“. Дали накрая Боб Худуърд е успял да обърне цялата планета с главата надолу? Не. В самопризнанията бе отбелязано, че са го застреляли.

Моята майка прекъсна работата ми с известието, че Корса и брат ѝ отдавна ме чакали на моравата, за да поиграем на топка. И разбира се, наложи се да отида. През следващия час наблюдавах как Корса тресеше земята с тежките си стъпки, а нейният брат чупеше бухалка след бухалка. И когато накрая бях съборен от една профучала топка, стана ми кристално ясно, че принудят ли ме да се оженя за това момиче, ще си прекарам живота заслушан в техния гръмовен селяндурски смях всеки път, когато се спъна. А това ме плашеше. Модон несъмнено не беше място, подходящо за мен!

Когато под душа се отървах от потта и полепналите стръкове трева, отчаянието ме стисна в неумолимата си прегръдка.

В търсене на нещо, каквото и да било, което да откъсне мислите ми от зловещите предзнаменования, пак се захзах със самопризнанията. Увит в хавлия, прелиствах „Мъглите на времето“. Да, Народна легенда 894 липсваше. Затворих книгата и очите ми светнаха, щом забелязах името на издателя. Вътрешното управление! Тази книга бе издадена от правителството! Значи са имали някаква причина да се отърват от това споменаване за Блито-3.

Изведнъж се стъписах. Та нали и учебниците ми бяха издадени от правителството.

Енциклопедиите също. Всичко, което бях проучил, се оказва творение на властта!

И ако самопризнанията на Грис казваха истината, БЯХ ПОПАДНАЛ НА НАЙ-СТРАШНИЯ ПРАВИТЕЛСТВЕН ЗАГОВОР ЗА ЗАЛИЧАВАНЕ НА СЛЕДИ ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ ХИЛЯДОЛЕТИЯ!

За пръв път в ума ми се мерна подозрението, че властниците са способни на такова деяние. Повярвай ми, читателю, бях потресен. Винаги са ме възпитавали във вярата, че у правителството истината, искреността и честта са неразделни. Всеки мой роднина бе набивал това в главата ми. И аз вярвах с цялата си душа! Нима властта можеше да се преструва, че нещо съществуващо не съществува? Невероятно!

Отново бях разтърсен. Този път от Хаунд, който си бе наумил да ме напъха в един панталон.

Така е в живота — бутат те ту насам, ту натам. Превърнаха ме в жертва на една предопределена съдба, която може би задоволяваше моите мъчители, **НО НЕ И МЕН!**

Почти унесено, докато твърде силно стягаха шалчето около врата ми, аз се чудех какво ли е да си агент на свободна практика и да се шмугваш на всякакви тайни местенца, за да проваляш цели държави, също като Боб Худуърд. Сигурно е много приятно. Даже да те гръмнат накрая.

Душата ми затрептя от споходилата ме нова идея. Ако стана репортер-детектив и разкрия този нечуван заговор, ако го опиша в книга, ще бъдат ПРИНУДЕНИ да я публикуват! Иначе ще стана пътуващ лектор и ще обяснявам на хората, че живеят в условията на потисническа цензура!

И ако публикувам това велико разобличение, името ми ще заблести в самите небеса над Волтар! Никой повече няма да се смее зад гърба ми на моите неиздадени оди. Никой повече няма да ми внушава, че трябвало да заема един или друг ужасен обществен пост. Няма да ме заплашва перспективата да прекарам остатъка от живота си под звуците на необуздан селяндурски кикот. И всички ще трябва да признаят — да, наистина, този Монте Пенуел е ПИСАТЕЛ!

Дори си представих как моя чичо Лорд Дом споделя с Върховния съдия по време на обяда: „Знаеш ли какви хвалебствия изсипва критиката за моя племенник Монте? И точно тук започна бляскавата му кариера!“ Как ще се гордее той с мен!

Но май се налагаше да се укротя и да проверя по-грижливо фактите. Имало ли е правителствен заговор или просто при

отпечатването на „Мъглите на времето“ е допусната грешка?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съзнавах, че поемам в свои ръце насоката на живота си. Братовчед ми сър Чал, доста по-възрастен от мен, упорства в намерението си да ме направи чиновник в архива на Имперския астрографски институт. Държанието му може да подлъже всеки. Обикновено изглежда мечтателен и равнодушен към житейските грижи, но може да се спусне на земята твърде бързо, ако обстоятелствата го изискват.

Овладах своите бушуващи нерви и отлетях към куполообразното здание на института, разположено южно от града. Питам се каква ли линия на поведение би избрал един репортер-детектив? Небрежност? Лукавство? Чар? Откровеност?

Реших да опитам с лукавството. Отидох в канцеларията, където работеше чиновник, познаващ ме от времето, когато ходех прав под масата. Казах му:

— Флипър, би ли могъл да ми дадеш някакви стари карти? Искам да си подбера украса за кабинета. Но да е нещо старинно.

— О, няма проблем, млади Монте — отговори той и посочи един страничен коридор. — Чекмеджетата с номера от 35 до 190. Но после ела при мен, за да сме сигурни, че не си взел някоя карта в единствен екземпляр.

Започнах да ровя из чекмеджетата и да вадя карти. Макар и отпечатани на плоски листове, давах триизмерно изображение на сложните планетни системи. Някой дори бяха украсени по краищата с мънички чудесни рисунки на типични за планетите дървета и животинки. А на една от картите оптическа илюзия сякаш задвижваше планетите по техните орбити и в небето преминаваше комета. Стори ми се особено любопитна. В следващия миг отказах да повярвам на очите си.

ПЛАНЕТНАТА СИСТЕМА БЛИТО!

И без никаква възможност за съмнение погледът ми се спря на Блито-3!

Нахлух в кабинета на моя братовчед. Той вдигна глава.

— Я виж ти, Монте! Сигурно идваш да те назначим на работа.

Предварително се бях подготвил за опасностите, дебнещи ме зад тази врата. Побързах да размахам картата.

— Братовчеде Чал! Тук има планета, която въобще не е спомената в книгите, издадени от правителството. Блито-3!

И той веднага се спусна от мисловните си облаци, за да стъпи здраво на земята.

— Каква планета?

— Блито-3! — повторих аз. — Която местните хора наричат „Земя“! Всички одобрени от властта текстове я премълчават, но на картата е показана!

Той се намръщи.

— Дай да видя. Брей, тази карта е от много стар тип. Такива не издаваме поне от хиляда години.

— Но планетата е отбелязана! — Докоснах точицата с пръст и тя се завъртя около своето слънце. — А нито един съвременен текст не казва нищо за нея.

— Старите карти са неточни. И не са осигурявали надеждни данни за космонавтите. Някои посоки са сгрешени с цели ъглови минути.

— Да, но тази неточност едва ли е стигнала и до включване на цяла планета!

— Дай ми тази карта — каза той.

Чудна работа, нали вече беше в ръцете му. Не ми хареса мрачната нотка в гласа му.

Той се запъти към канцеларията.

— Кой даде тази карта на Монте?

— Аз — призна си Флипър.

— Флипър, — изрече сър Чал. — От известно време мисля над въпроса дали нямаш нужда от освежаване на професионалните си умения. Ще издам заповед за включването ти в някоя изследователска експедиция, при това незабавно.

Флипър ме изглежда укорително.

Сериозна разправия предизвиках. Мина цял час, докато се свържа с леля си Бле и я накарам да се обади на съпруга си Лорд Крос, който да спре заповедта в Имперското кадрово управление и да изпрати Флипър като библиотекар в някое от нашите родови имения.

Иначе щях да се чувствам толкова гузен, сякаш са оставили отрязаната глава на Флипър на коленете ми.

Не ми позволиха да задържа онази карта. Но се сдобих с нещо друго. С увереност.

ДА, ИМАШЕ ПРАВИТЕЛСТВЕН ЗАГОВОР НА МЪЛЧАНИЕТО ЗА БЛИТО-3!

Убедих се и в друго — професията на репортера-детектив криеше сериозни опасности!

Но вече виждах името си изписано в небето над Волтар. Кошмарните мисли за Модон отстъпиха по-назад в съзнанието ми.

Но каква ли трябваше да бъде следващата ми стъпка?

ПЕТА ГЛАВА

Седях си в скоростния аерокар и размишлявах над този въпрос.

Бях взел самопризнанията на Грис. Те съдържаха още една пътеводна нишка, но с известна нервност си казах, че ще е твърде опасно да я следвам.

Чичо ми Гас беше цивилен помощник на Лорда, възглавяващ Флота. Беше непреклонен в политическите си възгледи и готов да ги защитава пред всеки часове наред. Никой не можеше да спре словесния поток. Освен това се налива с цели галони „тап“ и принуждава събеседника си да прави същото. Отдавна е съставил план за бъдещето ми, който според него е идеален — да приемам идващите в неговата служба важни личности. Те също пият „тап“. Но работата при сър Гас би била толкова съсипваща за здравето ми, че бих могъл да се надявам само на ранна смърт от изтощен черен дроб.

Имах номера на онзи патрулен кораб, с който Хелър за пръв път стигнал до Земята. А във Флота пазят всички данни за всеки кораб, който някога са имали.

Мили читателю, надявам се, че разбираш — изправих се срещу опасността с мисълта да ти бъда полезен.

Полетях към административния комплекс на Флота в Правителствения град.

Типично за всички постройки на Флота — приличаха на група кораби в боен строй. Ами дори за да влезе човек вътре, трябва да минава през въздушни шлюзове.

Смятах, че моят чичо Гас в този час на деня вече ще е привършил с обяда си. Но нямах късмет. Тъкмо излизаше, не искаше и да помисли дори, че няма да го придружа за срещата му с адмирал Бласт, който по-късно щеше да потегли на инспекционна обиколка из всички 110 планетарни бази на Флота. Адмирал Бласт също се оказа голям любител на напитката „тап“. Стори му се чудесна идеята да тръгна с него като член на екипа му, за да добия представа за всяка от тези 110 главни планети на Конфедерацията. Каза, че може да ме назначи като цивилен помощник и да го облекча при официалните

срещи с разни важни клечки. А чичо ми Гас заяви, че това ще е превъзходна подготовка за бъдещия ми пост в неговата канцелария, защото ще имам шанс да надникна зад завесите на политиката на всяка планета. Двамата едва ли не ми събраха багажа и тъкмо да ме качат в кораба, но погълнатият от тях „тап“ милостиво замъгли главите им и те се понесоха нанякъде под ръка, запели „Към космоса напред!“

Измъкнах се крадешком. След два часа сигурно нямаше и да си спомнят за мен. Отново влязох в главната сграда. Намерих стаята с табела „Архив — Корабни дневници на Флота“. Влязох.

Този път реших да опитам с праволинейния подход към целта.

— Сър Гас каза, че мога да надникна в някои стари корабни дневници.

Бях уверен, че чичо ми и без това нищо няма да си спомни.

Стар космонавт с белези от изгаряния по едната страна на лицето си ме попита:

— На кой кораб?

Отговорих:

— Патрулен, номер В-44-А-539-Г.

Посочи ми една странична ниша и аз се настаних пред екрана. Страниците на корабния дневник започнаха да се плъзгат пред очите ми. На пулта имаше бутони за забавяне и спиране на текущия текст. Както и много други, чието предназначение не знаех.

Дневникът приближаваше датата, която търсех. Натиснах „Забавено“.

ЕТО, ОТКРИХ ГО!

Цялото онова пътуване се разкриваше пред очите ми. Излетели от Волтар с бойния инженер Джетеро Хелър на борда, стигнали до Блито-3, извършили наблюденията, без да кацат и се завърнали. Петнадесет седмици, отбелязани като обичайна работа в дневника.

Аха!

Точно за този кораб Ломбар Хист, Шефът на Апарата, бе издал заповед да бъде пленен в патрулната база, а екипажът му — затворен в Спитеос.

Но нищо подобно не бе отбелязано в дневника. Просто видях празна страница. Изведнъж се появиха още записи. Започвах с ремонт и преоборудване на кораба и продължаваха с други обичайни задачи.

Бързо намерих бутона за връщане на текста. До празната страница на екрана се появи мъничък символ. Беше зелена спирала. Погледнах таблицата с кодовете, залепена отстрани на пулта — символът означаваше „Виж Флотско разузнаване“.

Подадох глава от нишата. Старият космонавт беше зает с някаква своя работа. Разгледах пулта. Оказа се, че не е чак толкова различен от пулта на всяка машина в библиотека. Натиснах бутона със зелената спирала и набрах номера на патрулния кораб.

Точно попадение!

ПАТРУЛЕН КОРАБ В-44-А-539-Г. ПРИ РУТИННА ОПЕРАЦИЯ ЗА ЗАЛАВЯНЕ НА КОСМИЧЕСКИ КОНТРАБАНДИСТИ, КООРДИНАТИ 80/45/32, СЕКТОР ФЛИСТЕН, ФЛОТСКИЯТ КРЪСТОСВАН „БОУЛК“ ОТКРИ И ВЪРНА НА ФЛОТА ВЪПРОСНИЯ КОРАБ.

Аха! Ето защо нито Грис, нито някой друг е открил следи от Мошениците от Смъртния батальон на Апарата просто са продали кораба на контрабандисти! Не са го унищожили, както им било заповядано.

Чакай. Появиха се още символи. Разгадах ги — ако исках доклад за сражението, трябваше да набера името на кръстосвала „Боулк“. Но ако желях да науча прекеждията на екипажа от патрулния кораб, трябваше пак да натисна „Флотско разузнаване“.

Престрелките с контрабандисти не ме интересуваха, но жадувах да науча какво се бе случило на хората от патрулния кораб.

Грис бе описал отиването си при тях в Спитеос, когато им пробутал проститутка и отровна храна. Предположил, че не след дълго всички ще бъдат мъртви.

НО ТУК СЕ НАТЪКНАХ НА ДОКЛАД ДО ФЛОТСКОТО РАЗУЗНАВАНЕ ЗА ЕКИПАЖА!

Повярвайте ми, въобще не си губих времето и натиснах нужните бутони твърде припряно.

Ето го, пред очите ми!

ПОВЕРИТЕЛНО

От: Отговорник на екипажа Соамс, патрулен кораб В-44-А-539-Г

До: Офицер Бис от Флотското разузнаване

СЪР! Съгласно искането ви да представя пълен доклад, с удоволствие изпълнявам дълга си.

СЪР! Когато получихме заповеди за незабавно излитане, веднага се качихме в кораба и се издигнахме над базата. Петнадесет души от Смъртния батальон на Апарата неочаквано излязоха от скривалищата си из кораба и ни надвиха.

СЪР! На двеста мили навътре в Голямата пустиня е разположена крепост на Апарата, която не е отбелязана на нашите карти. Това е черно укрепление, за което се предполага, че е развалина, останала от първобитните жители на планетата. Обаче е напълно оборудвана и защитена.

СЪР! Всички ние (списъкът с имената приложен) бяхме затворени, в нарушение на разпоредбите на уставите. Отнеха ни дрехите и ни натикаха голи в подземна килия.

СЪР! Щяхме да умрем от глад, ако не бяхме проявили сърчност при лов на гризачи.

СЪР! Щяхме да умрем от жажда, ако през пукнатини в стените не се просмукваше вода.

След няколко дни при нас дойде офицер на обща служба, с кафяви очи и кестенява коса, който не ни се представи.

СЪР! Той поиска от нас сведения за полета ни до Блито-3, най-вече за ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР, Имперския офицер, който официално ръководеше мисията за извършване на наблюдения на въпросната незавоювана планета. Особено настояваше да му кажем какви недостатъци и слабости проявява въпросният Имперски офицер Хелър.

СЪР! Той се опита да ни подкупи с храна, пари, накрая и с проститутка. Досетихме се, че е от „къркалите“ и нищо не му казахме, но му измъкнахме всичко, с което ни подкупваше.

Той ни показва проститутката през решетките и ни увери, че можем да я имаме, ако му съобщим сведенията. Един от нашите хора — пилот родом от Флистен — разпозна момичето като гуаопка по формата на очите и удължените нокти. Като момче научил гуаопски. На родния ѝ език той ѝ каза да не се съпротивлява и да влезе в килията. „Къркачът“ успя да я избута през отвора за подаване на храна, защото беше дребничка. Беше в ужасно състояние, с отрязан ларинкс. Макар да не можеше да говори, с жестове и скици в прахта тя обясни къде сме попаднали. (Справка — горепосочените данни.)

Имахме подозрения за храната и дадохме малко на гризачите, които умряха в страшни мъки.

Нашият финансов отговорник внимателно провери парите и установи, че са фалшиви.

Част от подкупа беше и една „магическа чанта“. Разбрахме как да я отваряме.

Момичето имало пропуск за излизане, оставен на контролния пункт.

Обещахме ѝ, че ако ни помогне да се освободим, ще се погрижим да ѝ бъде присаден изкуствен ларинкс в гърлото и ще я изпратим на родната ѝ планета Флистен. Тя се съгласи.

Изработихме ѝ нож от една консервна кутия. Нашият медик я разкраси така, сякаш има венерическа болест, за да не я изнасят типове от охраната.

Тя изпълни дадените ѝ наставления и зарови отровната храна в лагера до крепостта. При следващите си идвания ни носеше метални парчета от стари машини, като ги криеше в чантата със сексуални играчки.

Ние си направихме оръжия.

В уречения ден момичето изрови отровната храна и докато я пренасяше през стаята на охраната, изпусна чантата така, че консервите да се разпилеят по пода. Разбира се, дежурните от охраната сграбчили консервите и започнали да ги отварят, за да изядат храната. А момичето,

според плана, подмамило дежурния офицер, като с жестове му обещаващо задоволяване на желанията му.

Дежурният офицер бе заловен от нас. След като беше заплашен, стана много сговорчив.

Всички други от охраната бяха мъртви след изяждането на отровната храна. Завлякохме трупите в килията и им взехме униформите. Сложихме си защитни шлемове, за да не бъдем разпознати. Когато дойде смяната, погрижихме се и за тях.

Плененият офицер преведе нас и момичето през тунелите.

Той уреди вземането на аерокар и отлетяхме към нашата база. Както се бяхме споразумели, там го освободихме и имам сериозни съмнения, че ще се осмели някога отново да припари до Апарата.

Нашият екипаж осигури средствата за изкуствен ларинкс на момичето и билета ѝ до Флистен, така че Флотът няма финансови задължения в това отношение.

Отправлям молба от името на екипажа да ни бъде разрешено да бомбардираме централния щаб на Апарата в Правителствения град, защото те са скапани „къркачи“ и никой няма да плаче за тях.

С уважение

Отговорник Соамс

Забележка: Копие от доклада да се приложи към продължаващото разследване на Флотското разузнаване относно действията на Координирания информационен Апарат.

Забележка: След необходимото лечение, екипажът да бъде върнат на служба.

Забележка: Да не се разрешава бомбардиране на Апарата. Ще продължим да ги наблюдаваме.

Бис

Флотско разузнаване

Светът се завъртя около мен!

Всичко съвпаднаше със самопризнанията на Грис!

ИМАЛО Е Апарат!

ИМАЛО Е полет до Блито-3 за извършване на наблюдения!

ИМАЛО Е планета на име Земя!

Ох, горкичкият аз! Заговорът на мълчанието беше наистина чудовищен!

Но не са успели да заличат всички следи!

Старият космонавт попита:

— Намерихте ли каквото търсехте?

Бързо подредих разпечатките от дневника и ги прибрах в чантата си. Не биваше да види с какво съм се занимавал.

О, колко вълнуващ беше животът на репортера-детектив!

Излязох най-спокойно.

Застанах на синия чакъл пред сградата и се замислих. Къде трябваше да отида сега?

Идеята блесна като мълния.

СПИТЕОС!

ШЕСТА ГЛАВА

Втурнах се към своя скоростен аерокар и сграбчих микрофона на комуникационното устройство. Обадих се в хангара на семейното имение и успях да се свържа с моя механик.

— Шафтър, — казах му развълнувано, — подготви стария аеробус. Веднага идвам вкъщи да го взема.

— Аеробуса! — изхленчи той. — Как така, млади Монте, че това нещо не е излизало от хангара поне десетина години! Ами че не сме го използвали, откакто карахме вас и приятелчетата ви до училище с него!

— Подготви го! — заповядах непреклонно. — Предстои му дълъг път! Сега ме превключи да говоря с Хаунд.

— Монте? — обади се Хаунд. — Добре, че се обадихте. Майка ви ме тормози още от обяд, иска да научи къде се дяхахте. Нима забравихте, че имахте уговорка с Корса и нейния брат да поплувате в басейна?

Но жаждата ми за действие позволяваше с лекота да отбивам такива досадни заяждания. Бях открил пътя към спасението си.

— Хаунд, веднага нахвърляй малко инструменти, лагерна екипировка, оръжия и разни други неща в аеробуса.

— Оръжия ли? — учуди се той. — Монте, та вие нямате никакви оръжия. И освен това сте поканен на вечеря в градската резиденция на Корса!

— Хаунд, — натъртих, — поне веднъж се постарай да не ме издъниш. В замяна обещавам да не ти рецитирам следващата си ода. Така бива ли?

— Много съблазнително — смили се Хаунд. — Но по-добре веднага се прибирайте вкъщи!

Подобрих всички рекорди по пътя към дома.

И на какво налетях там? О, читателю, дано оцениш мъките, които изтърпях, за да предам в ръцете ти края на тази история!

Доста мърлявият аеробус беше вече на площадката за кацане. Дотук добре. Но там бяха също майка ми, Корса, нейният брат и

Хаунд. Последните трима бяха облечени като за излет!

— О, толкова е романтично — въздъхна майка ми. — Тази нощ в небето ще светят две луни.

— Намерих ви оръжия — съобщи Хаунд. — Братът на Корса има цели тонове.

Шафтър вече се бе настанил на пилотското място.

Млади Монте, не мога да ви поверя тази вехта развалина. Току-виж се наложило да поправам двигателите насред полета.

Излетяхме, а майка ми махаше с надежда отдолу. Корса се сгуши в креслото.

Не потръгна както го бях замислил. Съмнявах се, че Боб Худуърд би успял да сваля президенти, ако семейството му го е обгръщало като непроходимо тресавище.

— Накъде? — попита Шафтър.

Изгледах го доста сърдито. Искях аз да управлявам машината, за да проверя мога ли да се справя само с едно коляно, като Хелър. Но трябваше да се примиря с положението.

— Мини над онези хълмове и се насочи към Голямата пустиня.

— О, значи отиваме към планините Блайк — предположи Хаунд. — По-добре е да се обадя на граф Мок. Това е негов ловен резерват и той ще изпрати своите егери да ни посрещнат.

— Не, не! — възразих му аз. — Не отиваме там. Целта ни е Спитеос.

— Никога не съм чувал това име — заяви Шафтър и посегна към бутона за включване на картата в контролното табло.

— Не съм и очаквал друго — казах му гордо. — Това е огромна черна крепост, останала от праисторическите времена. Дотам са двеста мили, точно на запад. Няма как да я пропуснеш. Би трябвало тази развалина да е с огромни размери.

— Не харесвам развалините — обади се Корса. — На Модон всичко е блестящо и ново. Всъщност вече поръчах на някои архитекти да започнат работа по нашия бъдещ дом.

Започна да ми се гади. Тази история бе стигнала твърде далеч, а и твърде бързо!

Нейният брат реши, че сега му е времето да ме обучи как да ходя на лов за лепъртиджи с оръдия, за да не пострадам още първия път. А

Корса надълго и нашироко ми обясни какви мерки било задължително да се вземат, за да не бъдат изядени посевите от червеи.

Стори ми се, че получих амнистия от самия Император, когато Шафтър каза:

— Ами това ще да е!

Погледнах напред и надолу. През танцуващите вихрушки от прах забелязах процеп в земята, зловещ и ужасяващо дълбок. А отвъд него имаше обширен район, затрупан с натрошен черен камънак.

— Не виждам никаква крепост — отбеляза Корса.

— Нали каза, че тук имало крепост — присъедини се и нейният брат.

Край ръба на пропастта растеше яркозелена трева, където някакви тревопасни си бяха устроили угощение.

— Пастир! — възкликна Корса. — Кацайте, за да го разпитам за стадото му!

Шафтър веднага приземи аеробуса.

Изскочих, преди Корса да е обсебила селянина и го попитах:

— Това ли е крепостта Спитеос?

Той придърпа одеялото на раменете си и погледна, накъдето бях посочил.

— Тия черните камъни ли? — Дъвчеше някакво листо и изплю обилна хрчка. — К'во да ви кажа, працядо им викаше „Крепостните руини“. Пък може нявга на туй да са мязали. Ама да знаете, тука земята доста се тресе, поразмятала ги е.

Обърнах се към зейналата бездна.

— Някога слизал ли сте долу?

— К'во? — уплаши се той. — Да не съм някой побъркан. Една животинка ми падна там преди време, та я слушах как врещи цял час, ама тъй и не усетих кога е плъоснала на дъното.

Корса налетя и го заразитва какви растения предпочитали животните му и какви билки им давал срещу болки в червата.

Отдалечих се и седнах на голям черен камък. Огледах местността. Според писанията на Грис лесно намерих вероятното разположение на военния лагер. Не исках да доближавам пропастта, където графиня Крек може би срещнала смъртта си. Питам се дали под твърдия базалт още се крият тъмници и кости на затворници.

Не можех да сдържам полета на вдъхновението си, измъкнах бележник и написах ето какво:

ОДА ЗА СПИТЕОС

*О, величие, западнало в руини,
стъписан съм след толкова години
от множество прекършени съдби,
останали под твоите стени.
О, черна, страшна злоба, откъде
изскочи ти, като чудовищно дете
на някой смраден, гнусен ад,
сред който само демони пицят?
О, Спитеос, с ужас мачкаш моята душа,
щом спомня си на твоите жертви участта!
Аз радвам се, че тънеш ти в земята,
която си просмукал с кръв пролята.
И само вятърът в пустинята ще стене
за твойто минало тъй тленно!*

Огледах творбата си. Казах си, че никак не е зле. В добра форма си, Монте.

Чух стъпки зад гърба си. Бяха Корса, нейният брат и Хаунд. Не устоях на съблазънта да им прочета одата.

СЕЛЯНДУРСКИ КИКОТ!

Притиснала ръце към корема си, Корса накрая удържа смеха си.

— Ох, Монте! За всички ще бъде такова облекчение, когато те излекувам от тази мания да пишеш. Честно ти казвам, коремните ми мусели няма дълго да понесат подобно напрежение.

От този миг я намразих страстно!

Едва обърнах внимание на коментара на Хаунд:

— Нали ми обещахте, че няма да ми четете следващото проклето нещо. Ясно е, че съм длъжен да ви внуша накрая колко е важно човек да държи на дадената дума!

Сурово потиснах в душата си желанието да напиша „Ода за бездушните“.

Съзнавах без никакво колебание, че съм се родил, когато и където не ми е мястото. Тръгнах към аеробуса.

— Изнеси инструментите — заповядах на Шафтър.

— Да, ама не ми казахте точно какви инструменти да взема. Но съм подбрал всичко необходимо, с което да анализирате работата на всеки двигател, дето някога е произведен.

— Не се опитвам да търся повреди в двигатели. Искам да търся метал под земята.

— Метал ли? — учуди се Шафтър. — Ама няма нужда да търсите метал, когато оправяте двигатели. Че нали точно от това ги правят. Тия детектори до един проверяват само електрически вериги.

Не ми се вярваше да открия работеща електрическа верига след повече от век разруха, ако ще и да я захранва черна дупка.

Почувствах се победен и отидох да седна по-надалеч от останалите.

Ако моето търсене завърши с провал и никога не напиша книгата си, разобличаваща заговора, съдбата ми е решена. Или ще изгния зад някое чиновническо бюро, или ще бъда прогонен на Модон. Иначе можех само да скоча в бездната и да сложа край на страданията си.

Седях под огряното от залеза небе и с всяка минута се натъждавах все по-силно. Не разполагах с достатъчно данни. Имах само една стара карта, която не ми позволиха да задържа, откъси от корабен дневник, доклад до разузнаването и самопризнанията на Грис. Не ми даваха нито доказателство, нито разумна причина за съществуването на такъв мащабен заговор. Питях се какво ли би предприел Боб Худуърд на мое място.

Шафтър дойде при мен.

— Недейте да се мусите така. И аз ги чух ония ваши стихчета, не са чак толкова лоши. А и на мен ми се мярна нещо в главата. Щом ще търсите метали под земята, мога да забуча в пръстта един от резервните горивни пръти, да го активирам и ако има метал наоколо, ще възбуди заряд в него, така ще го намерим с анализаторите. Вие какво се надявате да намерите, някое съкровище ли?

— О, наистина е така! — уверих го.

Да, щеше да се окаже неоченимо богатство. С него щях да се изтръгна от унижително робство. Само трябваше да намеря доказателствата!

— Ами хайде да я започваме тая работа — подкани ме Шафтър.

СЕДМА ГЛАВА

Веднага се досетих, че ни чакаше тежко копане.

— Не, не, не! — възрази Хаунд. — Не можете да копаете с този костюм на раменете си и хич не си въобразявайте, че аз и Шафтър ще превиваме гръб сами. — Той подвикна на пастира. — Нямате ли някакво село наблизо?

Човекът се изплю на север.

— Ей го там, зад ония големите камъни.

Помолих брата на Корса да се погрижи за разполагането на лагерната екипировка и се повлякох след Хаунд, който вече тежко трополеше на север.

С множество предупреждения да не си късам дрехите по тръните и да не падам в зеещите дупки, Хаунд ме преведе около грамадната купчина камъни и след още петнайсетина минути стигнахме до „селото“.

Думата май не беше подходяща в този случай. Нападалите камъни образуваха подобие на пещери и пред тях се размотаваха жени и деца.

Наложи се Хаунд да зададе не един въпрос, на който отговаряха само широко отворени очи, но все пак откри вожда в дупка, чието обзавеждане се състоеше предимно от гъста воня. Старецът беше съсухрен и прегърбен, без нито един зъб в устата, на около сто и деветдесет години.

Аха, казах си безгласно. Сигурно някои от затворниците са избягали след земетресението и са останали да живеят тук!

— За туй племе ли питате? — рече ни старецът. — Ние сме пастири. Минахме насам преди петдесетина години, намерихме си хубава трева и взехме, че останахме.

Не знаел, че някога тук имало крепост.

Хаунд ме попита:

— Колко дупки ще копаете?

— А как да знам предварително колко ще копая?

— Ако съдя по детското ви увлечение да ровите в пясъка, няма да са никак малко. Колко пари носите?

— А защо изобщо трябва да нося пари?

Хаунд отговори:

— Защото ще наема тези хора да копаят.

— А, така ли било.

Успя да сключи някаква мошеническа сделка — петдесет мъже от селото щяха да свършат работата.

Върнахме се при аеробуса, а по пътя изслушах безбройни наставления да не си закачам крачолите на панталоните по храстите.

Не забелязах никакви признаци никой да се е погрижил за лагера. Далечен гръм ми подсказа, че братът на Корса използваше остатъка от деня за стрелба по пойни птички. Самата Корса увлечено обсъждаше с пастира тънкостите в отглеждането на добитък.

Хаунд каза:

— Ще отлетя с аеробуса до града и ще изтегля аванс за сметка на издръжката ви за следващия месец. И ще ви донеса някакви дрехи, подходящи за ровене в земята. Трябваше да споделите с мен намеренията си. Седнете на онзи камък и не мърдайте, докато се върна.

Той и Шафтър нахвърляха по земята лагерната екипировка, после Хаунд отлетя с аеробуса. Седнах на камъка и се замечтах за живот, в който никой няма да ми дърпа юздите. Бях сигурен, че Боб Худуърд никога не се е сблъсквал с такива препятствия. Шафтър обикаляше и забиваше в земята горивен прът, след това го активираше. Накрая ми каза:

— Млади Монте, не мога едновременно да се занимавам с горивния прът и да следя данните на анализатора. Когато забия пръта някъде, отдалечете се на петнадесет-двадесет фута от мен и гледайте уреда.

Съгласих се с предложението му. Почти веднага отбелязах огромен скок в напрежението. Възбудено започнах да изтръгвам туфи трева и да разхвърлям пясъка. Шафтър се присъедини към мен. Приличахме на два звяра, ровещи в дупката на вече подушената жертва. Под лунната светлина изригнаха малки пясъчни гейзери.

— Какво правите? — попита Корса.

— Търсим заровено съкровище — отвърна Шафтър.

— Не бива така да унищожавате тревата. Ще лишите горките животни от пасището им. Веднага запълнете тази дупка.

— Добре, добре — успокоих я. — Нека първо видим какво се крие отдолу.

— Монте, — свирепо произнесе тя, — вече ми е съвсем ясно, че трябва на много неща да те науча. Когато ровиш така из някое пасище, предизвикваш ерозия. Тежко ми е на душата, само като си помисля за предстоящите ми ужасни дни, докато те превърна в добър селски стопанин. Ти си напълно безчувствен. Веднага престанете и се махнете от там!

Разбира се, наложи се да престанем. Върнах се опечален при своя камък. По дяволите, какво ли имаше под земята, щом стрелката на анализатора подскочи толкова диво?

Двете луни се бяха издигнали високо в небето, когато Хаунд се върна. Доведе двама слуги, готвач и камериерка за Корса. Веднага бях съгълчан за изцапания от тревата всекидневен костюм.

Намериха изворче, поставиха надуваемите палатки и малко късно изяхохме вечерята, донесена от града.

Но аз напрегнах докрай хитроумието си. Имаш късмет, читателю, иначе никога нямаше да научим какво се е случило, след като Грис ни заряза наред разгара на събитията.

Изчаках всички да заспят. Изпълзах от палатката, стигнах до дупката и започнах да копая. Внимавах да не вдигам никакъв шум. Ровех, избутвах, изхвърлях и си претрих пръстите до кръв.

След време коленичих под зелената лунна светлина и се вгледах в находката си.

КОЛЕЛО ОТ ОРЪДИЕ!

Беше проядено и разкривено. От едната страна бе частично стопено, като от мощен лъч.

Несъмнено тук е имало битка!

Надеждата ми възкръсна.

Ясно ми беше, че ще успея да се спася от предопределената ми съдба. Очакваше ме слава!

Отърсих се от унеса. Изтърколих колелото на равно място. И грижливо запълних дупката.

Изтиках тромавото колело до своята палатка и най-после заспах.

Събуди ме оглушителна врява. Не можах веднага да разбера какво ставаше, защото Хаунд трябваше да ме обръсне, да ме напъха в някакви спортни дрехи и подходящи ботуши, дори ме принуди да закуся.

Все пак се измъкнах от палатката. Наоколо гъмжеше от мъже, дошли от селото. За всички имаше инструменти за копане. Бяха наобиколили Корса. Да, можех да се надявам. Току-виж вече е на моя страна. Но тогава дочух какво им говореше.

Обясняваше им, че могат да увеличат неколнократно площта на пасищата си, ако изкопаят канавки, които да спрат ерозията и да прехванат водата от изворчето. Освен това при надиганото на водата след дъждове щели да се образуват езерца.

— Твърде много вода и почва падат в тази пропаст — заяви тя. — Ето ви скицата. Хващайте се на работа.

Всички се повлякоха нанякъде и Корса тръгна към мен.

— Монте, погрижих се вместо тебе за това начинание. Защо не потърсиш брат ми, можете да постреляте по пойни птички. Много вредят на посевите.

Сега беше мой ред да вдигна отчаяно очи към небето, но не направих това, разбира се. Не и пред нея.

За мен и Шафтър не оставаше друга възможност, освен да следваме копачите по петите и да се надяваме на някакво случайно откритие.

Почти веднага се натъкнахме на чиста руда! (Ако си послужим с езика на миньорите.)

Един от мъжете започна да изхвърля пръст от плитката дупка, Шафтър забеляза нещо лъскаво и полетя натам като изстрелян. Вдигна нещо кръгло и промърмори:

— Проклятие, мислех, че е монета!

Метна предмета настрани и аз побързах да го прибера.

Копче! Символът на него ми заприлича на бутилка... не, дебела бухалка с дръжката нагоре!

АПАРАТЪТ!

Аха! Значи самопризнанията на Грис не са измислица!

През целия ден обикалях край копачите и прибирах находките. Очевидно в този район често се срещаха метални парчета. Един мъж

ми каза, че след пороен дъжд винаги намирали по нещо метално. Този лагер трябва да е бил наистина голям!

До вечерта имах цяла купчина отломки, сред които дори останки от електрически камшик!

Вече бях съвсем близо до целта. Дори не ме подразни лекцията, изнесена ми от брата на Корса, от кои пойни птички първо трябвало да се отърва, ако не искам да будувам цяла нощ. Кисело се питах дали пък прадедите на Грис не са произхождали от планетата Модон. Не бях сигурен дали разсъдъкът ми ще издържи още дълго в компанията на тези двамата.

Към полунощ се събудих от заговорническия шепот на Шафтър.

— Ако изобщо ще намираме някакво скрито съкровище, трябва да работим нощем. Хайде, елате. Някой трябва да следи данните на уреда.

Крадешком се отдалечихме от своя импровизиран лагер.

— Вижте, като отскочих до града днес за семена от разни треви — каза ми той, — огледах мястото от въздуха. Ако тук някога е имало крепост, при земетресението ще да е паднала на запад. Натрошените камънаци ей там ми приличат точно на съборена кула. Хрумна ми, че ако вътре е имало трезор, ще го намерим някъде из купчините. Хайде да проверим.

Катерихме се по хълмовете ронещ се черен базалт под ярките зелени луни. Е, това вече ми заприлича на нещата, с които и Боб Худуърд би се заел.

Надигналият се вятър стенеше из пръснатите отломки. В ума ми се оформяха куплетите на „Ода за бездомния призрак“. Въобще не гледах къде стъпвах.

И ПРОПАДНАХ ПРАВО НАДОЛУ!

Прелетях петнайсетина фута, преди да се сгромолясам болезнено!

Дочух гласа на Шафтър в нощта.

— Ей, къде изчезнахте?

— Тук съм, долу! — креснах му.

Главата му се очерта в дупката над мен.

— Ама не бива така да се размотавате! Може и лошо да се ударите!

— Може, а! — изскимтях аз. — Вече се пребих! Измъкни ме от тук!

Той светна с фенерче в дупката.

— Ей, гледай ти! Че вие сте в някаква стая!

Престанах да се опипвам за счупени кости и се озърнах. Ами да, бях попаднал в нещо като някогашна стая.

Шафтър спусна въже, но вместо да ме издърпа, слезе при мен.

— На какво лежите? — попита той.

Проверих.

ВРАТА!

Бе изработена от някаква непробиваема сплав и така покрита с пръст, че само падането ми я оголи.

Разровихме остатъците от пръстта. Шафтър включи дезинтеграторна бургия, за да откърти пантите, двамата с общи усилия успяхме да избутаме вратата настрани. Под нея зейна дупка и когато я осветихме с фенерчето, пред нас се откри стая, сякаш полегнала на хълбок.

Забелязах остатъци от мебели. Пак спуснахме въжето. Изправих едно кресло. Беше богато украсена антика. Казах си, че вероятно сме се натъкнали на гробница. Потърсих следи от ковчег или други погребални принадлежности. Но виждах само многобройни стъклени парченца.

— Я да видим дали не са скрили съкровището зад тези стени — предложи Шафтър. — Вие следете стрелката. Аз ще си сложа изолаторните ръкавици и ще се заема с горивния прът.

Скоро стените, край които той бавно вървеше, заискриха. Усетих миризма на озон във въздуха.

Прокарах анализатора край една стена. Стрелката отскочи до края. Шафтър долетя при мен.

— В името на всички зъбни колела! — промълви той. — Там отзад май има милиони тонове метал!

Разхвърляхме камъните и открихме още една врата. Разчистихме я, разрязахме пантите и я преместихме.

Озовахме се в следващата стая.

Включих фенерчето. Точно зад стената, където уредът пощуря, се намираха остатъците на КОМПЮТЪРНА СИСТЕМА!

— Ох, проклятие! — каза Шафтър. — Няма никакво съкровище. Само сме пуснали напрежение в схемите. Издънихме се!

— Не, не сме! — възкликнах аз.

Изведнъж проумях къде се намирахме. Онзи древен трон в съседната стая, тази врата, преобърнатите бюра — всичко съвпаднаше с описанието на Грис!

БЯХМЕ В КУЛАТА НА ЛОМБАР ХИСТ!

И СЕГА СЕ ВЗИРАХ В НЕГОВИЯ КОМПЮТЪРЕН ПУЛТ!

О, нали точно това се надявах да открия!

— Бързо, Шафтър! Можеш ли да включиш тора нещо?

Той огледа пулта. Когато кулата рухнала, крепежните болтове са задържали цялата система на мястото ѝ. Но имаше твърде окаян вид.

— Че защо ви е? — попита Шафтър.

— За да извлека съхранената информация, разбира се!

— Ех, Монте, много ми е жал да ви разочаровам, ама и да е имало нещо в паметта, свършено е, няма го вече.

— Как така? — захленчих аз.

— Ами нали пускахме наоколо страхотни токови удари, за да търсим, та сме изтрили цялата памет.

Припаднах.

Какви ли страдания трябва да е преживял и Боб Худуърд на времето!

Ако още някой реши да ми помага в издирванията ми, най-добре да се откажа още отсега!

Най-сетне се изкатерих по възетата и излязох. Седнах на камък под греещите луни.

Бе невъзможно да се примиря с перспективата да понасям Модон закуп с Корса и нейния брат или да умирам от скука зад някое бюро. В зеленикавото сияние на небето не беше изписано с огнени букви моето име. Дълбоката цяла миля пропаст ми се струваше особено привлекателна. Потиснато започнах да съчинявам „Ода за един погубен живот“.

ОСМА ГЛАВА

През целия следващ ден се шлях безцелно и дори не си правих труда да събирам парчетиите, изровени от копачите.

Почти не спях през нощта. Освен това дълбоко в душата си съзнавах, че за това пастирско племе ще е от полза да има повече трева и вода и малко се срамувах от острата си неприязън към проекта на Корса. Някога, преди повече от 125 хиляди години Голямата пустиня е била плодородно поле. Навсякъде още личаха остатъците от напоителни канали. Но предишната цивилизация била изтрита от лицето на планетата и всичко се превърнало в прах.

Размишлявах над мимолетния живот на всяка култура. Можеха да бъдат унищожавани безследно. За първи път се запитах каква ли ще е съдбата на нашата цивилизация. На пръв поглед си беше напълно стабилна. Но дали някоя катастрофална война нямаше да я погълне в огненото си дихание?

Преди да напредна в съчиняването на „Ода за изчезналата слава“, която отразяваше обзелата ме печал, през ума ми мина съвсем неочаквана мисъл.

Може пък да няма никакъв заговор. Може би Волтар просто е унищожил Блито-3. Може би планетата вече не съществува. Може би са я сметнали за твърде сериозна заплаха!

Споменах за идеята си по време на вечерята.

— Чуйте, дали според вас някоя далечна, още незавоювана планета би могла да създаде оръжия, с които да разгроми Волтарианския флот и да погуби безследно Конфедерацията?

— КАКВО? — каза братът на Корса. — Да погуби безследно 110 планети? Ти сигурно си превъртял.

— За каква планета приказваш? — попита Корса.

— Тя е отбелязана на нашите карти — или е била отбелязана преди — като Блито-3. Местните жители я наричат Земя.

Братът на Корса прихна.

— Земяните идват! — успя накрая да изгъркори със селяндурския си глас.

Корса избухна в необуздан кикот.

Нейният брат вдигна очи към вечерното небе.

— Бързо се прикрийте! Над нас летят чужди кораби!

Тогава смехът им премина всякакви граници. Нямаше толкова да се засегна, ако и слугите не се бяха включили в общото веселие.

— Ох, Монте — изпъшка Корса след малко, — заради тебе наистина ще си скъсам някой мускул на корема! Какъв си клоун!

Постарах се да им обясня, че според мен само е вероятно Волтар да е унищожил цялата планета, защото някой я е преценил като заплаха. Но те не ме слушаха. Накараха всички прислужници да зяпат в небето, за да се уверят, че вражеският флот вече не е запълнил небето над нас, все се преструваха, че виждат непознати кораби и се блъскаха един в друг с викове на престорен ужас, уж всеки мислеше другия за току-що кацнал земен войник. Братът и сестрата преливаха от жизненост. Предположих, че това е вредното влияние от чистия въздух на Модон.

По-късно братът на Корса се забавляваше, като рисувахе въображаеми земяни. Опита с пипала, отказа се от тях в полза на дълги клюнове, накрая ги изобрази като дебели кълба. Корса събра рисунките и каза, че нямала търпение да ги покаже на приятелите си.

Легнах си рано.

И добре направих. Към полунощ, когато успокоих измъчения си ум достатъчно, за да потъна в унес, Шафтър ме изтръгна от дрямката.

Напипах в тъмното някакви дрехи и тръгнах с него. Когато се отдалечихме достатъчно от лагера, за да говорим нормално, той ми каза:

— Трябваше веднага да ми кажете, че търсите информация. Това да не е някаква тайна или нещо подобно?

Съжалих, че не си затварях устата пред двамата модонци.

— Ами прав си — признах. — Опитвам се да науча какво се е случило след събитията, описани в нечию самопризнания. Той е прекъснал историята по средата.

— Добре де, елате с мен — подкани ме Шафтър.

Запътихме се към селото!

Мъж от племето, когото виждах само като неясна сянка, ни пресрещна и ни поведе. Влязохме в пещера, наложи се да прескачаме вързопи от кожи. Навлизахме все по-навътре.

— Не мога да ви гледам такъв нацупен — сподели Шафтър. — Затова вечерта проследих докъде водят кабелите. И дойдох тук!

Посочи към един тунел. Пристъпихме към една грамадна метална врата и Шафтър я отвори.

Обширна зала, натъпкана с маси, пейки и шкафове. Навсякъде виждах парчета от кожи и инструменти.

— Тук са си направили работилничка за дрехи — уведоми ме Шафтър. — Не са могли да отворят шкафовете, пък и за нищо няма да им послужат.

— Къде сме? — попитах, докато шарех с лъча на фенерчето по дългата редица зацапани, овехтели от старост шкафове.

— Тук са въвеждали информация в компютъра — каза Шафтър. Посочи ми отворен шкаф, бе прерязал пантите на вратичката. — Точно оттук са подхранвали с данни онзи пулт.

Бръкнах и извадих купове хартия.

ДОКУМЕНТИ!

При това оригинали!

КАСЕТИ СЪС ЗАПИСИ!

Също оригиналните!

— Това ще свърши ли работа? — попита Шафтър.

— О, да благодарим на Небесата и всички Богове — да! — извиках и усетих, че ръцете ми трепереха.

— Е, това е хубаво — одобри Шафтър, — защото току-що купихте цялото място.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Насилия, убийства — вирах се в толкова събрани накуп престъпления, че сякаш потъвах в този мръсен хаос!

За мен, възпитан да вярвам, че властта е почитена и никога не върши злини, че защитава гражданите и работи за общото добро, това беше страхотен удар!

Нищо чудно, че са скрили... как точно му е името — Координирания информационен Апарат — от очите на обществото!

Отвлечете този, убийте онзи, изнудвайте трети. Имаше и тъпашки престъпления: „Отровете любимите му рибки!“. Срецах пълни безсмислици: „Изпотрошете прозорците на къщата му, за да помисли, че хората не го обичат“. Но преобладаваха злодеянията, които смразяваха душата ми: „Ограбете банка, подхвърлете улики при него и прикрийте смъртта му като самоубийство“. „Отвлечете децата му и когато дойде да ги прибере у дома, убийте ги пред очите му“. От този архив в мен се впираха очите на такова падение, каквото не съм и подозирал, че съществува — необуздана жажда за разрушение и смърт!

Но нима е възможно? ТОВА ли е правителството?

През цялата нощ, почти до зазоряване аз рових из стъписващата находка и въпреки замаяния си ум, просто не можех да се откъсна от документите.

— Няма да е зле, ако се махнем засега — стресна ме един глас. — Скоро всички в лагера и селото ще се събудят и ще се чудят къде сте.

— Как къде — по средата между шестия и седмия ад — отвърнах аз. — Тъкмо попаднах на една малка религиозна група, тормозена от правителството. И ето заповедта — в църквата им да бъде подхвърлен цял комплект фалшиви изобличаващи документи, за да бъдат открити при обиска и всички членове на групата да бъдат застреляни на място. Невероятно!

— Хайде, елате — подкани ме Шафър. — Доста диво гледате.

Остави ме в леглото ми, където се потопих в неспокоен сън.

Хаунд ме измъкна и веднага ме сгълча за омърляните дрехи и коса. Не му казах колко омърсена чувствах душата си. Вярвах, че никога вече няма да се отърся от тази кал.

Към средата на утрото милата Корса заподскача към мен. Най-грубиянски си казах, че много прилича на някое животинче от ферма.

— О, Монте! — въздъхна тя, после кръстоса месестите си бедра до масата и изпразни на един дъх моята кутия с горещ главотръс. — Знам, че си искал да направиш нещо ужасно мило и затова си купил за мен тази местност. Ето нотариалните актове, които вождът на селото ни прехвърли — нали са доста чудати? Притежавали са околността по правото на първия, заселил се на изоставени земи. Освен другото тези документи ти възлагат грижата за добруването на местните жители. Всичко си е според закона, но Монте, ще ни струва цяло състояние да разчистим онези черни скали, пък и няма достатъчно място, за да пусна тук домашните си любимци. Сигурно си имал най-добри намерения, Монте, но понякога наистина се чудя доколко си с всички си. Ясно е като бял ден, че трябва да те направлява силна ръка. — Тупна ме по рамото и знаех, че след малко ще имам синина там. — Не се притеснявай, щом се заселим на Модон, ще се разбираме чудесно. Там и семейството ще ми помогне да те вкараме в правия път.

Тя захвърли нотариалните актове в локвичка от разлят сироп и се понесе в галоп нанякъде.

— Прелестно момиче — отбеляза Хаунд.

Друго не бих и могъл да очаквам от него, заядох се безмълвно. Самият той тежи около триста фунта. Би трябвало да съм още по-едър от него, при това абсолютен шампион по борба, за да се справя с Корса — а сега към опасността тя прибави и цялото си семейство. Всички ли приличаха на нейния брат? Всички ли трошаха бухалките като клечки и стреляха по пойни птички?

Обаче аз разполагах с тайно оръжие. Въпреки душевното сътресение, бях твърдо уверен, че съм попаднал на най-грандиозния заговор на мълчанието. Разбира се, все още всичко можеше да се обърка. Когато осъзнах какво можеше да прикрие едно правителство, задачата по разобличаването на заговора ми се струваше непосилна. И въпреки това щях да изпиша името си в небесата с огнени букви! Дори самопризнанията на Грис бяха само бледа сянка на истината!

Поспах малко след обяда и макар че ми омръзна да слушам „Земяните идват!“ по време на вечерята, успях да си легна рано, да се измъкна скришом от палатката и да се върна с Шафтър в тунелите.

Този път разбрах какво бе запазило залата непокътната — намирала се е в подземие и когато предполагаемото земетресение съборило всичко, целият този етаж, а може би и останалите под него, се съхранили.

— По-навътре има стара целологическа лаборатория — каза Шафтър и ми посочи една врата. — А ей там има нещо като гимнастическа зала. Хората от племето не успели да отворят вратите, но аз се погрижих за това.

Огледах помещенията. Залата на графиня Крек! Сякаш плувах из облаци прах, събиращи се в белезникава мъгла пред фенерчето ми. Шкафовете с принадлежностите, които е използвала за обучение! Търсех нещо... ето го! Материалите за Блито-3! Отворих едно чекмедже. Овехтели новинарски листове на някакъв странен език! Дали беше английски? Не посмях да ги докосна — след почти столетие бяха толкова пожълтели и крехки, въпреки сухия пустинен въздух, че сигурно биха се разпаднали.

Щом се върнахме в предната зала, Шафтър ми каза:

— За щастие, и тази врата не са могли да отворят.

Надникнах с включено фенерче. Цял арсенал! Бластерни пушки, ръчни бластери, гранати. Бяха наредени в херметични сандъци и напълно използвани, стига човек да има подходящите енергийни заряди за оръжията. А това какво е? Запалителни бомби, телескопични прицели за убийци, отрови, мини и все такива неща. Да, наистина са били гадни типове.

Когато излязох, потреперих и заповядах на Шафтър:

— Заклучи добре тази стая!

Върнах се в залата с шкафовете, потиснах погнусата си от пръснатите наоколо полуизгнили кожи и се заех да разглеждам документите. Само искам да знаеш, читателю, какво изтърпях, за да си свърша работата!

Тази нощ бях изпълнен с надежда да открия още сведения за Блито-3. И само след два-три часа попаднах на нещо, което ме потресе.

ДАННИ ОТ НАБЛЮДАТЕЛНИ ЕКСПЕДИЦИИ!

Наблюдавали са Блито-3 цели петнадесет хиляди години! С изумление установих, че Волтар толкова отдавна се е интересувал от планетата. През няколко години, понякога през няколко века, цели наблюдаващи екипи кацали там и бродели на воля. Тук-там имаше отпратки към волтарианския График за нахлуването. Бяха проследявали възхода и гибелта на цивилизации. Разбира се, не можех да прочета оригиналните документи, но компютърните обобщения на волтариански бяха приложени към всеки от тях.

И най-внушителната колекция от материали бе събрана под една графа — „Правителствени разузнавателни организации на Земята“.

Обхващаше период от около три хиляди години. В очите ми се набиваха чудновати имена — Юлии Цезар, Карл Шулмайстер, Наполеон, Уебър и кой ли още не. Досиетата ставаха все по-дебели с времето. Бяха разделени на групи и сложено на върха, най-дебелото започваше с раздел „Чека“, а нататък — ОГПУ, НКВД, МГБ, завършваше с „Комитет государственной безопасности“, накратко — КГБ. Друга купчина беше подредена в групата „ОССЦРУ“, имаше и една за ФБР. Предположих, че Волтар е държал под око действията на потенциалните си врагове. И сигурно интересът е бил значителен, защото всеки документ в момента на получаването му биваше регистриран при тогавашния Шеф на Апарата. На най-последните виждах инициали, които вече разпознавах — бяха на Ломбар Хист.

Любопитно, твърде любопитно — свръхсекретна организация, чието съществуване Волтар не признаваше, е изучавала други свръхсекретни организации, може би техните правителства също са отричали съществуването им.

Озърнах се през рамо. Вече знаех много добре какво е чувствал Боб Худуърд, когато се е канил да направи поредното си разкритие.

Прибрах досиетата по местата им и се върнах на документите за Волтар. Малко ми се виеше свят от невероятните количества материали. Как бих могъл да разнищя всичко и да съставя една разбираема за всички история?

Но ако успеях да подредя намереното, щях направо да ги закова за стената! Въобще не се учудвах, че бяха скроили този ужасен заговор. Та ръцете им бяха потопени до лактите в кръвта на невинни хора! Защо ги е търпяло обществото? Ах, какъв взрив щеше да предизвика моето разобличение!

Стигнах до шкаф, на който бе залепено листче, „Да не се регистрира“. Виж ти, трябва да е особено интересно.

Бръкнах и още от първия документ очите ми едва не изскочиха.

АРЕСТУВАЙТЕ ХАЙТИ ХЕЛЪР И Я ДРЪЖТЕ ПОД
ОХРАНА. ЗАПОЧНЕТЕ ПРЕГОВОРИ ЗА
ОСВОБОЖДАВАНЕТО Й С НЕЙНИЯ БРАТ И ГО
НАКАРАЙТЕ ДА ДОЙДЕ. СЛЕД ТОВА УБИЙТЕ И
ДВАМАТА.

ЛОМБАР ХИСТ

Ръцете ми се разтресоха. Бях попаднал на следата! Заповедта се отнасяше за сестрата на Джетеро Хелър!

После си наложих да мисля по-ясно. Ами че Хаити Хелър беше жива! Преди по-малко от месец видях интервю с нея по „Домашен екран“. Отдавна бе навлязла в зрялата си възраст, дори косата ѝ се прошарваше тук-там, но изглеждаше добре запазена жена. Проведоха фестивал на нейните песни. Дори тя самата изпя едно-две куплетчета.

Питах се дали въобще е узнала за правителствения заговор, заплашвал живота ѝ. Да посегнат на такава знаменитост? Чудовищно!

Може би в друг шкаф щях да открия още подробности. Плъзнах поглед по сякаш безкрайните шкафове — милиони, милиарди думи. Налегна ме опасението, че ще трябва дълги години да се занимавам с тях. Но дълго преди края на начинанието ми вече ще са ме захвърлили на Модон или приковали към прашно бюро. Отчаянието измести надеждата в душата ми.

Но внезапно, както се вглеждах в заповедта, ме осени окончателното решение на моите проблеми.

Хаити Хелър знаеше всичко за своя брат. Сигурно при нея имаше писма, изрезки, лични вещи, останали извън хищната ръка на държавата. Явно така и не са посмели да я отвлекат.

Вече знаех какво да правя. Ще използвам тази хартийка като повод да се срещна с нея. Ще говоря с Хаити Хелър. Ще я склоня да ми помогне.

О, щяхме да извадим всичко на бял свят!

Накарах Шафтър да заключи. Върнахме се при другите. Още с първите лъчи на зората им съобщих, че излетът сред природата е приключил. Казах на вождя да поеме ръководството и да довърши проекта на Корса, за което отделих остатъка от издръжката си.

Устремихме се обратно към града.

Същия ден, в два следобед, след като използвах връзките на моето семейство с директора на „Домашен екран“, аз влязох в ателието на Хайти Хелър, разположено на върха на един от Нафуканите хълмове.

Запазила много от красотата си и изключително мила, Хайти Хелър любезно ме покани да седна.

— Дойдох да ви уведомя, че някога е имало заговор, заплашващ живота ви — започнах аз.

Тя прочете листчето и пак ме погледна.

— С какво се занимавате?

— Пиша за живота на Джетеро Хелър.

— Значи писател — каза тя. — Да, попаднахте точно където трябва, Монте Пенуел. Е, може би ще трябва да пътувате, защото всички документи за него се пазят в родното ни място — Тапур, провинция Аталанта на планетата Манко. Бих могла да ви дам препоръчително писмо до библиотекаря на музея.

— А какво ще кажете за този заговор?

Тя застана до прозореца и погледна към Правителствения град.

И попита:

— Монте Пенуел, вие борбена натура ли сте?

— Не съм сигурен — отговорих. — Не ми се е налагало да проверявам.

Тя като че се учуди. И пак изви очи към листчето.

— По това мога да съдя, че някак сте се добрал до архивите на Координирания информационен Апарат. Разполагате ли с още подобни документи?

— Имам безбройни тонове — уверих я. — Дори притежавам мястото, където се съхраняват. Току-що купих Спитеос.

— О, Небеса! — възкликна Хайти Хелър.

Замисли се дълбоко. Зарей поглед към Правителствения град. После се обърна към мен.

— Изглеждате ми приятен младеж. Добре познавам семейството ви. Няма да ви дам писмо, а ще дойда с вас. Твърде отдавна не съм била на родната си планета.

Ето така, заедно с архива на Апарата, аз се сдобих с цялата необходима информация, която ми позволи да довърша историята, започната в самопризнанията на Солтан Грис.

Надявам се да ви хареса. Много усилия ми струваше!

И НАИСТИНА разказва за заговора на всички времена!

А сега, без повече празни приказки, аз ще хвана Солтан Грис за врата, така да се каже, за да споделя с вас какво се случило след онзи съдбоносен ден, когато той се втурнал в Имперския затвор с надеждата да го екзекутират бързо!

ИСТИНАТА е зашеметяваща!

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА

ПЪРВА ГЛАВА

Джетеро Хелър, Имперски офицер от Флота, Ранг Х, от Корпуса на бойните инженери, се опитваше да укроти нетърпението на своята приятелка графиня Крек.

Никак не му харесваше идеята да доближи твърде добре защитения Спитеос с един невъоръжен и лишен от всякаква броня влекач.

Току-що завърнал се от, според него успешно приключилата Мисия Земя, не му допадаше положението на Волтар, което завари след десетмесечното си отсъствие.

Все още изпълняваше самостоятелно дадените му заповеди и това му даваше възможност за голям избор. Не беше длъжен да докладва на Апарата, а и нямаше никакво намерение да прави това.

Преди десет месеца, след като бе отвлечен по нареждане на Ломбар Хист и затворен в крепостта Спитеос, бе принуден да приеме участието си в тази мисия, възложена на Външното управление. Формално трябваше да действа под контрола на офицер от Апарата на име Солтан Грис. Но Грис така и не разбра, че Джетеро нито за миг не се смяташе за подчинен на Апарата.

Преди да тръгнат, докато преоборудваха космическия влекач „Принц Кавкалсия“, Джетеро успя да поговори с офицер Бис от Флотското разузнаване.

— „Кърканите“ кроят нещо — каза младият Бис. — Не можем да им се опрем открито, защото нямаме съгласието на Лорда на Флота. Той е благородник и член на Великия съвет, но не е Имперски офицер. Ще имаме нужда от неоспорими доказателства. Тогава бихме могли да наложим волята си. Затова бих искал да приемеш тази задача и да си отваряш очите на четири. Но нито за миг не се отпускай. Дори и в подобри времена Апаратът винаги си е бил опасен. Затова бъди така добър да оцелееш и да им се измъкнеш, после може и да получим възможност да натикаме Апарата, където му е мястото.

Мисията се оказа достатъчно опасна и за най-склонния към самоубийство човек и Хелър едва не загуби завинаги своята любима

графиня Крек.

Когато слушаше новините от Волтар, съобщени по „Домашен екран“, известието, че Ломбар Хист, Шеф на Апарата, вече е личен говорител на Негово Величество Клинг Надменни, прозвуча като сигнал за тревога в ума на Хелър.

Обаче ако докладва на Бис, мисията му щеше да приключи официално, действието на получените от него заповеди щеше да бъде прекратено, така че не би успял да измъкне графиня Крек от сегашното ѝ тежко положение.

Ако и занапред тя не съществува според, закона, ставаше невъзможно да се оженят. Имаше и по-лоша възможност — Апаратът всеки миг да я арестува, за да я натика обратно в Спитеос или дори да я екзекутира.

Трябваше да реши какво да прави и с така наречените Имперски прокламации, които ѝ бе дал Грис. Ако Императорът ги подпише, това ще означава спасение за нея. Въобще не го интересуваше дали ще бъде изпълнена прокламацията, предлагаща му сигурно бъдеще — имаше вече цяла торба с такива документи.

Грис бе дал прокламациите на графинята, за да получи помощта ѝ при започването на мисията. Но Джет не вярваше на нищо, свързано с Грис.

Не откриха копията от тези документи, скрити в кабинета на Грис. А сега изглежда Грис бе вече мъртъв. И графиня Крек заяви, че е скрила оригиналите в Спитеос. Твърде опасно!

Е, дали ще докладва за пристигането си сега или след няколко часа, нямаше никакво значение. Все още имаше правото да действа по собствена преценка. Реши да рискува. Затова се съгласи с молбата на графинята. И решението се оказа съдбоносно — макар засега по нищо да не личеше, то щеше да промени живота на стотици милиарди хора.

В мрака пред отдела на Грис, в Правителствения град, те натовариха кашоните с материалите за изнудване, които откриха, после двамата щурмоваци ги върнаха в базата с мобилизационния резерв на Флота.

Командир Круп ги посрещна до влекача.

— Предадохте ли арестанта в ръцете на закона?

— Самоуби се — каза графиня Крек.

— По-добре, спестил е разходи на правителството — отбеляза Круп. — Как бих искал да уредя по този начин всички „къркачи“.

— Може би някой се е замислил по въпроса — вметна Джет. — Моля те, ще се погрижиш ли тези кашони да стигнат до офицер Бис от Флотското разузнаване? Арестантът е събирал изобличаващи сведения, за да изнудва различни хора. Предай на Бис, че ще му докладвам малко по-късно, трябва да уредя една последна подробност.

Старият Ати, някога старши механик в състезателния екип на Хелър, а сега пазач в базата, дойде при тях сияещ.

— Подменихме водата и въздуха, натъпкахме кораба догоре с храна и оставихме достатъчно резервни горивни пръти в трюма, за да обиколиш околните галактики.

— Но този кораб ще ни трябва само още няколко часа — възрази Джет. — Според мен си се престарал.

— От отпуснатите за Мисия Земя средства бяха останали към сто хиляди кредита. Пари на „кърканите“. Да не мислиш, че ще ги оставя непохарчени? Дори поръчах цветя за дамата!

— Но влекачът после ще бъде върнат тук — каза Джет. — И ще отиде в резерва.

— Не, няма — отсече командир Круп. — Влекач Едно принадлежи на Външното управление и единствената причина да го допусна тук е, че ти действаш по заповеди на Флота.

— Да, но не искам да предам на „кърканите“ такъв прекрасен кораб! — възкликна Джет. — Те просто ще свалят златните и сребърните украшения, ще изтръгнат скъпоценните камъни от гнездата им и ще го използват като боклукчийска кофа.

— Май си участвал в бойни действия — предположи командир Круп. — Както забелязвам, опашката е била ремонтирана. Това ти отваря вратичка — ще докладваш, че корабът е разрушен непоправимо и ще го подариш на дамата.

— Не мога. Не е честно.

— Ама и ти си един — укори го Круп. — Имаш си работа с „кърканите“, значи честността няма нищо общо с това. Виж, мога и аз да попълня доклада за заличаването на кораба от регистрите. Нали знам номера на твоята мисия. Да пукна, ако Апаратът някога изкопни нещо от Флота! Нищо, че за този кораб платиха.

— Не — опъна се Джет.

— Да — натърти Круп. — Госпожице, току-що се сдобихте с космически влекач. Сложете си го в задния двор и пуснете хлапетата да си играят вътре.

Графиня Крек, облечена като флотски щурмовак, се изчерви така, че се виждаше дори в нощта.

Всички се засмяха.

— Явно не мога да опазя нищо в тайна — каза Джет. — Трябва да тръгваме. Не сме си свършили работата за тази нощ. Хиляди благодарности за цялата помощ. Ако всичко мине добре, ще ви поканя на сватбата.

ВТОРА ГЛАВА

„Принц Кавкалсия“ се издигна в нощта над Волтар. Предстоеше им среща със съдбата, за която никой не подозираше.

Джет смяташе, че ще проведат съвсем проста операция от военна гледна точка. Но се тревожеше за графиня Крек.

Самият влекач можеше да се промъкне незабелязан. Мътната зелена светлина на една от луните огряваше повърхността на планетата. На юг забеляза базата на Флота, а зад нея — Правителствения град. На запад от тези сияещи светлини и стрелкащи се искри на въздушни машини се издигаха планините, закриващи голямата пустиня.

Графиня Крек се преоблече в спортен екип. Сега стоеше в коридора зад Хелър и опъваше ръкавиците по пръстите си.

— Много е лесно — увери го тя. — Отпусни се. Сложих документите във водоустойчив плик и го скрих в една пукнатина на покрива.

— Това наистина ще ни улесни — призна Хелър. — Не знам докога ще успея да остана незабелязан над крепостта. Къде точно е пукнатината? Познавам покрива достатъчно добре.

— Точно до изхода от асансьора. Там са пробили няколко дупки, за да инсталират фалшив отражател. Просто свих плика на тръбичка и го пъхнах в дупката. Само секунда — и вече съм го взела.

— Над изхода от асансьора има малък купол. Не мога да кацна там. Ще трябва да спуснем подвижна стълбичка, а това никак не ми харесва. По нея няма абсорбопокритие.

— Е, ти винаги си ми казвал, че съм ангел — отвърна графиня Крек, — но все пак не мога да летя. Ще имам нужда от стълбичката.

— Ще трябва да действаме извънредно бързо. Ще закрепя края на стълбичката във въздушния шлюз и когато ти дам сигнал, отвори веднага люка, изричай стълбичката навън, спусни се мигновено, вземи онзи плик и веднага се изкачи обратно. Не можем да се размотаваме над крепостта!

— Слушам, сър — отговори графинята на английски.

Хелър не се усмихна. Нагласи куките в пръстените до външния люк и провери дали навитата стълбичка ще се разгъне лесно. Докосна графинята по рамото.

— Не забравяй, че тук притеглянето е малко по-силно. Щом вземеш плика, искам те обратно във въздушния шлюз на секундата!

Той изключи автоматичното управление на влекача и неспокойно го насочи към пустинята. Искаше му се сам да изпълни акробатичния номер вместо графиня Крек.

Не му харесваше, че имаше лунна светлина. Както не му харесваше лесно забележимата стълбичка, защото беше почти сигурен, че детекторите ще я засекат и ще включат сигнала за тревога.

Все още разполагаше с излъчвателя на електронната илюзия. За всеки случай го провери отново. Изображението на влекача, увиснало над лагера, би трябвало да привлече вниманието на артилеристите.

Той дори не подозираше, че Ломбар Хист отдавна е скрил тежко летящо оръдие в подземията на крепостта. Представяше си, че само трябва да се промъкне и да избяга, а нищо не е по-добро за такива светкавични маневри от подвижния влекач. Можеше да се стрелка из небето толкова бързо, че тромавите оръдия въобще да не го проследят. Така че главната му грижа беше как графиня Крек ще слезе и ще се качи. ТОВА много го притесняваше. Но той не би могъл да се справи едновременно с намирането на плика и управлението на влекача.

Джет снижи Кораба си над Спитеос, невидим като призрак. Летеше съвсем бавно, за да няма нито въздушни вихрушки, нито пространствени смущения, които да го издадат. И внимаваше да не застане под луната така, че силуетът на влекача да се очертае ясно.

Под него крепостта чернееше сред зеленикавия пясък на пустинята. Дълбоката пропаст зееше като рана близо до крепостта.

Долу всичко изглеждаше спокойно. Във военния лагер тук-там пламтяха огньове. Около контролните пунктове по пътищата и на барикадите имаше кръгове от светлина.

Спусна се на тридесет фута от покрива, точно над малкия купол. Екраните показваха, че досега никой не ги е забелязал.

— СЕГА! — викна Хелър.

Графиня Крек завъртя колелото на външния люк, дръпна силно и изрита навън стълбичката.

В СЪЩИЯ МИГ СЕ ЧУ ВОЯТ НА СИРЕНИ!

— ВЪРНИ СЕ! — изкрещя Хелър. — ОТЛИТАМЕ!

Но графиня Крек вече се спускаше устремно по стълбичката!

Джет трескаво натисна бутона за включване на излъчвателя. Илюзията за влекач се появи над лагера.

Незабавен яростен залп!

Конус от унищожителни лъчи проби въздуха над лагера и се събра в изображението на влекача, за да образува друг обърнат конус над него.

Хелър не можеше да мръдне от контролното табло. Нямаше как да надникне през външния люк.

Графиня Крек бе решила да рискува. Слезе само три фута по стълбичката, когато, първата сирена нададе вой. Това я подтикна да слезе почти толкова бързо, както и ако падаше право надолу.

Втурна се към скривалището. Всичко наоколо беше от черен камък. В този мрак ѝ беше трудно да открие дупката.

Внезапно изригналите откъм земята лъчи ѝ помогнаха. Тя премери с длани и напипа запушената дупка. Но не можеше да извади камъка! Бръкна в джобовете си. Нищо! Никакви инструменти!

Някакъв камък! Видя един на десетина фута от себе си.

Скочи натам. Камъкът се оказа доста тежък. Тя го примъкна до дупката, вдигна го над главата си и го стовари върху скривалището.

Камъкът се натроши!

Тя сграбчи едно остро парче.

Примигващата в небето ярка светлина ѝ позволяваше да вижда добре. Заби острия край на парчето като клин.

Запушалката на дупката изскочи.

Дочуваше Джет, който настоятелно викаше отгоре. Явно бе възникнала нова опасност.

Графинята бръкна в дупката. Пликът си беше на мястото! Но не излизаше лесно. Тя го сви още постегнато и го издърпа.

Джет викаше отгоре. Но не можеше да различи думите му.

Тя пхна плика под ризата си и се устреми към стълбичката.

Закатери се нагоре.

Да, бе отвикнала от по-силното притегляне на Волтар.

Преполови разстоянието. Сега оставаше да изкачи само петнайсетина фута.

РЕВ ОТ ДВИГАТЕЛИ НА ДРУГ КОРАБ!

Тя погледна през рамо.
СИЛУЕТЪТ НА ЛЕТЯЩО ОРЪДИЕ СЕ ОЧЕРТА ПОД
ЛУНАТА!

Мощно огнено изригване профуча край нея.
Стълбичката се залюля, сякаш от удара на невероятно тежък чук!
Тя успя да се задържи.
Покатери се нагоре.
Втори залп!
Ръцете ѝ се пуснаха!

Нещо стисна китката ѝ! Джет я изтегли във въздушния шлюз с
едно мощно дърпане!

С два ритника изтика куките от пръстените. Стълбичката се
свлече надолу.

— Издигане с максимална скорост! — извика той на работа.

Тресна външния люк и завъртя затварящото колело.

Хелър за миг се приведе над графиня Крек. Тя му се ухили.

— Страхотен цирков номер. Но не бих искала да го повтаряме.
Взех каквото ни трябва. А кой ни нападна?

— Летящото оръдие сигурно е било скрито някъде наблизко —
предположи Джет. — Прицелните му устройства се ориентираха по
стълбичката. Ботушите ти са обгорени. Как са краката ти?

— Малко сгорещени.

— Надявам се прицелните устройства да са проследили падането
на стълбичката или каквото е останало от нея.

Графиня Крек се надигна.

— Свършихме си работата. Да се махаме.

— Не можем. По-маневрени сме от онова чудовище, но не и по-
бързи. Не мога да включа сега двигателите „Минало-Бъдеще“, защото
пилотът ще се прицели по пространствените смущения, още преди да
сме излезли от сектора за стрелба. — Хелър подвикна на работа: —
Къде са те сега?

— Сър, ние току-що достигнахме височина от сто мили. Лъчите
на детекторите му ни търсят по-ниско. Но оръдието има далекобойност
двеста мили.

— Да гръмне дано! — промълви Хелър.

— Сър, нямам с какво да го гръмна — възрази роботът. — Така
че не мога да изпълня заповедта.

— Млъкни — каза Хелър и превключи на ръчно управление.

Седна в креслото на планетарния пилот.

— Дръж се здраво! — извика на графиня Крек.

Спусна влекача право надолу. Внимателно следеше данните на екраните. Ориентираше се по позицията на смъртоносния кораб и не заставаше между него и луната.

Сега летящото оръдие беше точно пред влекача. Хелър се движеше на зигзаг, за да обърка прицелните устройства.

Изведнъж завъртя влекача с опашката към нападателя.

Натисна лостчето за включване на теглещите лъчи.

Беше се вкопчил в летящото оръдие. И започна да го върти като камъче в прашка. Другият кораб само му помогна, когато включи двигателите, тласкащи го в същата посока.

Отново и отново летящото оръдие минаваше по огромната окръжност.

В един миг Хелър изключи лъчите.

Завъртя влекача.

Грамадният кораб под тях падаше към равната пустиня.

Изригна пясъчен вулкан, чу се грохотът на удара и в далечината затихна скърцането на разкъсан метал.

Хелър веднага включи радиостанцията си.

По местните военни честоти крещяха едновременно множество гласове. Той се вслушваше, за да научи навреме, ако изстрелят друг боен кораб.

Изведнъж някой се развика така, че заглуши останалите:

— Това беше Шефът! Всички спасителни групи, насочете се към мястото на катастрофата! Спешно! Спешно! Корабът на Ломбар Хист падна на три мили от лагера! Спешно! Спешно!

— Да му се не види! — промърмори Хелър. Погледна тъжно графиня Крек. — Пак си го изпросихме. Забих в пясъка могъщия Ломбар Хист.

— Ох, че хубаво! — извика графинята. — Ура!

— А не, мила — охлади я Джет. — Нищо не се запали и вероятно той не е мъртъв. Но тъй като сега е говорител на Императора, шансовете ни да получим царствения подпис под тези документи току-що се превърнаха в прах и пепел.

ТРЕТА ГЛАВА

Отново полетяха в небето, твърде бързо и надалеч, за да ги достигнат оръдията от земята. Хелър не отделяше очи от екраните, за да се увери, че наоколо няма пространствени смущения от преследващи ги кораби.

Графиня Крек измъкна прокламациите изпод ризата си. Отвори плика и се загледа в тях. Едната въздаваше почести на Джетеро за успешно изпълнена мисия и му осигуряваше безопасен пост в Имперския щаб — и без това бе служил като боен инженер три пъти по-дълго, отколкото бе обичайно. Беше крайно време да се заеме с някаква по-тиха и спокойна работа, докато е още жив и здрав. Другата прокламация ѝ връщаше гражданските права. Без този документ щеше да си остане никоя, всеки имаше право да я убие, без да понесе никакво наказание. И не можеше да се омъжи. Дори ѝ връщаше родовите имения на Манко, отнети навремето с юридически увъртания.

Двете прокламации изглеждаха толкова красиви с пишания си краснопис и печати, а едната дори носеше подписа на Клинг Надменни. Графинята не подозираше, че тези фалшификати са изработени от подчинени на Грис. Колкото и сръчни да бяха фалшификаторите, прокламациите не бяха регистрирани в канцеларията на Дворцовия град и всеки, осмелил се да ги представи за изпълнение, щеше да бъде заловен и екзекутиран незабавно. Грис умееше да заличава следите си. Дори бе заповядал фалшификаторите да бъдат убити.

— Я ги погледни — каза графиня Крек. — Не си ли струват рисковете?

Джет се откъсна от екраните. Прочете документите и ги провери внимателно. Не забеляза нищо нередно. И все пак тези внушителни документи бяха свързани с Грис.

— Много са хубави — призна Хелър. — Ще си ги окачим в пещерата, където ще се крием.

— О, Джетеро, цялото ни бъдеще зависи от това. Принудена съм да настоявам — трябва да ги представим за изпълнение.

— КАКВО? — изуми се Хелър. — След като забихме в земята Ломбар Хист? Сигурно и в този момент преравя цялата планета, за да ни намери.

— Джетеро, той въобще не знае, че сме били ние. За него това беше само един непознат кораб.

— Съмнявам се. Нали излъчвателят показва изображението на влекач.

— Но той дори не знае, че си се върнал. Грис е мъртъв. Как ще се досети, че бяхме ние?

— Бих се обзаложил, че вече ни издирват.

— Не вярвам — заяви графиня Крек. — А и съобщението за такова издирване няма да стигне до Императорския двор. Стражата там не се занимава с всекидневните грижи на полицията.

— Я почакай! — спря я Хелър. — Нима предлагаш да отида право в двореца?

— Докато бях затворена в онази килия, имах достатъчно време да се запозная с всички закони, включително и с дворцовия протокол. Един Имперски офицер винаги има право да поиска аудиенция при Императора.

— Госпожице, може да е написано такова нещо, но през последните десет хиляди години нито един офицер не е пожелал да се срещне лично с Императора.

— Но все пак имаш това право. Кажи им да проверят в Кодексите.

— Значи искаш да вляза и да кажа: „Хайде Ваше Величество, събудете се и подпишете ей тук, най-отдолу“?

— Във влекача имаш парадна униформа. Нали я беше облякъл, когато излетя от Волтар към Земята. Даже и звездата ти на доброволец „Петдесет бойни задачи“ е закачена на нея.

— О, не! Посред нощ!

— Хората постоянно тичат при Императора с лоши новини. Имаш пълното право да влезеш и да му кажеш: „Здрасти, здрасти! Добра новина! Зная, че Ваше Величество проявява интерес към Мисия Земя. Ами че тя е успешно завършена. Подпишете!“. И дори да са пуснали заповед за издирването ни, ако побързае, можем да си

свършим работата, преди в Дворцовия град да са научили какво е станало. Тогава ще бъдем в безопасност.

— Олеле! — промълви Хелър. — Ти си по-щуро дори от боен инженер. Забрави за тази идея!

— Джетеро, като твоя бъдеща покорна съпруга, длъжна съм да тропна с крак и да настоявам!

— О, Богове и Дяволи! — възкликна Хелър. — Ако това е покорство, готов съм да се справя с всеки тиранин! — Той се засмя. — Но ще ти покажа, че не съм някой надут мъжкар, както казват на Земята. Щом си готова да поемеш този риск, съгласен съм. Но искам да бъде записано в семейния архив — „Правя това, само защото най-пламенно мечтая да се оженя за любимото си момиче“.

— О, Джетеро!

Тя обви врата му с ръце и го целуна.

Влекачът се обади:

— Сър, предупреждавам ви, че пулсът и кръвното ви налягане достигнаха необичайни стойности.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дворцовият град е разположен в южното подножие на планина. А в планината е разположена незнайно колко стара черна дупка. Тя дава енергия на дворците и отбранителните съоръжения. А освен това, понеже изкривява пространството, черната дупка отпраща Дворцовия град тринадесет минути в бъдещето.

И когато някой гледа отстрани, всъщност няма нищо да види, особено нощем, освен неясно подобие на мъгла.

И през всички хилядолетия, откакто е построен, Дворцовият град никога не е превземан от външни нападатели. Макар понякога властта да минавала от едни ръце в други с вътрешни преврати, самият град се смяташе за непревземаем и неуязвим.

Императорите и придворните им бяха свикнали да понасят сътресението от времевия скок при влизане и излизане. Затова пък бяха уверени, че никой няма да смути спокойствието им, каквито и бунтове и размирици да бушуват отвън. Имаше само една опасност — нищожната вероятност някой ден черната дупка отведнъж да изчерпи живота си и да избухне с недостъпна за въображението мощ. Но обитателите на града се примиряваха с опасността. Нали правителството се чувстваше толкова сигурно, а императорът — толкова спокоен, защото само един безумец би замислил свалянето на властта. Революционерите бяха поначало обречени. За обикновените хора бунтовници като принц Мортиуай бяха жалки малоумници, които дори и да превземат две-три планети, никога не могат да се справят с централното правителство в недостъпния Дворцов град.

Точно на това затруднение се натъкна амбициозният Ломбар Хист, когато чу ангелските гласове, нашепващи му, че трябва да седне на императорския трон. Единственият начин да се добере до властта беше да извърши преврат в самия Дворцов град.

И сега Ломбар Хист беше само на крачка от постигането на своята цел. Превърна наркотиците в оръжие. А Джетеро Хелър и графиня Крек, реещи се във влекача над странната мъгла, дори не можеха да си представят, че всеки член на Великия съвет бе превърнат

в наркоман. Всичко започна съвсем невинно — придворните медици лековерно приветстваха малките дози амфетамини като ободряващо средство за поизчерпалите жизнените си сили Лордове. После, когато пациентите им започнаха да проявяват излишна нервност, те с радост приеха (понякога с малко изнудване) опиума, всяващ покой в душата като същински балсам. А от опиума лесно стигнаха и до хероин. Възбуждащите и успокояващите дроги си свършиха работата. Нали Ломбар Хист контролираше снабдяването.

Последният упорит Лорд бе хванат на кукичката само преди месец. Вече всеки в Дворцовия град бе старателно привикнат към наркотиците. Хист само трябваше да каже „Никаква доза за този“ и съвсем скоро опърничавият служител или Лорд подписваше, заповядваше и вършеше точно каквото му бе наредено.

Операцията мина съвсем гладко и безпрепятствено. Медицинските списания бяха пълни с хвалебствия за „новите чудотворни лекарства“. Хист вече протягаше пълната с отрова ръка и навън, към населението на планетата.

По-рано същата нощ Ломбар Хист бе отишъл в Спитеос, за да проверява и разпределя количествата „шпора“, опиум и хероин, които пристигаха от Земята. Сега той имаше пълен монопол над наркотиците, благодарение на закона, забраняващ отглеждането на смъртоносните растения в цялата Конфедерация.

Вече и самата корона беше само на една протегната ръка от хищните му пръсти, всяка нощ чуваше мелодичните гласове на насърчаващите го ангели. Ломбар Хист и без това не беше нормален, а привикна и към наркотиците. Роден сред плъховете в бордеите, той не виждаше никаква непреодолима пречка в издигането си към трона на Волтар. На Земята такива неща се бяха случвали много пъти, а за него Земята беше образец. Въобще не го смущаваше фактът, че в Конфедерацията това беше немислимо. С наркотиците можеше да постигне всичко и победно шестваше към заветната цел. Дворцовият град вече изпълняваше всяка негова прищявка. Утре щеше да властва над цял Волтар. Скоро всяка от сто и десетте планети на Конфедерацията щеше да бъде негова.

Ето какъв град се криеше във времето под влекача онази нощ. А Хелър и Крек не знаеха нищо.

Но въпреки носещата се слава на бойните инженери като любители на ненужните, често злополучни рискове, Хелър планираше действията си твърде разумно.

Сред многото неща, които получи от Ати, бяха и електронните удостоверения на кораби, които макар и изтеглени в резерв, все още бяха регистрирани като действащи. Бе се сетил, че ще има нужда от тях, ако иска да не разкрива при всяка проверка, че се е върнал.

Спрял неподвижно влекача на височина сто мили, той включи непрекъснатото излъчване на сигнала „Изследователски кораб «Вълна», провеждам експерименти. Не приближавайте“. Не бе го използвал над Спитеос, но сега му се стори подходящо. Един изследователски кораб можеше да се занимава с какво ли не — от интензивността на лунната светлина до вероятността за земетресение. Тези кораби често се виждаха в небето и хората старателно ги заобикаляха.

След като се погрижи да оправдае факта, че един кораб виси над Дворцовия град, ако някой забележи присъствието му, той влезе в гардеробната отзад и облече парадната си униформа. А върху нея намъкна цял костюм на техник. Взе две радиостанции и се върна в пилотската кабина.

Графинята му даде прокламациите и той ги пъхна под туниката си. Седна в креслото на планетарния пилот.

— Залагаме всичко на едно хвърляне на зарове — каза той и протегна ръце към контролното табло.

Спуснаха се към мъглата на изкривеното пространство.

Проникнаха след миг замайване и гадене. Котаракът изръмжа: Усещането никак не му хареса.

Внезапно вляво от тях се извиси планината. Бяха тринадесет минути в бъдещето.

Джет прослушваше внимателно военните честоти, за да разбере вдигната ли е тревога в Дворцовия град. Високоговорителите в кабината мълчаха.

Той вдигна поглед към екраните. Нощните светлилки на дворците се простираха по склоновете. Кръгове от сияние отбелязваха разположението на парковете. Веднага се ориентира.

Хелър грижливо насочи влекача към планинския склон и го приземи съвсем леко.

Посочи напред към илюминаторите.

— Виждаш ли онази кула, право пред нас?

Графиня Крек се взря в тъмния силует, отдалечен на около половин миля.

— Това е тяхната алармена система — Хелър й подаде едната миниатюрна радиостанция. — Това да бъде включено през цялото време. Когато ме чуеш да казвам „Сега!“, натисни този бутон на таблото. Ще ти се обадя, само ако ми се случи нещо.

— О, мили, надявам се всичко да мине добре.

— И аз. А сега сядай и слушай. За тебе остава най-трудната част — чакането.

— Когато излезеш, няма ли да се изложиш на радиацията от черната дупка?

— Облъчването ще бъде нищожно, но след като изляза, затвори въздушния шлюз, само че побързай да го отвориш, щом се върна. При такива бойни операции пада доста тичане, ако нещо се обърка.

— А не е ли по-добре да имам бластерна пушка, за да те прикривам при оттеглянето?

— Само ще привлечеш огъня върху себе си. Тук отбраната е невероятно мощна и честно казано, според мен би трябвало съвсем да са се отпуснали, щом позволиха на изследователски кораб да кацне, без да попитат какво ни води насам. Но нали знаеш, изпращането на съобщения до града е малко затруднено и засега вероятно смятат, ако въобще са ни забелязали, че някой ни е извикал да ни възложи задача. Ако се обади някой, мълчи си. Ще помислят, че екипажът е излязъл от кораба и проверява кабели, отражатели или нещо друго. Сядай и не мърдай.

Тя го проследи с поглед, докато той отваряше външния люк и се спускаше на земята. Започваше да, разбира, че рисковете може би са прекалено големи. Обзе я внезапна паника от мисълта, че може повече да не го види.

Хелър мина пред кораба, обърна се да й махне и се скри в нощта.

ПЕТА ГЛАВА

Джетеро Хелър се насочи към кулата на алармената система. Прекосяваше твърде неравен и труден терен. Нямаше дори пътеки, защото никой не идваше насам. Истинският вход за Дворцовия град бе разположен на повече от миля, откъм източната страна на защитния периметър.

Светлината от дворците и парковете придаваше на всичко мътно сияние и той успяваше да се провира край скалите, без да се нарани, макар че два пъти пропадна в незабележими дупки. Неприятна разходка.

Стигна до кулата. Огледа около нея и откри кабелна връзка, прокарана към най-близкия дворец. Трасето бе маркирано с ниски колчета. Тръгна по него — ако някой се опиташе да го спре, щеше да обясни, че е техник, проверяващ кабела за възможни повреди. Тук му беше по-лесно да върви, защото канавката на кабела бе покрита с трамбована пръст.

Доближи страничната стена на първия дворец. Вече се ориентираше по-добре. За да стигне до сградата, обитавана от Императора, трябваше да измине половин миля на юг, през паркове и покрай друга дворци. Зданието беше внушително, значително невисоко от останалите.

Но точно тук трябваше да реши в кой момент да захвърли прикритието си на техник и да се превърне в Имперски офицер. Досега не бе срещнал никакви стражи, но пък и никой не бе чувал някой да е опитал проникване през „задния двор“.

Прецени, че е ненужен риск някой страж да забележи техник, а след минута — офицер. В дълбоката сянка на стената смъкна от себе си работната дреха.

Нагласи според устава кръглата си шапка без периферия, леко премести минаващата под брадичката златна каишка и със снопче трева почисти прахта от ботушите си. Погледна нагоре. На осем фута над земята имаше широк кръгъл прозорец. Беше отворен. Хелър скочи и след няколко секунди вече беше в двореца.

Всичко построено в Дворцовия град е кръгло и залата, в която попадна, не беше изключение от правилото. Водеше към жилища, всички врати бяха затворени. Наоколо нямаше жива душа. Хелър стисна под мишница своя офицерски жезъл и без да се притеснява от звука на стъпките си, тръгна напред.

Стигна близо до фасадата на зданието. Насочи се към централния вход и изведнъж се стресна ужасно. Отпред двама стражи се подпираха на бластерните си пушки. Но не носеха дворцовите униформи в синьо и виолетово. Носеха сякаш намазаните с горчица униформи на Апарата!

За миг се подвоуми — може би все пак е имало заповед за задържането му.

Но беше твърде късно да се връща. Закрачи дръзко, мина край стражите и пое по извитите стъпала надолу. Стражите го изгледаха малко странно. Не се опитаха да го спрат. Но и не му отдадоха чест.

Хелър се запъти към кръглия парк. Очакваше всеки миг да го прострелят в гръб.

Пред него стърчеше статуята на някакъв държавник, окъпана в светлина. Хелър мина през осветеното пространство, като човек, знаещ къде отива, при това с напълно законно основание.

Нещо се раздвижи от другата страна на статуята!

Още двама стражи от Апарата.

И те не му отдадоха чест.

Докато прекоси парка, Хелър пак усети сърбежа на напрежението в гърба си.

Но къде се бяха дянали всички дворцови стражи? Обикновено стояха край пътеките, неподвижни като статуите наоколо. А от тези мърляви, рошави войници на Апарата тръпки го побиваха.

Изведнъж промени плановете си. Имаше нужда от подкрепа. Знаеше къде беше настанен капитан Тарс Роук. Пак с небрежна походка и жезъл под мишница, с лъскави златни нашивки на туниката и чувстващ се като натрапник, той пое към жилищата на старшите офицери от Имперския щаб. Качи се по извитата стълба до главния вход.

Пак двама стражи от Апарата!

Те му препречиха пътя.

— Искам да се срещна с капитан Тарс Роук, личния астрограф на Императора — каза Хелър.

Единият страж натисна бутон и се загледа в преминаващите по екрана имена.

— Ей, космонавт, ти май отдавна не си се отбивал тук. В този списък няма никакъв Роук, а не сме го променяли от не знам колко месеца.

Другият провери пак и изгледа Хелър с подозрение.

— Преместили са го на Калабар. Как ви е името?

— Благодаря — каза Хелър, завъртя се и тръгна с маршова стъпка.

Струваше му се, че вече усеща дупки в гърба си.

Ето защо Грис е решил, че вече може да го убие безнаказано! Хелър поддържаше връзка с Роук чрез редовно изпращани писма, кодираше съобщенията си чрез известни само на тях двамата шег и никой не можеше да разгадае шифъра, защото шифър нямаше. Почувства се малко гузен — преместили са горкия капитан Роук, за да прекъснат връзката му с двореца. Започваше да долавя колко се е влошило положението.

Е, щеше да си свърши работата и без подкрепа.

Предназначеното за Императора здание се извисяваше пред него, кръгло и сияещо от насочените към него лъчи.

Взвод стражи мина край него, за да смени стоящите на пост.

Твърде необичайно за Дворцовия град, бронирана машина неспирно обикаляше сградата.

Хелър разбираше, че навлиза сред все по-големи опасности. Трябваше да измине по обратния път всяка крачка, която правеше в момента. Крепеше го единствено надеждата, че ако успее да получи подпис под прокламациите, няма да го застрелят незабавно.

Не знаеше, че носи фалшификати, които му отреждаха точно такава участ.

Застана под кръглата, украсена със злато и сребро стълба, водеща нагоре към внушителната врата.

Беше редно през няколко стъпала да са наредени дворцови стражи, с излъскани до блясък сребърни шлемове. Нямаше нито един.

Хелър стисна жезъла си по-силно и невъзмутимо изкачи стъпалата.

Мина през няколко величествени зали. В този късен час бяха безлюдни, едва осветени, украсата им проблясваше матово.

Зави по коридор. Вече беше в покоите на Императора, странични врати водеха към стаите за личната прислуга на монарха. Изглежда всички спяха.

Тук стъпките му отекваха прекалено гръмко. С него се движеше и отражението му в полираните стени. Струваше му се, че е твърде лесна мишена. Дори в спокойни времена появата на офицер тук би била почти светотатство. Още от дете му внушаваха представата за величието и могъществото на Дворцовия град. Щеше да се чувства неспокоен, дори да бе дошъл в тези покои през деня и с по-обикновена задача.

Мина под гигантска арка и се озова в преддверието към спалнята на Императора. В тази зала късметът го напусна.

Двама офицери от Апарата в черни униформи седяха на кресла от двете страни на вратата.

Видяха го.

Изправиха се рязко.

Хелър стигна средата на залата. Не отделяше очи от двамата. Бяха едри мъжаги. Онзи отляво имаше жълтеникаво лице и поглед на закоравял престъпник. Кожата на другия беше нашарена от белези, устата му се кривеше в гнусна гримаса. Бяха бандити, а не офицери, въпреки униформите и знаците за ранга им.

При това въоръжени с дълги електрически мечове! Жезълът беше безполезен срещу такива оръжия!

— По дяволите, какво прави тук един офицер от Флота? — попита онзи отляво, като тръгна напред.

Пръстите му се свиха около дръжката на меч.

— Имам неотложно съобщение за Негово Величество — заяви Хелър. — Трябва да се срещна с него незабавно.

Офицерът вдясно още стоеше до вратата. Обърна лице към спалнята и пак се вторачи в Джет.

— Тоя май се е побъркал!

— Как се казваш? — грубо попита пристъпващият все по-наблизо бандит.

Джет знаеше какъв огромен риск поема.

— Джетеро Хелър, Ранг Х. Като Имперски офицер имам право да...

— Хелър? — мъжът отляво направи още една крачка и се вгледа отблизо. — Да пукнеш, ТИ СИ!

Електрическият меч излетя от ножницата сред дъжд от искри!

Другият също се втурна напред с оръжие в ръка.

Хелър впи поглед в по-близкото съскащо острие. Връхлиташе към него.

Времето като че потече по-бавно.

Пламтящата ивица щеше да се заби в корема му. Само да го докосне и ще го изгори. Би било безумие да отбие удара с металния си жезъл.

Хелър отстъпи встрани. Прибра корема. Мечът се плъзна на косъм край него.

Той сграбчи китката на офицера.

Завъртя първия нападател и стиснал неумолимо ръката му с оръжието, насочи меча към налитащия втори офицер, който вече бе вдигнал острието си за удар.

Мечът на първия се заби в тялото на втория.

В същия миг оръжието на втория обезглави мъжа, когото държеше Хелър.

Огън и дим изригнаха в две ослепителни колони.

Хелър отскочи назад и закри очите си от непоносимия блясък.

По пода подскачаха отражения на пламъците. Залата се изпълни с гъст дим.

По плочките се търкулна нажежено до бяло копче.

Хелър смъкна драперия от стената и потуши огъня.

Изправи се и се взря през пушеците към входа за залата. Дали някой от двамата бе успял да натисне скрития в джоба алармен бутон?

Добре се подреди! Щяха да го заподозрат най-малко в опит за убийство на Императора!

ШЕСТА ГЛАВА

Хелър осъзна, че единственият път към спасението е да се добере до монарха. Нямаше и представа как да обясни насилствената смърт на двамата стражи.

Втурна се към вратата на спалнята. Беше заключена!

Явно ключовете бяха сред купчинките пепел. С риск да си изгори ботушите той разрови останките на бандитите. Да, ето ги и ключовете. Толкова горещи, че светеха.

Хвана единия край на драперията, с която угаси огъня и вдигна ключовете. Озърна се към входа на залата. Все още никой не тичаше насам. Четвъртият ключ пасна в ключалката, но металът беше твърде податлив от нажежаването и се заклеци вътре. Хелър го насили, задавен от вонята на горяща смазка. Вратата се отвори, но не можа да измъкне ключа.

Пак погледна към другия край на залата. Никой не идваше.

Той пристъпи в спалнята на Императора и залости вратата.

Нямаше представа какво бе очаквал да завари. Вероятно да види Клинг Надменни заспал на огромно легло, цялото в злато и сребро. Но гледката, разкрила се пред очите му, беше твърде различна от очакваното.

Помещението приличаше на болнична стая!

А Императорът лежеше на тесен метален нар!

Навсякъде мръсотия!

И тежка смрад!

Под завивката се гушеше нечие тяло. Хелър застана до нара и дръпна одеялото.

На всички портрети Клинг Надменни бе изобразен като висок, добре сложен мъж на средна възраст, около деветдесет или стогодишен, властен и високомерен.

Но това същество толкова се различаваше от познатата картина, че за миг Хелър се усъмни дали е попаднал, където трябва.

На масичка до леглото имаше светлинна плоча. Хелър я включи.

Да, беше същият човек. Но изглеждаше поне на 180 години. Беше съсухрен и посивял. По главата му лепнеха редки кичури мръснобяла коса. Лицето бе покрито със старчески петна, но по-страшно беше впечатлението, че този човек е гладувал почти до смърт. Под кожата дори личаха очертанията на малкото останали зъби.

Докато Хелър се вираше изумено, клепачите на стареца потрепнаха. Очите му бяха кървясали. Полуудървена длан се надигна леко. Страхът в погледа на мъжа бе изместен от смътно разбиране.

Той заговори несигурно:

— Ти Имперски офицер ли си?

— Ваше Величество, — промълви Хелър и веднага се отпусна на коляно до леглото.

Костеливите пръсти колебливо докоснаха златните нашивки на униформата му.

— Истински Имперски офицер — прошепна живият скелет, сякаш му беше трудно да повярва.

— На Вашите заповеди.

— О, слава на Боговете. Най-сетне! В името на всичките ми прадеди, изведи ме от тук, преди Хист да ме е убил!

Хелър понечи да заговори, но в преддверието отекна тропот на ботуши. Оглушителен грохот на цяла тълпа! Един от офицерите бе успял да вдигне тревога.

Джет мигновено извади радиостанцията.

— СЕГА! — каза той.

Вратата се огъваше под натиска!

Зад нея крещяха стражи от Апарата.

Някъде се надигна вой на сирена и запищя пронизително. Включваха се и други сигнали.

Хелър скочи към вратата. В следващия миг тя се отвори с трясък.

Първият нахлул страж получи удар с жезъла по лицето. Сви се и бластерната му пушка се озова в ръцете на Хелър. Прикладът ѝ разби гръдната кост на войника.

Хелър опря коляно в пода.

Показалецът му натисна спусък.

Отскочилата пушка заля втурналия се вътре патрул с огнена дъга.

Избухна ослепителен пламък.

Късове от стражите се разхвърчаха из залата.

Хелър стана. Един от войниците помръдна. Хелър пак натисна спусъка.

В преддверието се виждаха само парчета от тела и кълба дим.

Шумът от сирените и гонговете беше страхотен.

В зданието настана хаос.

Хелър се върна в спалнята.

Докопа едно покривало и уви с него Императора. Мъжът отчаяно посягаше към нещо и Хелър веднага разбра, че му сочи едно опряно до стената шкафче.

Рязко отвори вратичката. Вътре бяха короната, церемониалният медальон и изваяният от цял диамант държавен печат. Хелър ги изсипа в оставената до тях торбичка. Клинг кимна одобрително.

Хелър вдигна Императора, нагласи покривалото, за да го скрие и прекоси на бегом преддверието.

СЕДМА ГЛАВА

Хелър носеше товара си така, че никой да не разбере какво имаше под покривалото.

От огромната постройка изскачаха множество хора, тъпчеха се един друг и сякаш нищо не виждаха пред себе си.

Хелър притича по широката стълба, носен като есенен лист в буен поток.

Сирените и гонговете раздираха въздуха.

С неимоверни усилия той се измъкна настрани. Изведнъж се откъсна от уплашената до полуда, препускаща тълпа.

Императорът и държавните символи тежаха около 150 фунта и след дългия престой на Земята, Хелър трудно се преборваше с по-силното притегляне на Волтар. Много мъки му струваше да тича. Но се насочи на север, към планината.

Зави зад ъгъла на здание й го връхлетя поредната пищяща колона от хора, побягнала на юг. Едва отскочи обратно зад ъгъла, за да не го стъпчат.

Пространството пред него се освободи. Хелър затича през парка.

Поредната плътна тълпа се носеше срещу него като крепостен таран. Хелър се сви и прикри товара си зад пиедестала на статуя.

После се изправи и продължи изтощителния бяг. Подмина най-северния дворец и намери пътеката над кабела.

Сърцето му биеше тежко в гърдите, не му достигаше въздух. Боляха го и раменете. А трябва да измине още половин миля нагоре по склона, по остриите камъни.

Препъваше се, отскачаше от изпречили се скали, хлътваше в дупки, но неотклонно тичаше към влекача. Стори му се, че дробовете му ще се подпалят всеки миг.

Последните сто ярда бяха истинско изтезание.

Добра се до въздушния шлюз. Графиня Крек бе отворила външния люк. Нейното тревожно лице му се видя като неясно петно в мрака.

Той успя да напъха товара си във въздушния шлюз.

И с последни сили изхриптя:
— Издигане с максимална скорост!
Влекачът се стрелна в небето.

Графинята затвори външния люк и завъртя колелото. Включи осветлението.

— Ръцете ти! — извика тя. — Целите са на мехури от изгаряне!
Проснатият на пода Хелър едва кимна.

— Да — прошепна задъхано, — нещата доста се сгорещиха.

За миг им прилоша от прехода във времето. Минаха през невидимата преграда и влекачът продължи да набира височина.

Графиня Крек намери кутия с парчета изкуствена кожа в чантата си и покри ръцете му.

— Чух те да казваш „Сега!“ и натиснах бутона. Но нищо не се случи! — каза тя.

— А, доста неща се случиха — увери я Хелър, притиснал длан към гърдите си, напъващ се да диша. — Ти включи фалшив поток от гама-лъчи, насочен точно към сигналната кула. Веднага се включи и алармената система — приборите им показваха, че черната дупка може да избухне всеки момент. Едва не ме стъпкаха до смърт в блъсканицата! Сигурно всички се мачкат един друг на изхода от Дворцовия град. Чудесно се справи.

Той си пое дълбоко дъх два-три пъти.

— Ох, въобще не съм в добра форма.

Хелър се насили да стане и побърза да измъкне от контролното табло електронната карта на изследователския кораб „Вълна“, порови в чантата и постави в гнездото картата на кръстосвана „Авангард“, патрулиращ в орбита.

— Къде сме? — извика на робота.

— Доближаваме долната граница на отбранителния периметър. Височина триста четиридесет и четири мили. Достигнахме скорост петдесет мили в секунда. Не са ни засекли с детекторни лъчи досега.

— Може и да сме се изплъзнали — каза Хелър. — Не че имаме голяма полза от това. Няма къде да отидем.

Графиня Крек се върна с него във въздушния шлюз. Хелър вдигна оставения там товар.

— Получи ли подписите?

Той не отговори. Отиде в малкия медицински кабинет на кораба. Пусна торбичката в ъгъла и сложи увитото в покривало тяло на манипулационната маса.

Графиня Крек зяпаше, без да проумява какво ставаше.

— Попитах те получи ли подписите?

Хелър прикрепваше тялото към масата с ремъци, после грижливо го зави.

— Не.

— Ох! — изстена графиня Крек.

— Попречиха ми по-важни задължения — обясни Хелър.

Опипваше старческата ръка с надеждата да усети пулса.

— Но какви по-важни задължения може да си имал?

Хелър посочи проснатия на масата мъж.

— Ето това. Негово Величество Клинг Надменни.

— КАКВО? — Тя се взря отблизо. — О, милосърдни Небеса! ТОЙ Е! — После тя се сети: — Значи все пак може да подпише прокламациите!

Хелър поклати глава.

— Не съм сигурен. И не го донесох тук за това. Хист го бе превърнал в затворник и той ми заповяда да го спася. — Пак поклати глава. — Но не вярвам да съм постигнал нещо особено. Той умира.

— О, НЕ! — извика графиня Крек.

— Боя се, че е така — каза Хелър. — Пулсът му е плашещо слаб.

— Ох, няма нищо по-лошо от тази опасност! — изпъшка графинята.

— Не, има — възрази Хелър. — Заповедта му не е записана никъде. И когато онези долу се опомнят и открият, че планината е непокътната, а тревогата — фалшива, ще помислят, че съм отвякъл. Императора против волята му.

— Защо? Откъде да знаят, че ти си го направил?

— Ще научат, не се съмнявай — увери я Хелър. — Имах малко спречкване със стражи от Апарата в покоите на Императора. Допуснах ужасна грешка, макар и да не остана никой жив, за да ме разпознае. В схватката си изтървах жезъла, А на него е гравирано моето име.

— О, Джетеро!

— Да. Аз съм идиот. Извършихме едно от най-страшните престъпления срещу държавата. И няма къде да отидем.

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ПЪРВА ГЛАВА

Хелър попита влекача:

— Къде се намираме в момента?

— Височина шестстотин мили, набираме скорост. Имаше едно запитване за посоката и целта на полета, после никой не прояви интерес. Моля ви да затворите антирадиационните покрития на илюминаторите. Скоро ще навлезем в долните слоеве на магнитосферата.

Хелър изпълни съвета на робота.

— Някакви други опасности? — осведоми се той.

— Ако продължим по този курс, ще доближим ненужно луната Найко.

— Ами добре, заобиколи я — съгласи се Хелър.

— Най-добре да решите накъде ще се насочим — пожела влекачът. — С това голямо ускорение кой знае къде ще се озовем.

Хелър се върна в медицинския кабинет. Графинята вадеше още одеяла от шкафовете и грижливо завиваше Императора.

— Мисля, че е заспал, но е твърде неспокоен.

Джет отново опипа пулса на съсипания човек.

— Струва ми се, че сърцето му е много слабо, а пулсът е неравномерен. Нуждае се от по-компетентна помощ, отколкото можем да му окажем.

Хелър влезе в пилотската кабина. Включи радиостанция и я нагласи на полицейските честоти.

Незабавно в кабината гръмна нечий глас:

— ... Да бъде застрелян на място. Внимание, до всички патрули и полицейски управления. Издадена е заповед за общодържавно издирване на Джетеро Хелър, Ранг Х, боен инженер от Флота, опитал се да убие Ломбар Хист, Шеф на Апарата и държавен министър. Офицерът е въоръжен и опасен. Заповедта недвусмислено изисква да не поемате никакви рискове. Да бъде застрелян на място. Внимание, до всички патрули и полицейски управления. Издадена е...

Графиня Крек чу съобщението.

— Но как е научил, че ти си бил там?

Хелър завъртя глава.

— Вече няма значение. Важното е, че в ръцете ни е един тежко болен човек, а аз с нищо не мога да му помогна. Не бива да замесвам Флота в тази история.

Императорът беше особено неспокоен, измъчваха го спазми и гърчове. Ръката му се изметна изпод одеялото. Хелър я зяпна. От вътрешната страна кожата беше покрита с белези от убождания.

Хелър вдигна другата ръка и я разгледа. Беше още по-зле.

Джет пусна ръката и сграбчи малко фенерче. Вдигна клепача на едното око. Възря се в зеницата, после остави фенерчето.

— Хероин! — промърмори той.

— Какво?

— Виждал съм вече човек в такова състояние. Мери Шмек.

— Кой? Пак ли някоя жена?

— Няма значение. Онази нещастница умря. И то само защото не можа да си намери доза за едно боцкане.

Графиня Крек недоумяваше.

— Това пък какво означава?

Джет не отговори на въпроса.

— Хист е пристрастил Императора към хероина. Не знам дали не му е пробутвал и други дроги. Но вече проявява всички симптоми на лишен от отровата си наркоман и не знам дали на тази възраст сърцето му ще издържи.

— О, горкичкият! Не ме интересува дали ще подпише прокламациите. Джетеро, не го оставяй да умре така.

Хелър постоя объркан; но изведнъж лицето му светна.

— Я подръж тази кислородна маска на лицето му — помоли той.
— Ей сега ще се върна.

Стори му се, че намери временно решение. Бе донесъл от Земята проби хероин, опиум и амфетамини, но ги остави на Круп, за да ги предаде на Бис. Но се сети, че в деня на отлитането им от Волтар, Грис си носеше някакви наркотици. Хелър влезе в каютата му и отвори сейфа и шкафовете. Надеждите му се сгромолясаха. Всичко беше изпразнено.

Помисли дали Грис не е скрил запасите на друго място и започна да търси в съседната кабина, заемана преди от капитан Стаб. Не бе

изхвърлил нищо от каютите на антимаанкосите. Отвори сейфа.

МНОЖЕСТВО ПАКЕТИ!

Амфетамини, морфин и хероин!

Стаб също е бил наркоман!

Бързо прегледа сейфовете в останалите каюти.

Всички антимаанкоси са били наркомани!

Награби колкото можа от пакетчетата и се върна в медицинския кабинет.

— Сетих се! — каза на графиня Крек. — Ами сега, в името на Небесата, как да приготвя тази гадост?

— Нима ще му инжектираш отрова? — стъписа се графинята.

— Е, това е твърде причудлив начин да служи на своя Император, но засега е единственият, който ще го предпази от непоносимо състояние. Ако не направя това, той ще се събуди, ще го обливат горещи и студени вълни, ще усеща ужасни болки в краката и най-вероятно сърцето му няма да понесе напрежението. Ще го налегне треска, ще започнат напъни за повръщане, а накрая почти сигурно ще умре.

Опитваше се да си припомни прочетеното по време на престоя си във ФБР. Едно нещо се загнезди в мислите му като трън — ако Мери Шмек си бе получила дозата, нямаше да умре.

Намери метална купичка. Пъхна я в стерилизатор. После наля в нея малко вода и я кипна над малка горелка. Въобще не беше сигурен, че спазва процедурата и се плашеше от опасността да прекали, защото дори не знаеше какво количество хероин да използва за дозата. Отвори едно хартиено пакетче и се увери, че съдържащо необходимото вещество. Поръси малко кристален прах във водата и изчака да се разтвори.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита графиня Крек, защото очевидното му колебание беше твърде непристойно за Хелър.

— Не. Знам само, че иначе до утре тук ще има един мъртвец. Вземи този маркуч и го стегни около мишницата му.

Хелър взе импулсен инжектор от чекмеджето и изтегли течността в кухнята.

Потърси изпъкнали вени по ръката на стареца. Всички до една бяха свити и сплескани. Посочи на графинята да отвърже маркуча.

Помоли я да го стегне на бедрото. И там не изпъкнаха вени.

Хелър дълбоко си пое дъх и просто изстреля съдържанието на инжектора в мускулите на крака.

— Сега можем само да се надяваме. Не знам до какви дози е стигнал. Не знам и дали мускулната инжекция ще свърши работа. Дори не знам дали не съм го отровил със свръхдоза. Наблюдавай го и му давай да диша кислород.

— Каква опасност! — въздъхна графиня Крек.

— Да, но най-опасно е нищо да не предприемем.

Не смееха да дишат.

Мятането на Императора постепенно затихна. Дали пък не изпадаше в кома?

Хелър опипа пулса му. Трудно долавяше някаква разлика, но му се стори, че се засилва. Старецът вече не дишаше толкова измъчено.

Но дали дозата щеше да се окаже прекалена?

Клепачите на изнемощелия мъж потрепнаха. Той отстрани кислородната маска от лицето си. Не беше лесно да разгадаят изражението на съсухреното лице. Приличаше на мумия. Императорът ги погледна. Изпусна дълга треперлива въздишка и затвори очи.

Хелър следеше пулса и се вслушваше в дишането му.

— Просто заспа. Ще ми се някак да го накараме да хапне.

— Ако се събуди, ще опитам — предложи графиня Крек. — Но има нужда от много по-сериозна помощ.

— Наистина е така — съгласи се Хелър, — но щом Ломбар Хист е стигнал да такова падение, ще направи всичко възможно, за да докопа отново Императора. А Негово Величество беше уверен, че го очаква неминуема смърт. Освен това не вярвам в Конфедерацията да се намери дори един лекар, който е способен да лекува наркотична зависимост. За тях това е непозната територия. И не можем да кацнем на никоя планета в границите на Конфедерацията...

Изведнъж двамата се спогледаха. И възкликнаха в един глас:

— ПРАХД!

ВТОРА ГЛАВА

Побягнаха към Земята, отдалечена на повече от двадесет и две светлинни години.

Влекач Едно, преименуван на „Принц Кавкалсия“, необременен с товар и с времеви двигатели „Бъдеще-Минало“, беше предназначен за междугалактически пътувания, затова можеше да ги пренесе до Земята за три дни. Хелър знаеше, че това ще им даде предимство от пет седмици и три дни пред всеки друг кораб, който можеше да измине това разстояние. Ако се впуснат да ги преследват (а той не се съмняваше, че Ломбар Хист ще се сети за Земята като възможно скривалище), волтарианските кораби, с изключение на влекача, щяха да се мъкнат шест седмици. Печелеше доста време.

Хелър и графиня Крек се грижеха за Императора на смени. Състоянието му не беше добро. Клинг Надменни през цялото време беше на границата на комата и почти не успяваха да говорят с него.

Опасност застрашаваше не само живота на Клинг — ако той не засвидетелстваше, че е отведен по негова собствена заповед, можеха да обвинят Хелър в отвличане на височайшата особа. Но трябва да отдадем на Хелър дължимото уважение — той не мислеше за това, съсредоточи усилията си в опита да спаси живота на монарха.

Имаше още някаква незначителна причина за тежкото му положение, Хелър и Крек вече бяха сигурни в това. Човекът едва преглъщаше, оказа се почти невъзможно да му дават храна и вода. Вените му бяха толкова свити, че задачата да забият игла в тях надхвърляше уменията им. Графиня Крек овлажняваше старческото тяло с мокра гъба и капеше вода по напуканите устни. Жадуваше да измисли как да го нахрани.

На всеки три до шест часа той започваше да се мятат и те му биеха поредната инжекция с хероин. Изглежда само това поддържаше сърцето му да не спре.

Уморени и разтревожени, най-сетне се озоваха над градчето Афийон в Турция и под прикритието на вечерния мрак се плъзнаха

надолу през електронното изображение на планински връх във волтарианската база на Земята.

Фахт Бей вече ги чакаше неспокойно в хангара. Бяха излетели само преди седем дни и той се надяваше всичко да мине безпрепятствено на Волтар. Но Хелър му обеща да го измъкне от всяка вероятна неприятност. Значи неприятностите вече бяха се появили.

Хелър отвори външния люк и извика:

— Докарайте ми тук Прахд и линейка, но по-бързо!

Фахт Бей се втурна към най-близкия телефон. Когато се върна, до люка на влекача вече беше подпряна подвижна стълбичка. Хелър слизаше, понесъл товар, увит в одеяло.

— Кой е този? — попита Фахт Бей. — Загазихме ли?

— После, после — каза Хелър и тръгна с товара на рамо към тунела, а Фахт Бей подтичваше до него.

— Къде е Грис?

— Доколкото знам, мъртъв е.

— Благословени Небеса! — развесели се Фахт Бей. — Надявам се, че смъртта му е била гадна.

— Така ми се струва — отвърна Хелър. — Къде е тази линейка?

— Ей сега ще пристигне — успокои го Фахт Бей.

Когато стигнаха до бараките отвън, линейката вече беше спряла пред тях. Прахд ги чакаше. Настаниха донесения от Хелър мъж на носилката и след секунди вече фучаха с вой на сирени към болницата.

— Какво му е? — попита Прахд и дръпна одеялото.

— Ако знаех, нямаше да съм тук — отговори Хелър. — Наркотична зависимост от хероин, почти е изпаднал в кома, но въобще не показва признаци на подобрение. Не вярвам сърцето му да издържи, ако спрем наркотика. Има и нещо друго.

Прахд огледа хлътналото лице и изтънелите ръце.

— Тежко обезводняване.

— Не може да преглъща. Всички вени са се свили. Чуй ме добре — трябва да го настаниш в строго охранявана стая и да не допускаш никого до него.

— Защо?

— Просто го направи — отсече Хелър.

— Ще го настаня в подземие, където никой няма да го види. Всички пазачи там са неми и глухи. Къде е Грис?

— Изглежда е мъртъв.

— Слава на Аллах, от който произтича земното блаженство! — извика Прахд. — Чудесна новина. Значи сме добре.

— Не съвсем. Ако този човек умре, боя се да не загазим всички.

— Кой е той?

— Няма значение.

Спряха пред входа на подземиято и вкараха носилката в болницата. При тях дойде сестра Билдирджин, с общи усилия включиха един от лечебните контейнери и сложиха вътре болния мъж.

Прахд започна да отчита данните от различни уреди и да пълни контейнера с разтвори. Работеше като бесен, а Хелър стоеше наоколо, за да помогне при нужда.

Накрая Прахд направи всичко, което можеше засега. Пристъпи към неспокойния Хелър.

— Той е изцедена до край жертва на „шпората“. Амфетамини.

— Значи не съм улучил наркотика, който да му давам! — възкликна Хелър.

— Не, не е така. Освен това е привикнал към хероин. Като си му давал дозите, предпазил си го от проявите на тежка абстиненция, която би го убила, защото сърцето му е съвсем слабо. Вземал е наркотици по схемата „нагоре-надолу“ — потиснат ли си, гълтай амфетамин, напрегнат ли си — бий си доза хероин. Поне си го докарал жив.

— Трудно е да се каже — отбеляза Хелър.

— Трябва да е бил на прага на смъртта, когато си го намерил — продължи Прахд. — И без това е на възраст, а амфетамините са причинили и преждевременно състаряване. Тази гадост може да ти прибави десетина години за броени месеци. Дори да си е имал всички зъби, преди да привикне, сега почти не са му останали. И всяка жлеза в тялото му е почти атрофирала. Кой е той все пак?

Хелър не отговори. Не искаше и тази грижа да стоварва на раменете на Прахд.

Но Прахд разгада нещо в мълчанието му. Върна се и прочете отново данните от кръвните проби и показанията на други уреди. Яркозелените му очи се впиха в лицето на Хелър.

— Този мъж не е обикновен човек. Той принадлежи към аристокрацията и е плод на извънредно внимателен подбор на

родителите в продължение на хиляди години, може би и десетки хиляди.

— Можеш ли да го възстановиш?

— Не знам. В най-добрия случай съзнанието му ще бъде замъглено. Речникът му ще се ограничава с няколкостотин думи. Нужни са години за възстановяване от амфетамините, а той е достатъчно възрастен, за да се съмнявам в успеха.

— Поне ще поддържаш ли живота му?

— И това не знам.

— Всъщност основната причина да го доведе тук е човеколюбието — започна Хелър. — Не бих го изоставил, за да го убият. Но освен това наложително е да запази способността си да пише и чете.

Очите на Прахд се присвиха. Върна се да погледне потопения в лечебната течност старец. Нещо като че подразни паметта му. Изведнъж Прахд надигна капака на контейнера, взе четка, потопи я в някакъв разтвор и намаза рамото на мъжа.

Появи се нарисувана комета.

Прахд отстъпи стъписан.

— Белегът, който веднага нанасят по кожата на новородените от императорски произход! — Той зяпна Хелър. — Това е Клинг Надменни, Императорът на Волтар!

— Да — потвърди Хелър, — и ако не му помогнеш да се опомни достатъчно, за да свидетелства, че сам е заповядал да бъде изведен от Дворцовия град, всички ни ще екзекутират за укриване на отвлечения Император.

Прахд се свлече на най-близката пейка. Изтри чело с пеша на престилката си.

— Ама че начин да стана Личния лекар на Негово Величество!

ТРЕТА ГЛАВА

Графиня Крек посрещна Хелър във въздушния шлюз на влекача.

— Ще оживее ли?

— Не знам.

— Горкичкият старец — каза графинята. — А кога ще разберем?

— След няколко дни. Ние може и да сме затънали до ушите, но поне мога да се уверя, че с тази планета всичко ще е наред.

— Мислиш ли, че ще имаме нужда от нея?

— Съмнявам се. Но Изи ни беше добър приятел и искам да проверя дали при него всичко върви добре. И без това нямах желание да си тръгнем оттук толкова прибързано, но си въобразявах, че ще стигна навреме, за да предупредя Флотското разузнаване. Обаче закъснях.

Взе видеофона и го изнесе в хангара, за да не е ясно откъде се обажда. Натисна бутона за повикване.

Никой не отговори!

Екранът остана празен.

В Ню Йорк беше едва краят на следобеда. Изи сигурно работеше.

През следващите два часа Хелър опита още няколко пъти.

Никакъв отговор.

Качи се по тунела до канцеларията на Фахт Бей и поръча международен разговор, с което предизвика шумна свада между турските телефонисти. Незнайно защо, не успяха да го свържат.

Хелър се възползва от комуникационната система на базата, за да изпрати съобщение в нюйоркския офис. Когато там разбраха кой ги търси, развълнуваха се и отговориха много любезно. Бяха щастливи, че вече са част от Флота. Хелър им предаде телефонните номера в Емпайър Стейт Билдинг и ги помоли да се обадят по някакъв измислен повод, за да подканят Изи, да отговори по видеофона.

Чакаше. Изведнъж машината започна да бълва отговора от нюйоркския офис.

СЪР, СЛУЖИТЕЛКАТА ОТ ИНФОРМАЦИЯТА НА МЕСТНАТА ТЕЛЕФОННА КОМПАНИЯ НИ УВЕДОМИ, ЧЕ

ВСИЧКИ ПОСОЧЕНИ ОТ ВАС НОМЕРА СА ИЗКЛЮЧЕНИ ОТ СИСТЕМАТА И НЕ СЕ ОБСЛУЖВАТ.

Хелър напечата въпроса си:

ПРИ ВАС ЛИ Е РАТ?

Веднага отговориха:

НЕ, СЪР, В БАЗАТА Е.

Хелър им благодари и изключи машината. Намери Рат в жилищните помещения до хангара.

— Чувал си за нещо извънредно там? — попита го Хелър, след като се поздравиха.

— Не, сър. Минах през офиса в Ню Йорк само преди два дни, точно преди да се кача в самолета. Всичко си беше нормално. Разбира се, в самия Ню Йорк има голяма суматоха, също като тук. Нали знаете, че и Турция, и Швеция нахлуха в бившата руска територия и май се готвят за война, за да се види кой ще заграби тези земи. А в Щатите обявиха обща мобилизация. Не знам дали има връзка с гибелта на Русия. Когато отпътувах от летище „Кенеди“, навсякъде беше пълно с войници. А и разписанието на полетите беше отишло по дяволите. Тези сведения помагат ли ви да се ориентирате?

— Не — каза Хелър. — Не виждам какво общо има това с Изи. Ами че той е напълно негоден за военна служба с неговите алергии. Сигурен ли си, че при него всичко е било наред?

— Видях го с очите си. Тичаше по един коридор, наградил куп хартии, стори ми се много зает и весел.

— Гръм и мълния! — промърмори Хелър. — Но какво ли го е сполетяло през последните два дни? Всички негови телефони са изключени.

— Сър, искате ли да се върна там?

Хелър поклати глава.

— Кой ден е сега на Земята?

— Ами снощи беше сряда, сър.

— Всички негови опции трябва да бъдат реализирани до понеделник. И ако не се е заел с това, ще затъне в проблеми.

Хелър се върна във влекача. Разшета се много делово в задните каюти. Графиня Крек влезе тъкмо когато той обличаше европейски летен костюм.

— Слушай — каза й Хелър, — искам да се грижиш за Императора и да си сигурна, че е толкова добре, колкото е възможно. Наглеждай и базата.

— Накъде си тръгнал? — попита тя, изпаднала в паника.

— Ще помоля Ахмед и Терс да ме откарат до Истанбул. Рано сутринта ще хвана самолета за Ню Йорк.

— О, не! Изи проблеми ли има?

— Не съм сигурен. Обещавам да не се занимавам с никакви мис Америка. Ще се върна само след няколко дни. Можеш да ме намериш в апартамента или поне да ми оставиш съобщение.

Хвърляше различни предмети в пътническия си сак. Отвори шкаф и извади сгъваема летяща платформа, каквито имаха космическите командоси. Взе и няколко бомби.

— О, милостиви Небеса! — промълви графиня Крек. — Нима се готвиш за война!

— Наоколо наистина е замирисало на изгоряло. Но аз само се грижа за предпазните мерки.

— Предпазни мерки ли? С бомби в сака?

Хелър се засмя и я целуна. Тръгна към въздушния шлюз. В следващия миг из кораба се разнесе ужасно мяукане. Мистър Калико бе застанал пред стълбичката и не пускаше Хелър да слезе.

— Той позна дрехите и сака — каза графиня Крек. — Мисли, че пак потегляш нанякъде и ще го изоставиш.

Хелър погледна котарака.

Животинчето изписка отчаяно.

Хелър се разсмя, взе чанта с ремък, напъха вътре някои от принадлежностите на мистър Калико, после пусна котарака в чантата и я метна през рамо, Мистър Калико се хвана с нокти за края на чантата и подаде глава навън. Мъркаше.

Графинята и Хелър се сбогуваха и той слезе по стълбичката. Беше се запътил към такава война, каквато не си и представяше!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мистър Калико се наслаждаваше на цялото пътуване до Ню Йорк. Джет избираше полети на неамерикански въздушни линии, които не настояваха упорито домашните животни да бъдат превозвани в специални кутии (след като Джет поговори убедително с тях), а стюардесите позволиха на котарака да заеме свободната седалка до Хелър — и до прозореца, откъдето се любуваше на планините и моретата. Освен това мистър Калико хареса храната, и по време на полетите, и в луксозния ресторант през дългия престой в Брюксел. Наспа се в своята част от разкошното двойно легло в хотела.

Хелър пак опита да се свърже с Изи от Белгия. Отговориха му, че линиите са прекъснати. Помоли да прехвърлят обаждането в неговия апартамент. Балмор вдигна слушалката.

— Знаеш ли къде е Изи сега? — попита Хелър.

— Не, сър, не зная, аз също се питам. Беше тук в неделя и очаквахме да дойде отново вчера, за да огледа новите дървета в саксии, които наредиха градинарите. Но не се появи. Нещо лошо ли се е случило?

— Надявам се, че не — отвърна Хелър.

— Но всичко ще се обърка, ако той е изчезнал. Посрещни ме на летище „Кенеди“ с Ролс-Ройса. Ще пристигна в два следобед, в петък.

Съобщи на Балмор номера на полета.

— О, толкова се радвам, че се прибирате у дома. А дамата с вас ли е, сър?

— В момента не — каза Хелър. — Но тя се чувства добре и ви изпраща най-сърдечни поздравии.

— Тя е толкова чаровно момиче, истинска американка. Значи два следобед, сър, летище „Кенеди“.

Чак над Атлантическия океан Хелър научи, че котаракът нямало да бъде допуснат с него в страната и трябвало да бъде поставен под карантина за няколко месеца.

— Те старателно пречат на всеки да се приземи обясни той на зверчето. — Борят се срещу посетители с нокти и зъби. Но ние ще ги

надхитрим.

Когато слязоха от самолета, Хелър бе напъхал котарака в чантата и дръпна ципа почти докрай, остави само малка пролука за чист въздух.

Живият труп на имиграционната контрола взе паспорта на Хелър, надникна в тайната си книга, за да провери дали Джером Терънс Уистър е издирван от някого, натисна копчета с коленете си, загледа се в скритите си екрани и без нищо да каже, пусна Хелър да мине.

Пред митническата проверка на ръчния багаж се бе събрала тълпа. Откриха ароматизирани соли в чантичката на една стара дама и бяха сигурни, че са попаднали на кокаин. Сега я бяха залепили до стената и я претърсваха придиърчиво — типичното посрещане на завръщащите се американски граждани в страната им.

Наредилият се на опашката Хелър се наведе да си върже обувката — щеше да е чудо, ако бе успял, защото обувките му нямаха връзки. Той отвори скритата между многото крака чанта и пусна котарака.

Хелър му прошепна наставленията си, изправи се и застана пред тезгяха на инспекторите.

— Котешка храна ли? — промърмори единият. — Това пък какво е, по дяволите? Внасяш в Америка американска котешка храна? Барни, я отвори тия консерви и виж дали не са пълни с хашиш.

Инспекторът на име Барни отвори кутиите и опита съдържанието им.

— Няма наркотици, само консерванти. Обаче два от тях са обявени за канцерогенни от Министерството на здравеопазването. Налага се да конфискуваме храната.

Хелър им остави консервите. Тръгна напред. Котаракът го следваше безшумно, прикрит от тезгяха. Мина край конвейера с багажа, прибра си сака и излезе във фоайето. Котаракът вече седеше на стол в чакалнята и си чистеше муцунката с лапички.

— Ти и без това вече имаше криминално досие, дълго като опашката ти — каза му Хелър. — Сега си и нелегален имигрант. Но все някой ден ще трябва да влезеш в правия път.

Той прибра котарака в чантата и я метна на рамо.

Навсякъде се виждаха военни.

Балмор го посрещна и пое сака от ръцете му. Хелър го помоли да изчака, докато пак опита да се обади в Емпайър Стейт Билдинг. Линиите все още бяха прекъснати.

Излязоха на паркинга при Ролс-Ройса. Шофьорът поздрави Хелър.

— Ще мина през апартамента да се измия и преоблека — каза му Хелър. — После ще ме закараш до офиса. Мисля, че ще имам доста работа, както се е заплело положението.

— Надявам се да не възникнат нови неприятности — обади се Балмор от предната седалка. — Много се разстроихме от вестта за смъртта на дамата. А мистър Епщайн плака дни наред. Жалко, че мис Джой не дойде с вас. Откакто ни съобщихте радостната новина, че е жива, бяхме много заети с украсата на апартамента. Очаква ви изненада.

— Мистър Епщайн всички ли остави на работа?

— О да, сър. Той не би искал домът ви да бъде занемарен. Надявам се да ви хареса новият му вид, сър.

Провираха се около час по автостради, задръстени от военни колони. Навсякъде личаха белезите на извънредното положение.

Най-после отбиха от булеварда край Сентръл Парк и колата влезе в подземния гараж.

Разтревожен за съдбата на Изи, Хелър пръв излезе от асансьора на последния етаж. Бързо прекоси малкото преддверие и отвори входната врата.

Почти успя да влезе в стаята си.

Нечий глас заповяда:

— Не мърдай!

Хелър рязко се извъртя и очите му се заковаха в цевта на автоматичен „Колт“ 45-ти калибър.

Мъжът с оръжието заяви:

— Арестуван си!

Още двама мъже излязоха иззад ъгъла. Насочиха карабините си към Хелър.

Джет се вгледа по-внимателно. Първият беше армейски капитан. Другите бяха военни полицаи с бели каски на главите.

Балмор влезе и изтърва сака?

— Ох, сър! — ужасено извика той. — Нямах представа!

— Ти не си виновен — успокой го Хелър. — Вероятно онзи тип от имиграционната контрола ги е предупредил.

— Позна от първия път — каза капитанът. — Сержант, изпълнете дълга си.

От библиотеката излезе трети военен полицаи, прибра револвера си в кобура и откачи белезници от колана си.

— Почакайте — помоли Хелър. — За какво е всичко това?

— Ти си дезертьор от армията! Не се яви на служба, когато президентът преди два дни обяви обща мобилизация.

— Имах основателни причини!

— Каквито ще да са, не важат при обявено извънредно положение в страната — обясни капитанът. — Завършил си курса за запасни офицери и си знаел много добре, че трябва да се явиш, за да те зачислим в армията. Значи си дезертьор. Ще ти лепнат поне пет години. Сержант, белезниците.

— Не припирайте толкова — каза Хелър. — Бях извън страната. Върнах се само преди два часа!

— Хъм — усъмни се капитанът.

— Вярно е, сър — потвърди сержантът. — Нали точно от имиграционната контрола ни съобщиха за него.

— „Бибипска“ работа! — изфуча капитанът. — Уистър, пишеш се голям хитрец. Ще вдигаш шум, а?

— Непременно — увери го Хелър.

— Ще ни затрупат с разни хартийки! — оплака се капитанът. Както съм зает, нямам време да пиша дълги доклади по случая, нито да свидетелствам на процес срещу тебе. Ето какво ще направим. Не забравяй, правя ти услуга като офицер на бъдещ офицер. Намъквай униформата и ще те откараме да те зачислим в армията.

— Веднага ще уредя да изгладят униформата ви. — Балмор бързо нахълта в спалнята. Но след миг изскочи като опарен. — Сър — изскимтя той, — там са набутали цялата прислуга, вързани от глава до пети!

— Освободете ги — заповяда капитанът на сержанта. — Като гледам, това момче няма да окаже съпротива. Както и да е, дори такива като него са нужни на страната сега. Хайде, мистър, да те видя с униформа.

А какво ще стане, когато бъда зачислен на служба? — попита Хелър, разтревожен от изчезването на Изи.

— Ти си от разузнаването, нали така? — каза капитанът. — Сигурно първо ще те пратят в Кемп Дикс. После може и някъде отвъд океана. Кой знае? Не се бъркам в работата на разузнаването. Но за всеки случай си вземи всичко необходимо. Вече си в армията, тоест ще бъдеш, щом вдигнеш дясната ръка да се закълнеш.

— Бях далеч от тук — каза Хелър. — Ще бъдете ли така добър да ми обясните причината за войната?

Капитанът въздъхна.

— Каква ли полза ще има от тебе в разузнаването, щом и това не знаеш. Но засега няма война. Президентът само обяви обща мобилизация. Днес е петък.

Войната ще бъде обявена, щом Конгресът се събере на сесия в понеделник. Тоя път всичко ще изпипат по закона.

— Срещу кого ще воюваме?

— Срещу Майсабонго, идиот такъв! Ония „бибипци“ ни прибраха целия петролен резерв и единственият начин да си го вземем, е да им обявим война и да се позовем на Закона за конфискация на вражеската собственост.

Хелър се олюля.

Едва сега осъзна с какви проблеми се бе сблъскал Изи! Сигурно бе основната причина за приближаващата война!

А самият той се озова в неумолимите лапи на армията и нямаше с какво да помогне!

Знаеше и че не бива да остава на Земята повече от пет седмици. Бавенето щеше да бъде фатално за Императора и цялата база!

ПЕТА ГЛАВА

Качиха се в джипове и потеглиха към щаба. По улиците рядко се виждаше някоя кола.

— Голям късметлия си, че ще те закараме — обясни капитанът. — Като свършим бензина в резервоара — край. Хич не ми е ясно как ще воюваме без бензин.

— Ама нали казахте, че ще си приберем резерва от Майсабонго, щом им обявим война.

— Говорих ти за петролния резерв, а не за бензин. И като им конфискуваме суровия петрол, пак никаква полза от него. Нали трябва да бъде преработен, за да имаме бензин за колите и керосин за самолетите, а всички рафинерии са станали радиоактивни. Исусе, какви ли ще ги забърка тиквеник като тебе в разузнаването! Май и една мозъчна клетка нямаш в главата си.

— Е, поне е добре, че Майсабонго е с големината на пощенска марка. Не ни трябва много бензин.

— Тъпанар такъв, за какво ни е бензин? Ще им пуснем термоядрена бомбичка.

— Ами защо всички ни мобилизират?

— Много въпроси задаваш. Не е твоя работа да питаш „защо“. Ще се подчиняваш и ще умреш, ако трябва. На нищо ли не са те научили в курса за запасни офицери?

— Да бяха ме научили да си затварям голямата уста — въздъхна Хелър.

За капитана това беше страхотна шега.

— Ей това вече е боен дух. Хилиш се и търпиш. И никакво мрънкане. Май ще излезе офицер от тебе накрая.

Но на Хелър въобще не му беше до смях. От самата мисъл, че отнеслите се дружески към него хора от Майсабонго ще бъдат изтребени, настроението му се развали още повече.

Денят беше твърде горещ — в Ню Йорк често юлските жеги са непоносими. Досега Хелър не бе забелязал това, заради климатичните

инсталации в Ролс-Ройса и апартамента. Но докато се возеше в открития джип, градът му приличаше на парна баня.

Спряха пред армейската база. Джет метна на рамо брезентовата офицерска торба и се остави да го бутнат вътре. Военните полицаи взеха разписка от охраната, че са го довели и потеглиха да прибират други дезертьори.

Джет се озова в огромна зала. Наоколо бяха пръснати множество сгъваеми маси и столове. Имаше тълпи от потящи се хора и купища хартии. Беше и ужасно задушно.

Един войник от охраната тласна Джет към ъгъла, където бяха разположени разни медицински уреди. Наложиха се да чака твърде дълго, докато мъжете минаваха един по един за преглед.

Изведнъж някой му поиска документите, друг му заповяда да се съблече, трети го насочи да се качи на теглилка, трябваше да кашля, да подскача, да прикляка, опряха студена слушалка в гърдите му. Накрая му позволиха да се облече.

Един от лекарите подписа някакви документи, дежурен войник насочи Джет да мине в друга част на залата. Там отново чака безкрайно дълго в тълпата млади мъже. Най-сетне някой ги строи в три редици и започна да проверява документите им.

— Вие сте незаклел се офицер — каза някой на Джет, — а тези са положили клетва редници. Не сте застанал, където трябва.

Посочиха му друг ъгъл на залата. Зад бюро, отрупано със заповеди, седеше стар полковник, който май беше и глух. Джет остави документите си на бюрото.

— Вие кой сте? — попита полковникът.

— Тук е написано — Джером Терънс Уистър.

Изад съседното бюро се надигна сержант и прочете документите.

— Той е завършил курса за запасни офицери. Трябва да положи клетва.

— Защо трябва да го сложим в клетка? — учуди се полковникът. Сержантът вдигна дясната си ръка.

— А, клетва — сети се полковникът. — Добре, Блистър, застани мирно и вдигни дясната си ръка.

Косата на Хелър настръхна. Беше Имперски офицер и ако се закълнеше във вярност на чужда държава, военният съд бързо щеше да

се разправи с него.

— Повтаряйте след мен — заповяда полковникът.

И като картечница изломоти клетвата за вярност към Съединените щати.

Хелър като картечница изломоти клетвата за вярност към Негово Величество Императора на Волтар, при това на волтариански.

Полковникът подхвърли документите му на сержанта и се зае с купчините на бюрото си.

— По дяволите, какво избърбори ей сега? — попита сержантът.

— Клетвата за вярност — гъгниво отговори Хелър.

— Май не повтори каквото трябваше.

— Като бързам, езикът ми се заплита — обясни Хелър.

— Тъй ли било — смили се сержантът. — Иди ей там да ти вземат отпечатащи от пръстите и каквото още има да се върши.

Хелър застана на друга опашка, чакаше и чакаше. Безпокоеше се. Бе настъпила вечерта. Времето му изтичаше, а той не знаеше как да се измъкне.

Дойде и неговият ред. Намазаха всеки пръст на ръцете му с мастило и ги отпечатаха на картонче за досието. После го накараха да застане пред фотоапарат.

— Тоя е от разузнаването — каза някой. — Хенри, останаха ли ти от техните формуляри?

Оказа се, че бяха ги свършили. Един мъж стана и изчезна за дълго. Върна се с нужните формуляри, попълниха данните му за офицер от разузнаването, после сложиха негова снимка и отпечатък от показалеца на лична карта и я ламинираха. Дадоха картата на Хелър.

Избутаха го в друга част на залата. Край стената бяха наредени бюра с пишещи машини. Зад бюро наред разчистено пространство седеше месест запотен полковник. На бюрото му имаше купчина хартии, висока два фута. Навсякъде наоколо мъже седяха върху торбите си. Освен полковника и мобилизираните мъже зад пишещите машини, Хелър беше единственият, облечен в униформа.

Попита един от седналите мъже:

— Какво правим тук?

— Чакаме да ни издадат заповедите, за да ни разпределят по гарнизоните. — Мъжът махна към самотно потящия се полковник. —

Дебеланкото може да свърши тая работа до края на нощта, а може и да не успее. Нали вече сме в армията. Първо бързаш, после се мотаеш.

Хелър си погледна часовника. Минаваше полунощ. Вече беше събота. Трябваше да разбере в какво бе затънал Изи. Трябваше да се измъкне от армията.

Погледна лъскавото от влагата лице на полковника. Огледа пишещите машини край стената.

Беше ужасяващо горещо. Единственият вентилатор на стойка беше насочен безполезно към тавана.

Хелър мина зад редицата бюра. Заетите да пишат нямаха нищо против да наднича над раменете им, защото беше в униформа.

Преписваха заповеди за изпращането на хората на едно или друго място и изоставяха безнадеждно от графика.

Хелър видя един ефрейтор да идва откъм ъгъла, в който снемаша отпечатъци от пръсти. Онзи стовари купчина листове до пишещата машина на едно от малкото момичета. Хелър се примъкна незабелязано натам.

Надяваше се и неговите документи да са в купчината. Искаше да ги прибере и да измисли път за бягство. Точно тогава момичето стана и остави готови документи при полковника.

Джет прочете копието под индиго на току-що написаното от момичето. Беше списък на военнослужещите, които трябваше да заминат за Кемп Дикс.

А оригиналът преди малко се озова върху бюрото на полковника. И първо в списъка беше името на УИСТЪР, Джером Терънс, втори лейтенант от армията на Съединените щати!

Закъсня!

Припряно пхна копието на списъка в джоба си, но това не решаваше проблема.

Озърна се и отиде при насядалите на пода мъже.

— Я вижте онзи нещастен полковник. Почти е примрял от жегата. Сега сте в армията, трябва да уважавате офицерите и да им помагате.

Един го погледна.

— Е, щом казвате, сър — недоволно изсумтя човекът.

— Виждаш ли онзи вентилатор? Изключи го, пренеси го поблизо до полковника и пак го включи. Разбра ли задачата?

— Тъй вярно, сър — промърмори войникът.

Отиде до вентилатора, изключи го и след като го нагласи насочен към полковника, пак натисна бутона.

НАВСЯКЪДЕ СЕ РАЗХВЪРЧАХА ХАРТИИ КАТО ОТ ВЗРИВ!

Полковникът стовари длани на бюрото си, в безполезен опит да се пребори с вихрушката. После скочи като разярен бик.

Уплашеният войник незабавно се скри в тълпата.

С гръмки псувни полковникът ритна стойката на вентилатора и го събори. Из залата още пърхаха отделни листове.

Хелър побърза да притича.

— Сър, ще ви помогна!

Веднага започна да събира документите, мигновено прочиташе написаното на всеки лист. Машинописците също се втурнаха да помагат и Хелър трябваше да ги изпревари.

След пет минути всичко беше събрано. Но Хелър вече бе скрил заповедта, изпращаща го в Кемп Дикс. Имаше и копието.

Седна зад свободно бюро и бързо написа отново заповедта, като пропусна своето име.

Сложи друг лист в машината и по образците, пръснати на бюрото, съчини заповед, която назначаваше УИСТЪР Джером Терънс, втори лейтенант от армията на Съединените щати, в „Звеното за борба със саботажа“, като командващ офицер, действащ самостоятелно и подчинен пряко на военния министър.

Остави заповедта и копията върху съответните купчини. Вдигна ги, мина край бюрата и събра още готови заповеди, после занесе всичко на полковника.

— Сър, тези са спешни.

Полковникът изръмжа, изтри челото си и подписа документите.

Хелър ги остави при готовите за изпълнение заповеди, прибра своята, взе брезентовата си торба и излезе.

Десет минути по-късно се качи в своя „Ролс-Ройс Силвър Спирит“.

— Сър, зачислиха ли ви в армията? — попита шофьорът.

— Вече участвах в първата си битка — каза Хелър.

— Но в Емпайър Стейт Билдинг сигурно гъмжи от саботьори. Веднага ме закарай там!

Сега вече можеше да се заеме със затрудненията на Изи!

ШЕСТА ГЛАВА

Докато пътуваха по опустелите улици на нощния Ню Йорк, Хелър съблече военната куртка и свали от нея пагоните на школьник, завършил курса за запасни офицери. Излъска златните замъчета — знака на разузнаването, почисти до блясък и лейтенантските си пагони. Закрепи ги на куртката и сложи в страничния джоб своята заповед и личната си карта.

Каза на шофьора да спре на 34-та улица и тръгна пеша към страничния вход на Емпайър Стейт Билдинг.

От двете страни на стената се подпираха полицаи. Изгледаха го с подозрение. Хелър влезе.

Момчето, което обслужваше през нощта асансьорите, го пусна в кабината. Хелър му каза на кой етаж иска да се качи. Момчето се обърна.

— А бе аз ще ви кача дотам, ама може и да не ви пуснат да излезете от кабината.

— Кои няма да ме пуснат? — попита Хелър.

— Ами полицаите — обясни, момчето. — Още от вторник са блокирали половината коридори.

— Все едно, да се качваме — помоли Хелър с изострено докрай любопитство.

Момчето сви рамене, скоростната кабина се понесе устремно нагоре. След малко спря и вратата се плъзна встрани.

Пред тях във фоайето седяха ПЕТИМА полицаи!

Четирима веднага скочиха, стиснали палките си. Петият, капитан от полицията, седеше зад бюро, препречващо достъпа до коридора към офисите на Изи и Хелър.

Хелър застана пред бюрото. Искаше да провери в офисите — може пък Изи, да му е оставил бележка.

— Трябва да претърся тук — заяви на капитана.

— А, не — отказа капитанът. — Тук нито някой влиза, нито излиза.

— Какво има? Сигнал за бомба ли?

— По-лошо. Ей там, в представителството на Майсабонго са се затворили неколцина закоравели престъпници.

— Какво са направили?

— Ами обвинени са за разхвърляне на боклук и със съдебно решение им е забранено да ходят по тротоарите.

— Аха! — възкликна Джет. — Значи точно тях трябва да разпитам.

Показа на капитана армейската си лична карта и заповедта. Капитанът махна пренебрежително.

— Слушай, армеец, тия хора имат имунитет в стаите на представителството. Засега това си е гражданско дело. Не можем да те пуснем. Телефоните им са изключени, така че откажи се.

— Но аз трябва да говоря с тях — настояваше Хелър.

— Съжалявам, лейтенант. Невъзможно е. Имаме заповеди. Никой не влиза и никой не излиза. Отнася се и за тебе. Като обявят войната в понеделник, армейските командоси ще изтърбушат това място и ще го почистят. Дотогава никакви изключения. Това е положението, лейтенант. Представителството на Майсабонго е блокирано. Разкарай се.

Хелър попита:

— Дори и в останалите офиси ли не мога да вляза?

— Няма начин — отказа капитанът. — Половината етаж е блокиран и пред всяка врата съм поставил полицаи. Хайде, сбогом, армеец. Сержант, изведи го от сградата.

Изгонен на улицата, Хелър се върна в Ролс-Ройса.

Сега поне знаеше къде е горкият Изи!

— Откарай ме у дома — каза на шофьора.

Колкото и да беше късно, Балмор го посрещна на входната врата.

— Сър, идвате точно навреме. Мис Джой чака на телефона.

Хелър прекоси салона и вдигна слушалката.

— Мила, досега нямах възможност да се обадя.

— Ти не каза, че си пристигнал без проблеми и аз се разтревожих. Как са двамата ми войни?

— Ами единият е вече в армията, а другият изплюска цяла кутия сметана и сега спи.

— Ужасно!

— О, сметаната няма да му навреди. Беше пастьоризирана.

— Говоря за армията.

— Ами него не поискаха да вземат. Имал криминално досие. Отгоре на всичко бил нелегален имигрант. Те искат само добрите момчета да загиват във войните.

— Джетеро, стига си се шегувал.

— Всичко е съвсем сериозно, но не искам да стига до ушите и на Националната агенция за сигурност. Как е нашият болен?

— Лежи. Докторът казва, че пациентът бил по-добре, но май не разбира къде е и не говори. Затова се безпокоя. Може и да не се възстанови. А какви са тези приказки за армията?

— Нищо страшно. Владея положението. Може да съм доста зает два-три дни. Обичам те.

— Пази се, Джетеро. Тази планета не заслужава да рискуваш заради нея.

— Засега само нея имаме. Мила, погрижи се за нещата при тебе.

Гласът ѝ беше напрегнат, когато му каза, че го обича. Намекът му за Националната агенция и намерението му да се впусне в нови рискове не ѝ даваха мира.

Хелър остави слушалката, отиде в стаята си и се преоблече. Избра черен летен костюм, заедно с черни ботуши и черни ръкавици на боен инженер.

Натъпка чанта с експлозиви и други неща. Върза за нея сгънатата летяща платформа.

Взе котешката чанта, провери принадлежностите и пусна вътре котарака.

Балмор го придружи до колата и му подаде кожено куфарче за пикник, напълнено догоре със сандвичи и термоси с мляко и кафе.

— Армията зависи най-вече от корема си сър. И ми се струва, че нищо не сте хапвал, откакто слязохте от самолета.

— Благодаря ти, Балмор. Който е казал „Войната е ад“, не е имал домоуправител като тебе.

Хелър и котаракът си разделиха няколко сандвича, докато Ролс-Ройсът ги караше към целта.

СЕДМА ГЛАВА

Спряха на една пресечка от Емпайър Стейт Билдинг. Хелър благодари на шофьора и му каза да се прибира.

Намести по-удобно чантите на раменете си и се запъти към сградата с куфарчето за пикник в ръка.

Този път влезе през друг вход. Застаналите там полицаи също го огледаха внимателно. Хелър се качи с асансьора до етажа над неговия.

Тръгна по коридора, докато стигна точно над представителството на Майсабонго. Увери се, че нощните чистачи вече са си свършили работата.

Майсторски отключи вратата на нужния му офис, влезе и я затвори. Отвори прозорец.

Извади от чантата си космическо осигурително въже и го закачи за една тръба.

Надникна към улицата далече долу. Забеляза две спрели полицейски коли.

Парцаливи облаци се кълбяха край прозореца, толкова високо се бе изкачил. Горے небето беше мътна чернилка.

Прехвърли се през прозореца и се спусна.

Стигна до прозореца на представителството. Вътре цареше непрогледен мрак. Тихо почука на стъклото.

Изведнъж лицето на Изи се долепи от другата страна на прозореца.

Хелър му показва с жест да отвори.

Изи се отърси от вцепенението.

Хелър се промъкна вътре. Със заучено движение подръпна и отпусна въжето и то се откачи от тръбата на горния етаж. Затвори прозореца.

Някой палеше свещ.

— И не ми казвай „Джет, как успя да стигнеш до тук?“ — помоли Хелър. — Скоро ще се зазори, а нямаме никакво време.

— Мистър Джет, как успяхте да стигнете до тук? — промълви Изи, а зад дебелите лупи на очилата, очите му приличаха на чинийки.

Слабо осветен от свещта, Бумбум се хилеше от ухо до ухо. А опуленият Делбърт Джон Роксентър Младши се смъкна от едно бюро.

— Какво става тук? — попита Хелър. — Възползвахте ли се от опциите?

— Ох — въздъхна Изи. — Стана страшно. Мис Симънс успя да прекрати работата във всички рафинерии по света. И Майсабонго реализира опциите за покупка на всички петролни запаси.

— И не можахте ли да ги платите?

— О, това беше лесно — отвърна Изи. — Разполагахме с парите. Сега Майсабонго притежава всяка капка петрол в цистерните и танкерите. И затова искат да им обявят война!

— Нима си пренебрегнал опциите за продажба на всички акции на петролните компании? Цената им не падна ли?

— Падна и още как! Сега не струват почти нищо.

— Е, това е добре — похвали го Хелър. — Трябва да сте спечелили милиарди.

— Така е — призна Изи. — И това ни е другият проблем. Поискахме си ги в налични и едва не съсипахме американската банкова система. Няма 189 милиарда долара в трезорите си!

— Добре де, а не се ли възползвахте от опциите за покупка на всички тези акции при цена един долар за акция?

— Мистър Джет, налага се да ви кажа нещо — започна Изи. — Срокът на опциите изтича в понеделник. Но ние не можем да излезем. Не можем и да се обадим на брокерите. Не ни позволяват да изпратим куриер. Храним се с мострите кокосово масло от Майсабонго. Нито с банките, нито с брокерите имаме връзка. Не можем да използваме нито опциите за продажба, нито опциите за покупка!

— Всичко е заради Роксентър — каза Бумбум. — Обади се на Фаустино и оня докара нюйоркската полиция да ни заклеши тук.

— Убедил е президента да обяви мобилизация — подхвана Изи. — В неделя вечерта, във Филадельфия се събират финансистите на международна конференция. И ще заповядат на президента и Конгреса да обявят война на Майсабонго в понеделник сутринта. Ще си върнат петрола под предлог, че е вражеска собственост, а ние ще останем без пари. Ще го продадат отново на Роксентър за центове, значи ще спечели милиарди.

— Ами ако ние притежаваме всички акции? — попита Хелър.

— Парите, които спечелихме от опциите за продажба, са безполезни. Запазиха банковата система непокътната, като ни обявиха за помагачи на врага и ни конфискуваха всички средства. Дори да се възползваме от опциите за продажба, ще ни отнемат всички акции и ще ги дадат безплатно на Роксентър. След цялата тази бъркотия ще бъде много по-силен и богат от преди.

— А пък ние — намеси се Бумбум, — ще си прекарваме времето в пандиза, щото сме агенти на врага.

— Е, мога да ви отърва от някои затруднения — каза Хелър. — Хапнете си сандвичи и си пийнете кафе.

— Ой, мистър Джет — рече Изи, — ще ми се да имах вашите железни нерви. Едва не умрях от киселини в стомаха.

— А ти какво правиш тук? — обърна се Хелър към Роксентър Младши.

— Аз съм дезертър по убеждение — заяви Младши. — Във вторник цяла банда с пушки пръсна сухопътната яхта на парченца. Аз и работниците бяхме в свинарника да храним животинките. А ония взеха, че го запалиха и застреляха сума ти безпомощни свине. Ние пък едва отървахме кожата. Тъкмо влязох тук и ни затвориха. Да ти кажа право, Джером, опасна работа е да си син на Роксентър. Длъжен съм да те предупредя — тия типове дори свинете не уважават! Само се обадох на нашия баща и го помолих да пусне реклама против продажбата на свинското месо...

— Обадил си се по телефона? — изуми се Хелър.

— Ами да, нали мис Джой беше записала номера в сухопътната яхта. Пък аз вече говоря приличен английски, такива ми ти работи. Хич не разбрах защо кипна така, като ме чу. Всяко уважаващо себе си прасе се отнася по-добре към децата си.

— Мистър Джет, — намеси се Изи, — има още нещо. Нашият адвокат Блийдъм успя да прочете завещанието на Роксентър и какво научихме — има десет милиарда долара, отделени като фонд на доверително управление, в случай че се появи синът на Роксентър. Момчето ще получи парите, когато навърши осемнадесет години, а дотогава Роксентър Старши е попечител на фонда. Не мисля, че е безопасно хората да виждат вас или Младши. Ако сте измислил начин да излезем от тук, запазил съм билети за Бразилия.

— Изяжте си сандвичите — посъветва ги Хелър. — Ако някой ще лети, това съм само аз.

Тримата затворници си наливаха кафе от термоса, но се обърнаха да видят какво правеше Хелър.

Джет сглоби бойната антигравитационна платформа. Тя леко забръмча, когато я включи.

— Това не сте го виждали — каза им Хелър.

Намести на гърба си двете чанти. Опря двата предни пръта на платформата върху рамката на прозореца. Легна по корем.

Тримата го зяпаха стъписано.

— Момчета, вие си кротувайте и гледайте да оцелеете — нареди Хелър. — Ще видя какво мога да направя, за да ви спася. Довиждане.

Притисна палеца на дясната си ръка към бутона в предния прът. Платформата излетя през прозореца и потъна в нощната мъгла.

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТА

ПЪРВА ГЛАВА

Хелър излетя сред сивеещата нощ. Скоро щеше да се зазори. Незабелязан от никой, той се стрелна на югозапад, хиляда фута над земята. Светлинките край Хъдзън профучаваха под него. Бледорозова облачна ивица на запад изместваше скорошния изгрев.

Макар и съвсем неприсъщи за него, сега опасения и несигурност изпълваха мислите му. Но подобно на комарджията, заложил всичко в последното хвърляне на заровете, той трябваше да рискува.

И по време на полета си казваше, че вероятността за успех не е особено голяма. Иначе планът му беше достатъчно добър, но се налагаше първо да преодолее огромно препятствие.

Знаеше, че беше длъжен да спечели войната. Не онази, която Конгресът щеше да обяви в понеделник. Войната не Хелър трябваше да завърши с победа през следващите две денонощия.

Не разполагаше с войски. Явно Роксентър контролираше цялата армия, пък и военното министерство едва ли щеше да се отнесе одобрително към битката, която Хелър замисляше. И искаше да спечели.

Знаеше кой можеше да му даде войници, но не му се вярваше да получи съгласието на... Бейб Корлеоне.

Преди половин година, заради кампанията от лъжи, съчинявани от Дж. Уолтър Медисън, Бейб Корлеоне бе повярвала, че Хелър я е предал и станал човек на Фаустино „Примката“ Наркотици. Мислеше, че Фаустино му е платил, за да се провали в автомобилното състезание.

Фаустино сам се величаеше като capo di tutti capi. Но Бейб Корлеоне, която ръководеше фамилията след смъртта на престарелия ѝ съпруг „Свети Джо“, мразеше наркотиците и отказваше да се забърква в мръсотиите на Фаустино.

До деня на злополучната раздяла тя се отнасяше към Хелър като към свой син. А сега той се питаше, дали сам се пъха в гнездо на оси. Гневът на величествената дама беше легендарен, а жаждата ѝ за мъст я бе прочула надлъж и нашир. Когато я видя за последен път, тя

посипваше косата си с пепел и му заповяда повече да не ѝ се мярка пред очите. Това много го натъжаваше, защото обожаваше Бейб. Подчини се на желанието ѝ и повече не се опита да говори с нея.

Но тя имаше *soldati* и попаднал в безизходица, Хелър се надяваше поне да го изслуша. Едва ли можеше да разчита на нещо друго.

Плъзна се над брега на Хъдзън откъм Ню Джърси и мина на няколко стъпки над могъщите кранове по доковете. Ако някой военен радар го засече, ще помислят, че са попаднали на патрулен хеликоптер — честа гледка из този район.

Небето розовееше. Във вече по-ярката светлина различи Бейон пред себе си. Прелетя край западния край на Бейон Парк. Забеляза високата сграда, където целия последен етаж заемаше Бейб. Жилището ѝ бе защитено като крепост, но никой не очакваше нападение откъм покрива.

Хелър натисна бутоните за управление и вятърът престана да роши косата му. Леко ѝ плавно кацна върху плоския, покрит с асфалт покрив.

Вече беше съвсем светло. Шест и половина по лятното време. Само след пет минути слънцето щеше изцяло да се издигне над хоризонта. Стигна навреме, но все още беше ужасно рано за посещения!

Побърза да сгъне летящата платформа. Опря ухо до вратата към стълбището и се заслуша. Нито звук. Отвори вратата с шперц.

Безшумно слезе на етажа. Трябваше да бъде особено предпазлив — всеки, дошъл по този начин, можеше лесно да си изпроси куршума. Но не биваше да рискува, като опита да влезе през главния вход. Сигурно щяха да му затръшнат вратата. Искаше поне да изложи молбата си, преди да го изгонят.

До вратата на асансьора един мъж бе седнал на стол! Джовани! Телохранителят на Бейб!

Седеше с гръб към Хелър. И дремеше. Хелър реши да не му даде шанс да докопа оръжието си. Изправи показалец и го мушна между плешките на Джовани.

— Замръзни! — каза и добави: — Приятел съм!

Джовани се извъртя толкова рязко, че едва не си счупи врата. Зяпна изумено.

— Свещени маймуни! Хлапетото! О, Майко Божия! За малко да ме уплашиш до смърт! Откъде?... Как?...

Оглеждаше се трескаво и не проумяваше как Хелър бе успял да влезе.

Хелър опря платформата на стената, после окачи на нея двете чанти. Разкопча самото си.

— Виждаш ли, не съм си взел топа. Дори и джобно ножче нямам. Трябва да говоря с Бейб.

Джовани го гледаше смутено и объркано.

Изад вратата в края на коридора се чу глас:

— Кой е там?

Вратата се отвори. Бейб Корлеоне надникна и загърна халата си. В дясната ръка стискаше „Хеклър и Кох“ 45-ти калибър.

Тя впи поглед в Хелър.

— Джером? Не може да бъде. Джером, ти ли си наистина?

Тя изтърва пистолета, наведе глава и се разплака. Изтри очи с опакото на дланта и промълви разкаяно:

— О, Джером, аз... аз толкова се радвам, че вече не си ми сърдит и дойде при мен.

Хелър тръгна към нея.

— Да съм ви сърдит? Мислех, че ВИЕ ми се сърдите.

— Ох, разбирам защо си тръгна — хълцаше Бейб. — Държах се гадно с тебе. Не разбрах, че си насадил Фаустино на пачи яйца, когато го накара да признае, че ти е платил да се провалиш в състезанието. Но когато видях как му навреди...

— Навредих ли му? — учуди се Хелър.

— Ами ти направо му разби хазартния бизнес. Беше принуден да върне всички пари от залозите и вече никой не му вярваше. Всички нелегални лотарии и останалите залагания минаха в наши ръце. Не те виня, че не можа да ми простиш и повече не се обади. Ти проведе типична италианска двойна игра, а аз нищо не разбрах. Бях толкова тъпа. Ще ми простиш ли някога?

— Не ви се обаждах, защото мислех, че още ми се сърдите — каза Хелър. — Нито за миг не съм ви бил ядосан.

Изведнъж тя се хвърли на шията му.

— Значи ми прощаваш! Ох, Джером, толкова ми липсваше!

Тя опря глава на рамото му и заплака неудържимо.

След малко седнаха на дивана в коридора, но Бейб не пускаше ръката му, гледаше го щастливо усмихната и от време на време, проронваше по някоя сълза.

Обърна се и извика:

— Джовани, недей да стърчиш там като някой „бибипан“ глупак!

Веднага събуди Грегорио и кажи на „бибипеца“ да се размърда. Нека донесе на Джером поне мляко и сладкиши! И после да му приготви прилична закуска! — Тя се взря в лицето на Хелър. — Пак не си се хранил добре. И си уморен. Никой не се е грижил за тебе.

— Доста зает бях. И отдавна не съм се напивал. Как вървят работите на фамилията?

Тя махна с ръка наляво-надясно.

— Поносимо. Но след като ти си отиде, не беше същото.

— Дойдох да ви предложа мир — каза Хелър. — Надявах се, че макар да съм ви разгневил, все пак ще ме изслушате.

— Мило момче, няма нужда да ми предлагаш мир. Обещавам никога вече да не се държа толкова ужасно.

— Е, значи може да ме изслушате — обнадежди се Хелър. — Въобще не съм зървал Фаустино през тези месеци, но според мен знам как да се справим с него.

— Нали вече ни помогна да му отнемем нелегалните залагания. Какво друго си намислил?

— Да сложите ръка и на Фаустино, и на цялата му империя — заяви Хелър. — Всичко ще бъде ваше.

Очите на Бейб светнаха.

— И как?

— С война — каза Хелър. — Но ще имам нужда от войниците, до последния човек. Не е капан. Аз ще свърша опасната работа. И ако потръгне добре, никой повече няма да чуе за Фаустино.

— Значи ще го смажем? И ще унищожим бизнеса с наркотици на Роксентър и И. Г. Барбен?

— Да, искам вие да станете *sara di tutti capi*.

Бейб затаи дъх.

— О, *sangue di Cristo*, ТОВА вече ще постави на мястото й жената на кмета!

Тя жадно се приготви да чуе плана на Хелър. Той набързо й обясни онова, което тя трябваше да знае.

Бейб се заинати.

— Няма да ти позволя да направиш това. Твърде опасно е за тебе!

— Рискът е по-незначителен, отколкото изглежда — увери я Хелър.

— Не — упорстваше Бейб. — Не си се върнал, само за да те загубя завинаги. Не бива да забравяш, че си ми единственият син.

Хелър опита да хитрува.

— Да, но нали знаете какво казваше „Свети Джо“.

Надяваше се тъгата по мъртвия съпруг да ѝ припомни нещо, което само предполагаше, че е чувала. Бейб кимна замислено.

— „Добър враг е само мъртвият враг“. Имаш право, Джером.

— Значи се споразумяхме — побърза да каже Хелър.

Тя скочи енергично.

— Ще трябва да свикам хората — Нещо я спря. — Но щом ще се занимаваш с такива неща, трябва да си изядеш закуската и да поспиш. Не, не искам да чувам нито дума. Вече ти личи, че въобще не съм се грижила за тебе. Сега прави каквото казва майка ти. Но къде е онзи „бибипец“ Грегорио!

Тя бутна Хелър към грижливо запазената спалня на „Свети Джо“.

— Сега се изкъпи. Пръстите ти са изцапани с мастило.

Тя се втурна да търси Грегорио.

Хелър послушно се изми под душа. Вярно, още имаше следи от мастилото по пръстите.

Чу как Грегорио вкара количка в спалнята и излезе.

Гласът на Бейб отекна:

— Джовани, „бибипски“ сине, ленивец такъв, внеси багажа му и го настави в леглото. После върви да му намериш някакви прилични дрехи. ПО-ЖИВО!

Джовани подаде на Хелър хавлия — беше стара и пищна, вероятно от гардероба на покойния „Свети Джо“.

Хелър влезе в спалнята. На количката, под сребърни похлупаци беше наредена закуската му. Той отвори чантата и пусна котарака в стаята. Джовани изглежда въобще не се учуди, беше се преситил от изненади.

Джет се настани до количката и хапна малко бъркани яйца, даде и на котарака.

— Исусе Христе, — каза Джовани, — тук всичко тръгна на пета скорост. Хлапе, много се радвам, че пак си тук. През тая половин година тя само се вкисваше. Като я гледам да фучи наоколо, драго ми става. Сега е оттатък и говори по три телефона наведнъж! И като я слушам, май се готвим за истинска гангстерска война. Кого ще ударим?

Хелър се усмихна.

— Довечера ще разбереш.

ВТОРА ГЛАВА

Хелър се събуди съвсем бодър, бе преодолял умората от прескачането на няколко часови пояса. Разбира се, космонавтът спи, когато свари, защото щом стъпи на някоя планета и все се оказва, че денонощията там не съвпадат с времето на кораба.

Котаракът не се виждаше никъде. Джет натисна бутона на звънец, за да съобщи, че се е събудил.

Влезе Джовани. Носеше смокинг на закачалка. Беше от лек, черен плат със синьо-черна кадифена яка.

— Тя каза да ти купя някакви дрехи, ама каквото имаха, не ми хареса. Обаче ей тая дреболия ще ти пасне като ръкавица, ушита е по поръчка за един от главатарите. Само че въобще не я облече, гръмнаха го. Ето и риза от черна коприна, черна папийонка и черна шапка. Нали е страхотно?

— За пръв път ми е да воювам, облечен в смокинг — сподели Хелър.

— Нищо, познавам те аз. Имаш стил. Едва не се успа. Май доста хора си очистил, за да капнеш толкова. Вече е шест вечерта и Бейб накара Грегорио да ти сготви такава вечеря, че масата се огъна. Истински италиански гозби, каквито обичаш.

Хелър стана и набързо се обръсна. Облече смокинга — беше му по мярка и не пречеше на движенията.

— Ей на това му викам аз традиция — каза Джовани, докато му подаваше черната шапка. — Само да хванеш в ръце някой старовремски автомат и все едно си от бандата на „Свети Джо“, дето въртяла търговията с пиячка при сухия режим. Е, сега дрехите ги правят с друга кройка, ама на Бейб страшно ще й допадне.

Хелър излезе от спалнята. Бейб вече седеше до масата и го чакаше. Бе облякла бежов костюм за сафари с широка яка и рубинени копчета, подходящ за гангстерска война според нея. Тя го огледа с доволна усмивка, възхити се на вида му и го настави до себе си. Потрепваше от вълнение, направо сияеше. Напълни му чинията с антипасто.

Котаракът явно бе успял да се сприятели с нея. Седеше на столче пред масата и се държеше възпитано, макар и вече да бе опразнил сребърна купичка със сметана.

— Всичко ли е уредено? — попита Хелър.

— Разбира се. Хайде, нахрани се. Много си отслабнал.

Хелър си напълни устата, но не млъкна.

— А онези там ли ще бъдат?

— Знам ги аз тези „бибипци“ — увери го Бейб. — Всяка събота към единайсет вечерта се събират на банкет, за да си получат рушветите. И това продължава вече десет години. Ще се съберат и тази вечер. Проверих.

— Никога ли не носят оръжие?

— В присъствието на Фаустино? Джером, ти си правиш майтап. Разбира се, пред вратата ще стоят телохранители, а из цялата сграда ще има разположени *soldati*. Точно от тях ще трябва да се пазиш. Винаги са нащрек в събота вечерта. Естествено, самият Фаустино ще има нещо в кобура. Като гледаш как очичките му са плувнали в лой, няма да повярваш колко точно стреля. Ако се стигне до „или ти, или той“, постарай се той да ритне камбаната. Грегорио! Донеси още антипасто!

Хелър не беше сигурен дали ще се справи и с първата си порция.

— Изяж си вечерята — подкани го Бейб. — Заприличал си на пръчка! Имам добри новини за тебе. „Кон Едисън“ бяха принудени да спрат всички централи, които работят с течено гориво. Сега целият град разчита само на електричеството от централите с въглища и водните каскади. Никакви реклами по сградите, угасили са дори уличните лампи. Приятно, как ти се струва! Хайде, обърни повече внимание на вечерята, имаме предостатъчно време. „Свети Джо“ винаги казваше, че е по-добре да застреляш някого, без да ти куркат червата от глад, освен ако не те чака богата трапеза в „Сардине“.

Грегорио донесе препълнена купа спагети, но Хелър реши да не посяга към нея. Веднага на масата бяха оставени и чинии с лазаня и равиоли. После трябваше да се тъпче с фетучини, ригатони, качиаторе, маникоти, пармиджана, накрая и лингуине с червен и бял миден сос. Само италианска кухня, приготвена специално за него. Когато се появиха огромните порции сладолед, вече нямаше сили дори да си отвори устата.

Бейб отиде в салона и пусна „Полета на валкириите“ и каза:

— Това ще улесни храносмилането ти. Седни и се отпусни. Слънцето залязва чак към осем часа.

Хелър потъна в креслото. Едва мърдаше. Бейб седна на крайчеца на дивана, потръпваща от нетърпение. Макар и вече на средна възраст, тя бе запазила красотата си на някогашна млада хористка в „Рокси Тиътър“. Но сега очите ѝ проблясваха гордо и опасно.

— О, ще го довършим този Фаустино.

След малко Хелър каза:

— Хайде да си уточним графика.

Той изписа цяла страница от бележника си, откъсна я и я даде на Бейб, която погледна написаното ѝ усмивката ѝ замръзна.

— Чакай малко, Джером. Тук пише — когато те видя да излизаш през прозореца. Както си представях плана, ти щеше да кацнеш с хеликоптер на покрива и щом свършиш своята част от работата, ще държиш Фаустино за яката и ще чакаш атаката на основните сили. И така да е, пак е твърде опасно за тебе. Представях си, че ще се спуснеш в банкетната зала през вентилационната система.

— Е, прилича малко на хеликоптер. Просто не ви обясних подробностите.

— Но това е лудост! Не позволявам да скачаш през прозорците. Не, Джером. Ако настояваш, отменям всичко. Ами ако ПАДНЕШ!

— Имам осигурително въже — успокой я Хелър.

— Ох, въобще не ми харесва. Дали да не ти наема каскадьор!

— Няма време — напомни Хелър.

— Вярно. Какви са тези „интервали между гръмовете“? Тук пише „десетия гръм“. После има... Ох, Джером. Искам да внимаваш с експлозивите. Не мога ли поне да ти намеря специалист за тези неща? Къде е Бумбум?

— В момента не е на разположение. Не се тревожете за мен, мисис Корлеоне. Следвайте този график и всичко ще мине като по вода.

— Е, така да бъде. Но във вода можеш и да се удавиш. Все едно, ще се постарая да бъда добър генерал. Обаче настръхвам като си представя как се промъкваш през прозорец на тридесет и петия етаж. Да не си посмял да паднеш, чу ли?

— Обещавам.

— О, ако можеше „Свети Джо“ да е тук! Как щеше да се радва! Самия. Фаустино! Горя от нетърпение да видя каква гримаса ще направи жената на кмета!

ТРЕТА ГЛАВА

Когато притъмня, потеглиха от Бейон с мощната, бронирана лимузина на Бейб. Когато излязоха на магистралата, завариха пусти бетонни платна заради недостига на гориво. Но Джовани лесно се справи с проблема — фамилията имаше собствени аварийни запаси от бензин. Сега се радваше да пришпори докрай двигателя и да фучи по пътя със сто мили в час, без някой да му се пречка. Дори ченгетата не можеха да го подгонят, защото нямаха бензин. Пък и едва ли биха се осмелили, добре познаваха тази кола.

Вдясно Ню Йорк въобще не личеше, въпреки ясната нощ. Хелър за пръв път виждаше града такъв, само няколко сигнални светлини тлееха като червени искрици по небостъргачите.

След малко успя да се ориентира коя червена точица обозначаваше Емпайър Стейт Билдинг. Горните тридесет и два етажа на сградата, обикновено осветени, сега бяха потънали в мрак, може би за пръв път откакто самолет се врязал там преди петдесетина години.

— После и с тебе ще се заемем — тихо промълви Хелър, но все се питаше какво ли правят неговите приятели, затворени в офиса.

В куфарчето за пикник нямаше чак толкова много храна. Сигурно вече са изяли и последната троха.

Помоли Бейб да използва телефона и се обади на Балмор в апартамента.

— Тя обаждала ли се е? — попита Хелър.

— О да, сър — отговори Балмор. — Остави съобщение, че в състоянието на болния нямало промяна. Ще предадете ли нещо за дамата, в случай че се обади пак?

— Кажи й, че си върша работата и съм добре. И й кажи, че я обичам.

Хелър прекъсна връзката и забеляза, че Бейб впи поглед в него.

— За кого си говорихте? За някое момиче, нали? Джером, особено важно е да си намериш подходяща съпруга. Трябва да ми я представиш.

— О, сигурен съм, че ще одобрите избора ми — каза Хелър. — Тя е от страната на принц Кавкалсия, за когото ви говорих преди. Който е родоначалник и на вашите прадеди.

— Наистина ли? — зарадва се Бейб.

— Да, несъмнено — увери я Хелър. — Тя е руса, висока, със сини очи, изключително красива, надарена и образована. Освен това е аристократка.

— Джером! — възкликна Бейб. — Ти си влюбен!

Хелър се засмя.

— Признавам се за виновен. И когато се запознаете, тя също ще ви обикне. А и кой ли би устоял на вашия чар?

Бейб се усмихна, но не издържа и се разсмя с пълен глас.

— Ох, Джером... нищо чудно, че за известно време си забравил майка си. Но това е естествено. Не можех да понеса само мисълта, че ми се сърдиш. Ето какво ще направим. Щом приключим с тази война, ще устроим голямо празненство. Ще я представя на всички важни личности и ако наистина е толкова красива, хората просто ще се пръснат от завист! Я да помислим — „УолдорфАсторня“ е малко старомоден, но пък балните зали са прекрасно обзаведени. Или пък да изберем „Плаза“? Може би „Гренд Хайът“. Не, сетих се. „Медисън Скуеър Гардън“! Сгодени ли сте?

— Е, не официално. Но вече за всичко сме се разбрали.

— Аха! Ако одобря избраницата ти, ще дадем прием по случай годеща! Как се казва?

Офицерът от Флота Хелър не можеше да излъже, когато говореше за своята любима.

— В паспорта ѝ е написано Хевънли Джой Крекъл. Но истинското ѝ име е графиня Крек.

— О, небеса! ГРАФИНЯ! Да не е надменна?

— Тя е самата прелест. Ще я обикнете!

— Чудесно. Това го уредихме. Значи прием в „Медисън Скуеър Гардън“ по случай годеща! С хористите от поне пет мюзикъла на Бродуей! С най-добрите оркестри! С шампанско! Представи си само — любов и война! Джером, толкова се радвам, че се върна!

Влязоха в тунела Холънд. Бейб напрегна волята си и остави настрани списъка на гостите, който вече съставяше.

— По-добре да не си отвличам вниманието, иначе ще трябва да спасяваме кожата с бягство, чак до именията ни в Южна Америка. Джером, искам да ми обещаеш нещо, най-тържествено.

— Какво?

— Не падай!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Благодарение на шеметната скорост, която Джовани поддържаше по пустите, тъмни улици на Манхатън, лимузината пристигна малко по-рано от уговорения час. Спряха до малък, тъмен парк.

Четвърт миля по на изток се намираше полицейското управление, но това личеше само по синята лампа над входа. По-наблизо, невидими в тъмата, бяха федералният и щатският съд. Вдясно се издигаше неясният силует на небостъргача, където беше леговището на шайката на Наркотици. Сградата на „Тотъл Контрол, Инкорпорейтид“ беше облицована с тъмно стъкло, но дори то не проблясваше под трепкащите звезди.

Хелър прегледа за последен път планове на етажите, които Бейб му намери по-рано през деня.

Нечии тихи стъпки доближиха лимузината и Бейб веднага вдигна глава. Спусна стъклото на прозореца и отвън надникна мъж.

— Госпожо?

Беше синьоре Сагеца, съветник във фамилията Корлеоне.

— Всичко ли е готово? — попита Бейб.

— Миа сара — започна Сагеца, — не бих ли могъл да ви разубедея и да отменя акцията, преди да е станало твърде късно? Дори „Свети Джо“ би премислил подобно начинание хиляди пъти, преди да предприеме — нещо.

— Синьоре, осъзнавам, че е ваш дълг да ни преведете невредими през житейските бури — каза Бейб, но оставете празните приказки и отговорите на въпроса ми. Всичко ли е готов Милостивият Бог се отнася с особени грижи към неизлечимо лудите — отбеляза синьоре Сагеца. — Само се надявам тази нощ да не е зает с нещо по-важно. Да премина и към доклада си аварийният им генератор дава мощност колкото за единствен асансьор. Нощта е гореща и климатичните инсталации не работят, затова някои прозорци са отворени. Виждате ли онова слабо сияние на тридесет и петия етаж? Осветяват банкетната зала със свещи. Всички шефове на града са там, последният пристигна

само преди пет минути. Нашите бойни групи са по местата си. Но се налага да ви предупредя не само вие смятате тази непрогледна нощ за щастлива възможност да нападнете — Фаустино е разположил силите си до последния войник в сградата, наблюдават всеки възможен вход. Освен това един танков батальон е разположен на миля и половина от тук и сигурно ще дойдат с гръм и трясък, ако започне стрелба. А полицейското управление е само на четвърт миля.

Погрижете се да не използват колите си — заповяда Бейб.

— С това вече се справихме, госпожо, но полицаите имат и крака. Целият този замисъл е пълна лудост. Уредих вашият реактивен самолет да чака в готовност на летището в Нюарк, защото може и да стигнем до там. Все още ли смятате да направите това?

— Синьоре, възможност като тази се пада веднъж в живота — заяви Бейб. — Време е да вдигнем завесите и да започнем шоуто.

— Тогава вземете тази радиостанция и дано добрият Бог се смили над душите ни.

Той подаде през прозореца ултракъсовълновия приемо-предавател и изчезна в мрака.

Хелър също й даде една от своите радиостанции. Показа й къде е бутонът за включване.

— Готова съм за атака — каза Бейб. — Хайде, започвай войната!

— Пуснете секундомера — каза Хелър.

Включи и своя.

Той излезе от лимузината, нагласи ремъците на чантите на раменете си и взе сгънатата летяща платформа.

— Късмет — пожела му Бейб.

Той й махна с ръка и потъна в тъмния парк.

Когато се скри от нежелани погледи, бързо сглоби платформата. Легна по корем отгоре и провери да не е притиснал котарака. Обви с пръсти бутоните за управление върху предните пръти.

И излетя право нагоре.

Докато набираше височина, зави към сградата, издигаща се петдесет и пет етажа в небето. В непрогледния мрак едва не мина встрани от покрива.

Беше само на една ръка разстояние от покривата с хром и стъкло фасада. Хелър нагласи платформата неподвижно. Бръкна в чантата и извади пълна шепа кръгли предмети. Оглеждаше номерата им. Намери

кълбото със светеща на него единица и го притисна към хромираната рамка на черното стъкло. Погледна си часовника и завъртя малкия регулатор на кълбото.

Бе си свършил работата на последния етаж.

Спусна се два етажа надолу. Намери кълбо номер 2. Притисна го към фасадата.

Още два етажа надолу. Нагласи и номер 3.

Все по-надолу, спираше само колкото да залепи за сградата поредното кълбо.

Накрая нагласи и номер 10.

Погледна своя светещ часовник.

Тридесет и пет етажа под него, земята беше неразличима в нощта.

Платформата се плъзна хоризонтално и Хелър намери каквото търсеше — прозореца на офиса, заемаан от Фаустино.

На една маса гореше свещ, но светлинката не стигаше до стенописите със сцени от Сицилия. Над креслото се виждаше стоманен купол, приличащ на издут чадър. Креслото беше празно. Вратата към банкетната зала беше затворена.

Спрял платформата пред прозореца, Хелър извади дезинтегратор от чантата. Включи го, като внимаваше да не го насочи към самата платформа. Оръжието забръмча.

Хелър управляваше с една ръка платформата, а с другата насочи дезинтегратора към стъклото. То започна да изчезва. Като опитен майстор, Хелър махна цялото стъкло, без да засегне жичките на алармената система, омотали цялата рамка.

Нахлулият нощен ветрец угаси свещта в стаята.

Хелър вкара платформата вътре.

Изключи я и я подпря на стената.

Бързо застана до вратата и се заслуша. Чуваше смях и дрънчене на прибори и чаши.

Премести превключвателя с палец и лъчът на дезинтегратора се сви до мъничка точка. Хелър проби дупка във вратата и прибра оръжието.

Надникна към залата. Всичко се виждаше достатъчно добре.

Шефовете на град Ню Йорк седяха около подковообразната маса. Бяха петдесетина. В средата на залата имаше обширно празно

пространство.

В този момент Хелър се натъкна на първото затруднение. Върхът на подковата не беше с гръб към вратата, а точно в отсрещния край на залата!

И там седеше Фаустино. Разделяха ги повече от сто фута.

Но все някак трябваше да стигне до отсрещната страна на тази зала. Не можеше просто да отвори вратата и да сграбчи Фаустино за яката. Налагаше се да измине стоте фута пред погледите на всички!

Осветен от множество свещи, Фаустино произнасяше реч. Дърдореше за успехите на Лигата за граждански реформи. Прекъсваха го с кикот и ръкопляскалия на всеки няколко думи. Беше невероятно дебел, сигурно тежеше повече от триста фунта. Лицето му беше толкова залоено, че сякаш нямаше очи — балон с отваряща се и затваряща дупка вместо уста.

Хелър си погледна часовника.

Спазването на графика беше решаващо за победата.

Извади котарака от торбата и прикрепи мъничката слушалка в ухото му. Пъхна между зъбите си предавателчето и шепнешком обясни на зверчето какво искаше от него.

Той остави шапката на един стол. Свали чантите от раменете си и ги пусна до платформата. Разглади с длан смокинга и нагласи папийонката.

Открехна съвсем леко вратата към залата.

После отиде при вратата към коридора и надникна.

Пред входа за залата стояха двама пазачи с едрокалибрани пушки. Не беше лесно да мине оттам.

Хелър се върна до вратата за банкетната зала. Нямаше какво друго да направи, освен да рискува.

Сграбчи дръжката и бавно отвори вратата. После я захлопна с рязко движение, но пъхна върха на обувката си, за да не тресне.

Въздушното течение врхлетя като ураган в залата.

Всички свещи, освен една угаснаха!

Хелър се смъкна на колене и длани, проникна в залата като черна сянка.

Стреснати ругатни отекваха в мрака.

Запламтяха огънчетата на запалки. Свещите отново затрепкаха по масата. Но Хелър вече беше в другия край на залата. Бързо

пропълзя зад Фаустино. Някой се надигна да погледне вратата към офиса и понечи да тръгне натам.

Изправеният Фаустино го спря.

— Недей. Сядай. Вятърът е отворил някой прозорец. Хайде, успокойте се. Та тъкмо ви казвах, господа, че тази седмица беше най-успешната за уличните продажби на наркотици. Напрежението от предстоящата война повиши неимоверно консумацията. И сега, като благодарност за чудесното ви сътрудничество, обявявам **ДВОЙНИ ПРЕМИИ** за всички вас!

Фаустино се поклони сред бурни овации. Вдигна плик. За кмета една кралска награда тази седмица! Вижте...

— Тръгвай веднага! — прошепна Хелър в предавателчето, стиснато между зъбите му.

От отсрещната страна на залата се чу пресекливо съскане. Вместо да се взират във високо вдигнатия плик, всички очи се извиха към вратата на офиса!

Котаракът влезе в залата.

Влачеше след себе си черна топка.

И стискаше фитила й зъби.

От горящия фитил хвърчаха искри!

Обща въздишка на ужас се изтръгна от множеството.

Котаракът невъзмутимо напредваше към средата на подковообразната маса.

Очите му бяха като светещи зелени кръгчета.

Искрите подскачаха по пода. — **БОМБА!** — писнаха всички в хор.

Фаустино трескаво пхна ръка под смокинга си, хвана дръжката на пистолета с налудничавото намерение да застреля котарака.

Но ръката на Хелър мълниеносно сграбчи оръжието.

Другата му ръка стисна яката на Фаустино.

— **ЕЙ СЕГА ЩЕ ИЗБУХНЕ!** — кресна Хелър.

Някои от градските шефове се опитваха да прескочат масата, за да угасят фитила. Но след мощния вик на Хелър се отказаха.

Тълпата се скупчи на изхода.

Всички напиреха да излязат — освен Фаустино, когото Хелър бе хванал здраво.

ПЕТА ГЛАВА

Котаракът стоеше по средата на залата и все още не изпускате фитила. Беше обикновена искряща връв, която се запалваше от притискане на край, пъхната в безобидна черна топка.

Хелър изви ръцете на Фаустино зад гърба и ги върза с корда. Прехвърли дебелака през масата и го бутна към офиса.

— Хайде, пускай това — каза Хелър на котарака. — Идвай!

Нахлуха в офиса. Фаустино като че се спъна. Падна под стоманения купол.

— Пази го! — викна Хелър на котарака.

Обърна се да залости вратата към банкетната зала. Извади малко фенерче от джоба си, за да намери резето.

Котаракът измъюка гръмко. Хелър се извъртя.

Фаустино се бе претърколил точно под купола.

Вкопчилият се в него котарак го дереше усърдно.

Хелър понечи да скочи към тях.

ТРИАС!

Куполът се стовари на пода.

Фаустино бе натиснал някакъв скрит бутон. Сега мъжът и котаракът бяха зад стоманената преграда.

Хелър вкопчи пръсти в ръба на купола. Опита се да го надигне, но дори не можа да го помръдне.

Посегна в тъмното към чантите.

Чуваше стъпките на връщащите се по коридора мъже.

Метна се към вратата за коридора и също я залости.

Върна се при чантата и напипа дезинтегратора. Скочи към купола. Насочи оръжието под ъгъл, за да не засегне случайно котарака и започна да пробива дупка.

От залата се чу вик:

— Не е бомба! Преметнаха ни!

Сега доста хора напиряха да влязат и през двете врати на офиса! Удряха с рамене и ритници.

Стоманата се оказа твърде устойчива. Хелър усили мощността на лъча. Бе пробил съвсем мъничка дупчица.

Изстрел от пушка разби ключалката на вратата към коридора.

Хелър натисна спусъка на пистолета, който взе от Фаустино.

Погледна си часовника. Почти не му оставаше време.

Не би успял да пробие купола. Светна с фенерчето през дупчицата.

ПРАЗНО!

Нито Фаустино, нито котарак, нито под!

Успя да различи началото на спирална шахта.

Едрите сачми от пушката отново разтресоха вратата.

Хелър сграбчи чантите си.

Хвърли се по корем върху летящата платформа.

Отново мощен гръм зад вратата.

Хелър натисна бутоните.

Вратата се разлетя на парчета.

Платформата изфуча през прозореца.

Отново изстрел.

Нещо закачи подметката на едната му обувка.

Хелър се скри в мрака.

ПЪРВИ ВЗРИВ!

Сякаш до него удари мълния, със сух рязък грохот, който разтърси нощта.

Платформата подскочи и се наклони.

Полетя към земята от тридесет и петия етаж.

ВТОРИ ВЗРИВ!

Хелър стисна предните пръти на платформата. Доближаваше земята, трябваше да е съвсем близо, но нищо не виждаше.

Насочи платформата нагоре.

ТРЕТИ ВЗРИВ!

Хелър изравни платформата хоризонтално.

Право пред него изскочи дърво!

Мина на една педя.

Сега поне знаеше къде е земята.

Обърна платформата вертикално и светна надолу с фенерчето.

Приземи се.

ЧЕТВЪРТИ ВЗРИВ!

Озова се зад бойните линии на Бейб, на една пресечка от сградата.

Бързо сгъна платформата и я върза за чантата.

Побягна напред.

— Замръзни!

Заслепи го лъч на прожектор.

— Ей, това е хлапето! — намеси се някой. — Да не го гръмнете!

Бяха хора на фамилията Корлеоне, част от обръча около сградата.

Хелър се тревожеше за котарака.

— Пуснете ме! Трябва да се върна там!

— Не, хлапе. Стой тук! Ония бягат навън като мишки от потъващ кораб.

ПЕТИ ВЗРИВ!

Пак като ударила наблизко мълния, но без никакъв проблясък.

Експлозиите следваха реда, в който постави кълбата от покрива надолу.

Тропот на множество препускащи крака откъм сградата. Трясък и вик.

Още трима от хората на Фаустино се оплетоха в рибарските мрежи, опънати през улицата.

Войниците на Корлеоне ги вдигаха, веднага им отнемаха оръжията и ги избутваха към групата, заета да връзва пленниците.

ШЕСТИ ВЗРИВ!

— Исусе, ама какво става горе? — обърна се един от мъжете към Хелър. — Няма ни пламък, ни парчетии. Ако вярваш на гърмежите, всеки път цял етаж се сгромолясва.

Хелър би могъл да му обясни, че тези бомби усилваха трептенията в материята и бойните инженери на Волтар ги използваха да отвличат вниманието в точка Б, докато тихомълком взривят точка А. При взрив бомбите не предаваха звука направо по въздуха, а само през молекулите на плътни вещества. Нищо не разрушаваха, освен може би някое тъпанче, ако човек има лошия късмет да е наблизко.

Вместо това Хелър каза на италиански:

— Кой знае? Вероятно Божият гняв се стоварва върху тях.

СЕДМИ ВЗРИВ!

Когато ехото заглъхна, от преносима радиостанция се чу гласът на Бейб:

— Синьоре! Какъв е уловът досега?

— Петстотин тридесет и шест, миа сара — изпращя отговорът.

— Остават около двеста — отбеляза Бейб. — Отваряйте си очите на четири! Някой виждал ли е Джером?

ОСМИ ВЗРИВ!

Хелър веднага вдиша своята радиостанция към устата си.

— Долу съм, мисис Корлеоне. На шести пост. Моля ви, заповядайте на хората тук да ме пуснат в сградата.

ДЕВЕТИ ВЗРИВ!

Десетина от хората на Фаустино тичаха в тъмнината, обзети от паника и връхлетяха мрежата близо до Хелър.

Гласът на Бейб:

— Шести пост, не пускайте Джером преди началото на общата атака.

— Да, ясно, миа сара.

ДЕСЕТИ ВЗРИВ!

До ухото на Хелър някой изсъска поредица от заповеди. Същото ставаше по всички постове около обграждения небостъргач.

И внезапно петстотин гърла ревнаха:

— КОРЛЕОНЕ!

Гръмовен тътен на втурнали се в мрака нападатели.

Започна общата атака.

Пламъците на оглушителна стрелба осветиха околността.

— Хлапе, вече можеш да отидеш там.

Хелър също затича напред. Вече не беше тъмно. Яростната стрелба от долните етажи и откъм улиците заливаше всичко с несигурна, пулсираща светлина. Повечето от нападателите вече бяха проникнали в сградата.

Някой кресна:

— Танковете на армейците са на половин миля! Довършете онези по-бързо!

Хелър огледа небостъргача. В плановите не бе отбелязана спирална шахта. Подземиата точно под офиса на Фаустино бяха изцяло заети от отоплителната инсталация.

Хелър продължи край стената. Сега стоеше под прозореца на Фаустино. Тук стената на сградата се състоеше от грамадни блокове черен камък.

Стрелбата продължаваше навътре по етажите, където последните упорити защитници отказваха да се предадат. Чу се глух взрив на граната.

Хелър търсеше някакъв издайнически знак за изход от скривалище.

ЕДВА ЗАБЕЛЕЖИМА ПОЛУКРЪГЛА ЛИНИЯ НА ТРОТОАРА!

Съвпаднаше с края на един от каменните блокове. При последното отваряне на капака около него се бе насъбрал дребен боклук, за да образува следата.

Хелър извади дезинтегратора от чантата и разшири процепа между двата каменни блока. После хвана лост, напъха го вътре и натисна.

Наистина беше врата.

Отново използва дезинтегратора, за да унищожи резето.

Пъхна лоста по-навътре.

Вратата се отвори бавно.

Светна с фенерчето.

Пред него беше котаракът!

Седеше върху вързания Фаустино!

Дебелакът опита да обърне глава към Хелър.

— Спаси ме от този звяр! — изпищя той.

Котаракът заби нокти в бузата му.

— Мистър Калико, аз поемам грижата за него — каза Хелър. — Ти беше страхотен днес!

Хвана Фаустино и го изправи.

— Корлеоне! — викна през рамо. — При мен!

Стрелбата около сградата бе затихнала. Двама мъже дотичаха при Хелър. Той тикна гангстерския шеф в ръцете им.

— Веднага го заведете при Бейб!

Двамата повлякоха Фаустино по тротоара. Хелър се мушна в скривалището да вземе котарака.

Когато отново се показа на улицата, в лицето му светеше мощен фар!

ТАНК!

Хелър пусна котарака и вдигна високо ръцете си. Тръгна срещу танка.

Картечните бяха насочени в корема му.

От кулата се показва офицер с пистолет в ръка. В светлината от вътрешността на танка Хелър различи на петлиците му сребърния орел на полковник.

— Какво става тук, по дяволите? — изръмжа полковникът.

— Разрешете да ви се представя, сър! — извика Хелър.

— Ела насам и без номера, иначе стрелям!

Хелър скочи върху капака над веригата.

— Бръкнете в страничния ми джоб, сър.

Посочи с брадичка кой точно.

Полковникът изгледа със съмнение смокинга, но извади документите.

— Лейтенант Уистър от армейското разузнаване — представи се Хелър. — Залавяме диверсанти от Майсабонго. Хората наоколо са от моето подразделение, но са преоблечени за маскировка, сър.

Полковникът прочете личната му карта, после заповедта.

— Защо не бях уведомен?

— Всичко трябва да мине скрито-покрито — отвърна Хелър. — Но ние ги спипахме, преди да са взривили целия град.

— Тия „бибипски“ злобари! — възкликна полковникът. — „Бибипски“ добра работа сте свършили! По-силни взривове не съм чувал през целия си живот! Сигурен ли сте, че заловихте всички?

— Довършваме претърсването — увери го Хелър.

Тропот на тежки обувки по улицата.

ПОЛИЦАИ!

Задъхан от тичането, полицейският инспектор Графърти застана пред фаровете на танка.

— Арестувани сте! — изрева той.

Полковникът се вцепени от ярост. Впи поглед в инспектора.

— Това е военна операция! Как смее да се намесвате!

Погледът на Графърти се закова в Хелър.

— УИСТЪР! — кресна той. — Полковник, познавам този човек! Той е престъпник!

Полковникът кипна неудържимо.

— Значи така, наричаш армейските офицери престъпници! Разкарай се по-далеч от нашата операция, преди да съм те пръснал на парчета с оръдието!

Графърти се сви от страх. Веднага махна на полицаите да се връщат.

Хелър отдаде чест.

— Сър, моля за извинение, но сега трябва да откарам арестуваните диверсанти в концентрационния лагер.

— Разбира се, разбира се — каза полковникът. — Както виждам, справили сте се отлично. — Той отново погледна заповедта, преди да я върне на Хелър. — Ще съобщя на военния министър за проявеното от вас усърдие.

— Извънредно любезен сте, сър — отвърна Хелър. — Аз само изпълних дълга си.

— Чудесно, Уистър. Ще споменете ли за оказаната от мен помощ? Аз съм полковник Буутс.

— Разбира се, сър — увери го Хелър.

— Много добре, лейтенант. Ще върна батальона си на позициите. Вие продължавайте.

Хелър затича в тръс и заобиколи небостъргача. Всичко бе утихнало. Тълпите пленници бяха отведени, а рибарските мрежи — прибрани. Само един стар войник на фамилията Корлеоне старателно събираше в чувал гилзите от улицата.

Хелър отвори вратата на лимузината. Омотаният от глава до пети Фаустино лежеше на пода. Котаракът явно бе тръгнал след гангстерския шеф, защото сега седеше отстрани, готов да помогне с нокти, ако се наложи.

Бейб седеше с радиостанциите в скута си. Погледна Хелър с доволна усмивка и понечи да го заговори, но се чу гласът на Сагеца:

— Миа сара, прибрахме всички компютри. Вече разполагаме и със счетоводните му книги. Нито една не липсва, няма изтрети данни от дисковете на компютрите. Поставих на пост наши хора в сградата. Владеем изцяло положението.

— Прекрасно се справихте, синьоре. Дебелакът е тук, значи приключихме с тях веднъж завинаги.

Хелър се намеси:

— Хванахте ли шефа на нюйоркската полиция?

— Заедно с всеки друг градски шеф, включително кмета. Сега са зад онези храсти и молят на колене да им запазим живота.

— Добре, тогава поискайте от шефа на полицията едно нещо —
нека се обади, за да снемат блокадата от Емпайър Стейт Билдинг.

— Разбира се, Джером, щом желаеш това. Целият град е наш!

Още не, каза си на ум Хелър. Всичко може да рухне и ни
погребе, ако не си свърша работата до понеделник.

ШЕСТА ГЛАВА

Два часа по-късно Изи, Бумбум и Младши радостно празнуваха освобождението си, като изядоха всичко, което Хелър им поръчваше в „Сардине“.

Когато на масата остана само покривката, той ги прати да отдъхнат, но заповяда сутринта да дойдат при него в апартамента.

Битката не беше свършила. Оставаше най-трудната за превземане крепост — Роксентър. И точно този път Хелър не разполагаше с достатъчно войска.

От обаждането в щаба на армейското разузнаване Хелър научи, че Роксентър е в имението си Покантикъл, на север от Хеъритаун. Мястото било под охраната на набързо мобилизиран полк на Националната гвардия, под командването на цял генерал-майор.

Освен това Хелър узна, че следобед Роксентър щял да замине за Филадельфия, където щял да участва в международната конференция на финансистите (която контролираше с желязна ръка), а вечерта президентът на Съединените щати щял да бъде извикан да се яви пред конференцията. После, в понеделник, президентът трябваше да се обърне към Конгреса във Вашингтон, за да поиска официалното обявяване на война срещу Република Майсабонго.

Хелър знаеше, че му предстои да се опълчи срещу силите, властващи над цялата Земя. Не можеше да се подготви за това кой знае колко добре, но се налагаше да побърза.

Върна се в апартамента, облече работни дрехи и се зае със старото такси. С волтарианска лампа промени цвета му в маслинозелен, после с пръскачка и четка нарисова по вратите му бели армейски знаци и номера.

Докато работеше, слушаше истеричната военна пропаганда по радиото, сред която важно място заемаше новината за опита на диверсанти от Майсабонго да взривят целия Ню Йорк, предотвратен от армейски танков батальон под командването на полковник Буутс. Често повтаряха предупреждения към шофьорите да избягват големите магистрали, за да ги освободят за военните конвои — нямаше нужда,

защото бензинът бе свършил. Освен това предаваха призови към населението да бди за появата на партизани от Майсабонго, които може би кроят планове да взривят мостове, летища и военни колонии. Информацията за тях трябваше веднага да бъде съобщавана на армията.

Пускаха бодра маршова музика. Явно нацията се стягаше за война. Хелър вярваше, че с доста солидна доза късмет може и да предотврати това. Май никой друг не възнамеряваше да опита.

Към осем сутринта облече чиста униформа. Нарамн торба в защитен цвят, пълна с инструментите и принадлежностите на боен инженер от Волтарианския флот — предимно бомби.

Влезе Бумбум Римбомбо. Беше облякъл униформата си и приличаше на армейски шофьор.

Пристигна и Изи Елщайн — разтревожен и с хлътнали очи.

Когато дойде, Делбърт Джон Роксентър Младши беше разстроен, защото не намери време да се отбие и да се погрижи за своите оцелели свине от фермата в Ню Джърси.

Потеглиха с много официален вид към Покантикъл, двадесет и три мили по на север.

По пътя не видяха други коли. Всички светофари бяха изключени. Старото такси сега гореше не бензин, а асфалт, разлаган от карбуратора му на водород и кислород, затова се движеше с висока скорост. Бум-бум не се разсейваше с опити да изблъска други шофьори от пътя и стигнаха пред портала на имението около девет часа.

Пред очите им се разкри огромен лагер на Националната гвардия. Навсякъде маршируваха войници.

Пред портала бе построена страховита барикада. Цял взвод с готови за стрелба пушки им препречи пътя.

Офицер с каска на главата тръгна към колата. Националната гвардия бе преизпълнена с решимост да се заяжда с Армията.

— Излизайте с вдигнати ръце! — изръмжа офицерът.

— А, не — сръза го Хелър. — Това е семейно посещение. — Обърна се към Младши. — Я ми дай шофьорската си книжка. — Младши веднага му я връчи. — Тук сме, за да получим разрешението на баща му той да се запише в армията като доброволец.

— Делбърт Джон Роксентър Младши! — промълви офицерът, а очите му ту се впираха в шофьорската книжка, ту зяпаха Младши. —

Исусе Христе, много съжалявам!

Той бързо измъкна бележник изпод колана си и написа припряно пропуск, после го пхна под чистачките на таксито.

— Хора, бързо отваряйте портата. Имаме заповеди да не пречим на семейните дела.

Той отдаде чест на Хелър.

Минаха по криволичещата алея край палатки, камиони, мотоциклети и два танка.

— Няма да се запиша в армията! — твърдоглаво заяви Младши.
— Те стрелят по свине!

— Млъквай — посъветва го Хелър. — Остави ме аз да се разправам.

— Добре, братле, но внимавай да не ме напъхаш в армията!

Спряха пред главния вход на къщата.

Всичко беше прекалено голямо. Както и двамата национални гвардейци, застанали пред вратата.

Хелър даде торбата на Бумбум.

— Не мърдай от тук.

Изи, Младши и Хелър изкачиха стъпалата. От къщата излезе офицер. Погледна пропуска върху предното стъкло на колата. Каза на новодошлите:

— Извинете, но ми е заповядано всеки да бъде претърсен.

Не откри оръжия. Надникна в куфарчето на Изи, видя само документи и му го върна. Отдаде чест и заповяда на един от гвардейците да отвори вратата.

Тримата влязоха в огромния хол, обзаведен със старомодна, огромна мебел. Грамадни увеличени снимки на свирепо гледащия Роксентър висяха по стените.

Изад затворената врата на друга стая се чуваха гласове. Хелър я отвори, бутна другите двама да влязат и грижливо затвори вратата.

Попаднаха в кабинет, също старовремски и твърде голям.

Зад бюрото Делбърт Джон Роксентър гледаше наежено като разгневен лешояд.

Неговият адвокат Бери от „Суиндъл и Крауч“ стоеше с нещастно изражение до отсрещната стена.

— И да знаеш, че всичко ми е ясно — казваше Роксентър. — Не си свършил добра работа! Заслужаваш да те предам на мис Агнес,

дано с малко електрошокове ти вкара ум в главата! Ако се беше погрижил за предпазните мерки, сега нямаше да се моря с това пътуване до Филадельфия, само за да се срещна с онова нищожество президента! Писна ми от твоята некадърност! Би трябвало да ликвидирам и тебе, и фирмата ти! Всички сте срещу мен!

Бери зяпаше изумено Хелър. Пребледня.

— УИСТЪР!

Роксентър можеше да продължава до безкрай гневните си излияния, но осъзна, че си е загубил слушателя. Озърна се с досада към влезлите в стаята мъже.

— Предайте на генерала — каза на Хелър, — че още е рано да тръгвам. — Пак се втренчи в Бери. — Още не съм свършил с тебе! Бери, напомням ти, че каквото мисля аз, е най-важното! СЛУШАЙ МЕ!

Бери със сетни сили сочеше Хелър.

— Сър, това е вашият... сър, онзи с горивото... О, сър... Божичко!

— С горивото ли? Онзи с горивото? — повтори Роксентър. — Какви ги бръцолевииш?

— По-добре аз да обясня — намеси се Хелър. — Дойдохме да ви направим почтено предложение, което ще сложи край на всички неприятности с петрола.

— А бе кой е тоя? — обърна се Роксентър към Бери. — За какво ми дрънка?

— Сър, този с униформата на офицер е Джером Терънс Уистър!

— А това — подхвана Хелър, — е мистър Израел Епщайн. Той ръководи компаниите, които притежават инсталациите за микровълнова енергия, „Крайстър Мотърз“, производството на новия тип карбуратори и автомобили без бензин... освен това контролира всички петролни резерви на САЩ, които в момента са собственост на Майсабонго.

Роксентър изведнъж се тръшна на стола си. Зяпна Изи.

— Чифутинът. Ти си оня проклет чифутин!

Хелър продължи:

— Според мен вие двамата можете да сключите сделка, която ще задоволи всички.

Роксентър лукаво присви очи.

— Да разбирам ли, че вие притежавате патентите за онзи карбуратор, автомобилите и микровълновото устройство?

— Собственост са на компаниите, които аз ръководя — отвърна Изи. — Ето ги и патентите.

Той отвори куфарчето си и остави документите на огромното бюро.

Бери веднага се премести зад стола на Роксентър и започна да ги чете. От шепота му се разбра, че всичко е съвсем законно.

— Искаш да кажеш — попита Роксентър Изи, — че си готов да ми ги предадеш срещу мир?

— Не е точно така — отрече Изи. — Да, ще ви ги предадем, но ще искаме и нещо в замяна.

— О, тъй значи — Роксентър явно се разочарова.

Изви очи към Бери, после пак се загледа в Изи. Усмивката му беше особено неприятна. — Та какво искаш в замяна, чифутче?

— Разполагаме с опции, които утре ще бъдат реализирани и ще ни направят собственици на милиарди, както и на акциите на всяка петролна компания. Можете да вземете 49 процента от парите и 49 процента от акциите.

— Доста щедро — отбеляза Роксентър. — Приготвил си някой скрит капан.

Изи каза:

— Мистър Роксентър, някога сте имал съпруга. Освен това имате двама сина.

Роксентър се стресна, сякаш стреляха по него.

— Съгласно по-рано изготвените семейни завещания — продължи Изи, — вашият син ще наследи фонд от десет милиарда долара. Вие сте попечител на фонда. Искаме от вас да признаете Делбърт Джон Роксентър Младши като свой син.

— Аз се отказвам от всякакви права, ако имам такива — вметна Хелър.

— Това твърдение е възмутително! — избухна Роксентър.

— Нося документите — каза Изи, докато вадеше заверените копия и ги подреждаше на бюрото.

Роксентър ги гледаше стъписано. Адвокатът от Уолстрийт веднага плъзна поглед по тях. И прошепна нещо в ухото на Роксентър. Хелър долови само как мис Агнес била оплескала всичко.

— Настояваме да го признаете — каза Изи. — Освен това искаме да се откажете от попечителството, защото вашият син вече е пълнолетен. Бихме желали да го направите наследник на цялата си собственост, а мен да назначите за изпълнител на завещанието.

— И ако направя това?...

— Петролните компании могат да вземат патентите, а Съединените щати — да си върнат петролните резерви. Рафинериите ще възобновят нормалната си работа...

— Невъзможно! — възкликна Роксентър. — Онези демонстранти вряскат, че били радиоактивни! Не ни позволяват да си вършим работата!

— Ще се погрижа рафинериите да бъдат прочистени от радиацията — обеща Хелър.

— Ха, всичко е пропаганда! — сопна му се Роксентър. — Голяма работа, че хората щели да си сипват радиоактивен бензин в колите! И без това са отрепки!

— Аз мога и да спра демонстрациите около рафинериите — подхвърли Хелър.

Роксентър се облегна на стола.

— Чифутче, хитрец си ти. Ако държа само 49 процента от акциите, ти ще контролираш управителните съвети и фирмената политика. Ще трябва да се откажа от всичко!

— Намеренията ни не са чак толкова крайни — увери го Изи. — Но позволете да ви изтъкна, че пак ще бъдете най-богатият човек в света.

— Ами ако откажа?

— Е, боя се, че тогава присъстващият тук мистър Бери — намеси се Хелър, — ще трябва да ви защитава в съда срещу обвинения по заговор за убийството на вашата съпруга и вашия син. Съжалявам, че трябва да поставя нещата ребром. Всичко останало също ще бъде отнесено в съда и непременно ще загубите делата.

— Това е изнудване! — разгневи се Роксентър.

— А онова е било опит за убийство — хладнокръвно отвърна Хелър. — И като добавим милионите убийства по време на войните, милионите неродени деца заради вашите програми за поощряване на абортите и стотиците милиони погубени хора от инфлацията, за да натрупате бързи печалби от петрола, чудя се защо досега не са ви

обесили милиони пъти. Ще се радвам със собствените си ръце да ви надяна примката на шията!

— Не, стига — припряно го спря Изи. — Това е делови разговор.

— Да, но този тип ми причини много неприятности — възрази Хелър. — Това, което той нарича бизнес, е бандитизъм в световен мащаб. Той е обикновен разбойник и нито искам да го виждам, нито да говоря с него. Мистър Епщайн, изразявам сериозното си несъгласие с щедростта на вашето предложение.

— Мистър Уистър, — каза Изи, — бихте ли се дръпнал настрана, за да продължа преговорите. Когато му се предлага възможност да спечели, мистър Роксентър винаги я оценява.

От озъбената гримаса по лицето на Бери плъзнаха противни бръчки. Знаеше, че Изи и Хелър разиграват сценката „добрият враг и лошият враг“. Наведе се към Роксентър да му прошепне някакъв съвет, но закъсня.

Роксентър му заговори тихо, озърташе се лукаво към Изи.

— Чифутче, — започна Роксентър, — май се налага да повикаме тук адвокати, за да съставим договора. Ние ще...

— Не, никого няма да викате — Изи отвори куфарчето си. — Мистър Бери ви е на разположение, а нашият адвокат Блийдъм прекара половината нощ в съставянето на документите.

Изи нареди върху бюрото един по един договорите за прехвърляне на патентите. Остави споразумението за петролните резерви, в момента собственост на Майсабонго. Последваха ги договорът за прехвърляне на 49 процента от печалбите при реализирането на опциите за продажба на акциите и договорът за прехвърляне на 49 процента от самите акции. Извади документа за отказ от попечителството. Последно беше новото завещание.

Роксентър и Бери започнаха да четат.

Изведнъж Роксентър каза:

— Добре. Ще подпиша. Мистър Бери е нотариус и може веднага да завери всичко.

— И ще спрете войната? — добави Хелър.

— Разбира се — каза Роксентър. — Давам ви нерушимата си дума. Когато приключим, просто ще се обадя на президента и край на проблемите.

СЕДМА ГЛАВА

Роксентър придърпа към себе си купчината документи. С едва забележима усмивка започна да подписва всеки от тях. Последно беше завещанието и той с размах изписа името си под текста.

— Хайде, чифутче, сега е твой ред.

Изи сграбчи документите, наведе се над бюрото, нагласи очилата си и започна да подписва.

— Сега и ти — махна Роксентър на Младши. — Ей тук, на документа за отказ от попечителството ми върху фонда.

Младши се примъкна до бюрото и надраска инициалите си.

Роксентър погледна Хелър, после и Бери.

— Той не трябва ли да подпише декларация за отказ от всякакви претенции?

Бери кимна, отиде при куфарчето и извади формуляр. Остави го на бюрото.

— Така — каза Роксентър. — Сега Бери като нотариус трябва да провери документите ви за самоличност. Оставете си портфейлите на бюрото.

Тримата изпълниха нареждането му.

Бери прегледа документите им и свери подписите. Започна усърдно да подпечатва паториалната заверка на всеки документ. Роксентър му прошепна нещо.

Адвокатът от Уолстрийт стигна до последния лист. Беше декларацията на Хелър.

— Подписал си се като Джером Терънс Уистър. Но искам и от тебе да се подпишеш с името Делбърт Джон Роксентър Младши Първи. Ще ти дам друг формуляр.

Заобиколи Хелър и тръгна към стената, където бе оставил куфарчето си. Подаде на Хелър втория формуляр.

Хелър се наведе да го попълни и да сложи подписа си.

Погледът му се плъзна по полираната сребърна мастилница на бюрото.

Видя разкривеното отражение на Бери, който държеше пистолет!

Хелър се извъртя и ръката му мигновено се стрелна напред.

Стисна китката на Бери и я вдигна към тавана.

ПИСТОЛЕТЪТ ГРЪМНА!

Хелър сви ръката назад и удари Бери с пистолета.

Кожата по главата на адвоката се разпра чак до костта.

— СТОЙТЕ! — отекна вик.

Хелър се озърна.

Вратата на кабинета беше широко отворена.

ТАМ БЕ КОЛЕНИЧИЛ ПЕХОТИНЕЦ С БАЗУКА!

ОЩЕ ДВАМА ВОЙНИЦИ СЕ ЦЕЛЕХА В ПУШКИТЕ СИ В
ХЕЛЪР!

Бери се свлече зад дивана, от главата му шуртеше кръв.

Оръжието остана в ръката му!

Хелър стоеше пред войниците и нищо не можеше да направи.
Твърде далече бяха, за да се втурне към тях.

Роксентър се изправи, острият му кикот прозвуча налудничаво.
Прибра всички документи. Прибра и портфейлите на тримата.
Измъкна изпод бюрото огромен стоманен куфар с цифрова ключалка.
Различаваше се от сейф само по дръжката. Роксентър отвори куфара.

— Значи си мислите, че ще спазя такова смахнато споразумение?
Исках само да докопам патентите ви! Сега ще скрия всичко това и ще
продължавам да снабдявам света с изгодния за мен петрол.

Той надзърна зад дивана. Бери приличаше на труп.

Роксентър прибра и последния лист в куфара, затвори го и набра
цифровата комбинация.

В стаята нахълта генерал-майор, последван от взвод войници.

— Генерале, — заповяда Роксентър, — пазете тези отрепки,
докато се върна. И понеже тогава вече ще сме във военно положение,
ще ги изправим пред наказателния взвод!

ЗА АВТОРА Л. РОН ХАБЪРД

Роден през 1911 година, син на американски флотски офицер, Л. Рон Хабърд е израснал в американския запад и от ранно детство е опознал грубия живот на открито, преди да поеме към морето. Каубои, индианци и планините на Монтана се уравновесяват с откритото море, с храмове и ориенталски пейзажи в пътуванията му в Далечния Изток като юноша. Докато навърши деветнайсет, той е пропътувал четвърт милион морски мили и още хиляди мили на земята. Впечатленията и изживяванията му са записани в поредица от дневници, в които могат да се открият наченки на сюжети на разкази.

След като се завръща в Съединените Щати, неутолимото любопитство и жажда за вълнения на Хабърд го пращат в небето като пилот, където бързо си спечелва слава със способностите и смелостта си, след което отново се отдава на морето. Този път поема на пътешествия из Карибско море на четиримачтови шхуни, където приключенията се преплитат с познание, използвано по-късно пред пишещата машина.

Черпейки от опыта, събран по време на пътешествията си, той създава изумително богатство от разкази — от приключенски и уестърни до детективски и мистични.

През 1938 година Хабърд вече е утвърден и признат като един от най-продаваните писатели в тази област, но едно ново списание — „Зашеметяваща научна фантастика“ на издателство „Стрийт енд Смит“, има нужда от свежа кръв. Хабърд е насърчен да опита с научнофантастични разкази. Червенокосият автор протестира, че не пише за „лъчеви оръжия и ракети“, а за хора. „Точно това ни трябва“, му отговарят.

В резултат се появяват серия разкази от Хабърд, които променят облика на научната фантастика. Днес Хабърд е всепризнат като един от основателите и бащите на великата Златна Ера на научната фантастика, заедно с Робърт Хайнлайн. В същото време чутовният и несекващ творчески заряд на Хабърд за повече от половин век като

професионален писател е добил пропорции на истински феномен в издателското дело — над сто романа и новели, над двеста разкази и над двайсет и два милиона тома с неговата фантастика на дванайсет езика, продавани в целия свят.

Но може би най-важното е, че с времето работата и стилът на Хабърд се извисяват до измеренията на майсторството в жанра. Свръхуспешната по продажби книга „Бойно поле Земя“ през 1982 година отбелязва 50-годишнината на Хабърд като професионален автор и остава 32 седмици в листата на националните бестселъри, като завоюва и безусловното признание на критиката.

„Паблишърс Уикли“ описва Хабърд като „превъзходен разказвач с майсторско владение на сюжета и ритъма на повествованието“.

„Къркъс Ревю“ пише, че „Бойно поле Земя“ е „обемно (над 800 страници) пиршество. Господин Хабърд отпразнува петдесетата си годишнина като професионален писател със здрав сюжет, вихрено действие и огромна доза забавление“.

Но неговият *magnum opus* все още предстои. След завършването на „Бойно поле Земя“, Л. Рон Хабърд се захваща с това, за което малцина автори дори са се осмелявали да помислят, камо ли да постигнат. Той написва десеттомната „Мисия Земя“ — космически приключения и сатира.

Изпълнена със заслепяващо изобилие от извънземни оръжия и машини, „Мисия Земя“ е зрелищна поредица от битки, внезапни обрати в събитията, с герои и героини, със злодеи и злодейки, замесени в поразяващото въображението, сложно оплетено завоюване на Земята — и то през уникалния поглед на хората от други светове, които вече са сред нас.

С неподражаемите ритъм, артистизъм и хумор, присъщи на Л. Рон Хабърд, „Мисия Земя“ разплита устремно развиваща се приключенска история за хитроумно замислени интриги на инопланетяните, разказана с хапливи забележки за нашето общество според великата класическа традиция на Суифт, Уелс и Оруел.

Това творение е толкова ново, че трябваше да бъде измислено определението „декалогия“ (десеттомник), за да обхване мащаба и задълбочеността му.

След като завършва ръкописа и го предава на издателите, завършил и другите си земни дела, Л. Рон Хабърд прекратява

телесното си битие на 24 януари 1986 година. Той оставя неподвластно на времето наследство от непостижимо писмено богатство, на което да се наслаждавате вие, читателите, както е било винаги през последния половин век.

Ние, издателите сме горди да ви представим това смайващо със силата си произведение на Л. Рон Хабърд — декалогията „Мисия Земя“.

Издание:

Автор: Л. Рон Хабърд

Заглавие: Катастрофа

Преводач: Владимир Зарков

Година на превод: 1996 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Вузов“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Полиграфия“ АД — Пловдив

Редактор: Емилия Димитрова

Художник: Greg Winter

ISBN: 954-422-043-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1891>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.